OSTATICUL DIN TRIUNGHIUL DE AUR

GERARD DE VILLIERS

EDITURA Tinerama

Gerard de Villiers

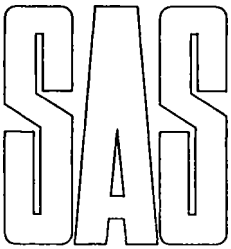

Ostaticul din Triunghiul de Aur

V.1.0

ISBN:
973-9138-24-1

Malko Productions – Paris,
L'Otage du Triangle d'Or
© Gerard de Villiers
Pentru versiunea românească:
©TINERAMA
1997

Gerard de Villiers

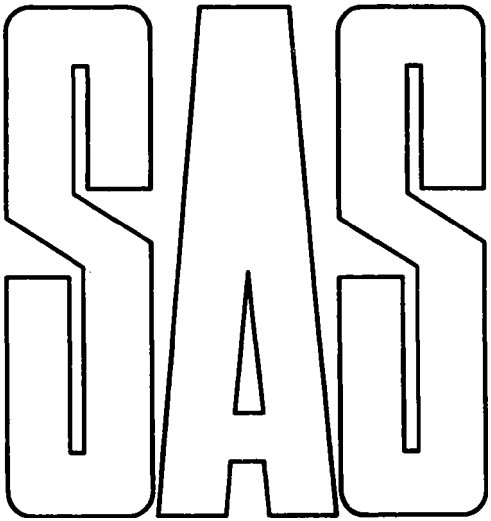

Ostaticul din Triunghiul de Aur

În româneşte de Nicolae Constantinescu

1997

Prolog

Peisajul era de o frumuseţe sălbatică. De pe promontoriul creat cu ajutorul buldozerelor se zărea vechea cale spre Kuo-min-tang, cu drumeag de laterit, brăzdat de urma roţilor, care se transforma în mocirlă de la primele ploi. Pornind de la drumul care ducea de la Chiangmai la Mae-Hong-Son, drumeagul se pierdea spre Triunghiul de Aur, ducând până în Birmania. Mike Herald cuprindea cu privirea vegetaţia de un verde închis care acoperea ca o mantie uniformă o puzderie de coline mici despărţite de văi înguste. Singurele puncte de reper erau – la est – muntele Doi That, cu înălţimea de 1 800 metri şi – la vest – Doi Khu, înalt de 1 300 metri.

Frontiera dintre Thailanda şi Birmania şerpuia la nord de aceste două piscuri, pur teoretic. Cam la fiecare sută de kilometri se afla un punct de trecere controlat. Dar era traversată de zeci de drumeaguri ca cel pe care se găsea americanul. Căi impracticabile o parte a anului, chiar şi pentru un automobil 4x4. De partea thailandeză se considera că frontiera e supravegheată de câteva posturi ale *Border Patrol Police,* dar erau instalate pe pitoni şi poliţiştii nu ieşeau deloc afară, mai ales noaptea.

În partea birmaneză, nu era nimic. Toată această zonă se afla sub controlul „generalului” Khun Sa, metis shan-chinez, considerat de majoritatea oamenilor normali drept unul dintre cei mai mari traficanţi de droguri din lume. Câţiva naivi îl considerau însă un lider curajos, partizan al independenţei politice, doritor să smulgă ţinutul Shan din ghearele SLORC[1], ultima încarnare a Juntei totalitare birmaneze.

De mai mulţi ani, Khun Sa domnea deplin peste statul Shan, cu o populaţie de opt milioane de locuitori, o zonă de văi, coline şi platouri înalte, acoperite de o junglă deasă, mare cât un sfert din suprafaţa Franţei, care nu era supusă nici unei autorităţi legale. Cei douăzeci de mii de soldaţi ai MTA[2], armata particulară a lui Khun Sa, erau mai mult decât suficienţi pentru a face faţă atacurilor anemice ale armatei birmaneze sau ale bandelor rivale

[1] State Law and Restoration Council.

[2] Mong Tai Army.

din Yunnan sau din Laos. Triunghiul de Aur îşi merita numele... În fiecare an, Khun Sa expedia spre lumea civilizată cam o sută cincizeci de tone de heroină de cea mai bună calitate – *White China* sau *nr. 4* – pe acele nenumărate căi secrete.

Macul era cultivat mai la nord, în ţinutul birmanez *Kachin* şi în Laos, iar rafinăriile se aflau instalate pe malul râurilor din ţinutul Shan.

În timpul zilei nu se vedea nimic, drumurile erau pustii. Traficul începea de la căderea nopţii, făcându-se cu camioneta, cu calul, sau chiar pe jos. Sute de „furnici" se puneau în mişcare ca să cumpere de la Khun Sa conteinerul de 700 grame de heroină cu 100 000 bathi[3], pentru a-l revinde cu 150 000 la Chiangmai, placa turnată a traficului.

Mike Herald contempla colinele verzi cu o uşoară senzaţie de greaţă. Nu-i plăcea jungla. Prefera betonul şi poluarea de la Bangkok, unde conducea de cinci ani biroul local al *Agenţiei Centrale de Informaţii* (CIA). Îi era cald, scaunul era prea mic pentru cele o sută zece kilograme ale sale şi burdihanul lui de băutor de bere.

Ostenit, Herald deschise cu o lovitură de umăr portiera automobilului Suzuki închiriat la Chiangmai şi coborî să-şi dezmorţească picioarele pe micul promontoriu smuls junglei. Domnea o tăcere desăvârşită, cu excepţia ţârâitului insectelor. Căldura era de-a dreptul copleşitoare. Muştele îi înţepau ceafa plină de sudoare. Îşi îndreptă din nou privirea spre drumeagul pustiu. Circulaţia normală „oficială" se oprea la satul precedent, Nan-mon. După aceea, la douăzeci de kilometri mai la nord, dădeai peste Mai-lun, dar acolo era teritoriu birmanez, frontiera fiind închisă de o barieră simbolică din lemn, legată cu lacăt.

Mike Herald aprinse penultima ţigară din pachetul de Lucky Strike cu bricheta Zippo rezistentă la orice uzură, de care nu se mai despărţise de la orezăriile din Ca-Mau. Pe una din feţele brichetei se putea citi această deviză lapidară: *Live by chance, Love by choice, Kill by profession.* Se uită la ceas. Cinci şi zece. Matt Grit întârziase aproape două ore.

Riscul să fi avut o întâlnire neplăcută era destul de mic. Acel drumeag era „agreat" de poliţia thailandeză. Adică, în schimbul unor bacşişuri substanţiale, poliţiştii thailandezi îi asigurau pe superiorii lor că pe acolo nu treceau decât câţiva săteni birmanezi, veniţi să-şi procure produse de primă necesitate care

[3] 14 000 de dolari.

nu se găseau la ei.

Totuşi, de la căderea nopţii, camionetele plecau de la Mae-Hong-Son, de la Nam-ka, de la Pai, încărcate cu orez, cu carne, cu muniţii. Toate se îndreptau spre Ho-mong, „capitala” statului Shan, situată de cealaltă parte a frontierei; între două şi cinci ore de mers, în funcţie de starea drumului.

La întoarcere, vehiculele aduceau heroină... Bineînţeles, proprietarii lor nu conduceau niciodată ei înşişi, lăsând această onoare unor tineri care riscau să facă zece ani de închisoare pentru 5 000 de bathi[4].

Într-adevăr, câţiva răi din *Special Forces* ale armatei thailandeze, substanţial retribuiţi de DEA[5] americană, organizau uneori ambuscade şi confiscau câteva kilograme de heroină, atunci când le permitea puterea armelor de foc.

Aceste veleităţi legale nu mergeau niciodată foarte departe... Când unul dintre aceşti vânători de recompense lovea prea puternic, punând în pericol aprovizionarea cu heroină a marilor negustori de droguri, dădeai peste capul lui înfipt într-un băţ de bambus la cotitura drumului.

Mike Herald încercă să-şi alunge starea de disconfort. În pofida liniştii şi calmului care domneau în jur, americanul se simţea mai puţin în siguranţă decât pe străzile din Bangkok. Avea impresia că cineva îl observa. Legea se oprea la drumul asfaltat, cu două mii de viraje, care ducea de la Chiangmai la Mae-Hong-Son. Dincolo de el era un adevărat Far West, dar mult mai feroce. Dacă se întâmpla vreun incident, „cavaleria” nu venea niciodată. La apariţia primelor, stele, poliţiştii din *Border Police* se închideau temători în cartierele lor punându-şi vată în urechi.

Cinci şi douăzeci! Americanul începea să se neliniştească serios şi îşi blestema în sinea lui neputinţa. Nici nu putea fi vorba s-o pornească pe drumeag în întâmpinarea lui Matt Grit. Calea era jalonată de „sonerii” invizibile şi rafala unei arme putea să pună brusc capăt cutezanţei unui călător imprudent.

Mike Herald se întoarse la maşina a cărei tablă frigea şi verifică instinctiv prezenţa pistolului Uzi pus în geanta-sport. Alături de armă, americanul găsi numărul din ziua aceea a ziarului *Bangkok Post,* cumpărat la aeroport. În timpul călătoriei adormise şi nu avusese timp să-l citească.

Prima pagină era în mod inevitabil consacrată zguduirilor

[4] 200 de dolari.

[5] Drug Enforcement Administration.

politicii interne thailandeze. Deschise cotidianul şi, în pagina a treia, îi sări în ochi titlul mare al unui articol pe opt coloane: TOP AIDE OF DRUG WARLORD KHUN SA READY TO BE EXTRADITED TO UST[6].

Herald citi cu nesaţ articolul. Datorită unei colaborări impecabile dintre DEA şi ONCB[7] thailandez, poliţia arestase vreo zece traficanţi de heroină care vindeau producţia lui Khun Sa.

Pentru DEA, acesta era diavolul în persoană. Când sosise la Bangkok, ca să ia în primire conducerea biroului local al CIA, Mike Herald fusese pus în temă de colegii lui de la DEA. Ei îi arătaseră pe hartă locul celor şaptesprezece laboratoare de prelucrare a heroinei situate pe teritoriul controlat de Khun Sa, implorându-l să nu aibă nici un contact cu el. CIA avea o reputaţie proastă în Asia de sud-est... în anii şaptezeci, din cauza războiului din Vietnam, heroina din Triunghiul de Aur fusese transportată deseori cu avioanele *Air America.* Trebuia cu orice preţ ca producătorii de opiu să fie împinşi în tabăra cea bună. După terminarea războiului, aceştia îşi pierduseră din importanţă, dar DEA prefera să fie în gardă.

Guvernul thailandez fixase o recompensă pe capul lui Khun Sa. Dar numai de cincizeci de mii de dolari, ceea ce minimaliza foarte tare declaraţiile belicoase ale şefilor de la ONCB. În realitate, Khun Sa introducea în fiecare an în Thailanda un miliard de dolari. O sumă care nu era deloc teoretică. DEA estima că unu la sută din creşterea anuală a produsului naţional brut thailandez provenea din activităţile reprobabile ale lui Khun Sa: De aceea thailandezii se mulţumiseră să smulgă câmpurile de mac situate pe teritoriul lor. Ceea ce provocase creşterea instantanee a preţului heroinei şi, o dată cu asta, o creştere a profiturilor din Khun Sa...

Birmanezii erau singurii care ar fi putut să pună capăt isprăvilor traficantului. Dar nu manifestau un entuziasm excesiv. Americanii erau convinşi că ofiţerii superiori birmanezi erau în secret asociaţii lui Khun Sa. Ei îi furnizau produsele chimice indispensabile prelucrării heroinei, în schimbul unei părţi din profiturile lui fabuloase.

Birmania era oricum un coşmar pentru şefii de la Casa Albă. Încăpăţânându-se să refuze orice formă de democratizare, chiar

[6] Mâna dreaptă a regelui drogurilor, Khun Sa, gata să fie extrădat în SUA.

[7] Office of Narcotic Control Board.

şi formală, această ţară devenise un univers închis de o cruzime grotescă, unde o mână de ofiţeri se agăţau cu sălbăticie de putere, după ce, în urmă cu cinci ani, condamnaseră la domiciliu forţat pe şeful opoziţiei democratice, frumoasa Aung San Suu Kyi şi îi masacrase majoritatea partizanilor.

CIA primise atunci ordin să evalueze forţele alternative ale Juntei la putere. Nu existau decât două: karenii şi shanii. În ceea ce-i priveşte pe ultimii, asta însemna să evaluezi greutatea politică reală a generalului Khun Sa. Mike Herald primise această mică şi obscură misiune *Humint*[8]*.* Birmania nu se afla în fruntea agendei preşedintelui Clinton, aşa că era pur şi simplu o misiune trecută pe hârtie.

Poate că Mike Herald s-ar fi mulţumit cu un raport lipsit de importanţă, bazat pe zvonuri şi surse „deschise”, dacă hazardul nu i-ar fi venit în ajutor. Şeful biroului CIA de la Bangkok era prieten de multă vreme cu Matt Grit, fost combatant în Vietnam ca şi el care, îndrăgostit de Asia, se instalase la Bangkok ca să facă afaceri. În mod oficial, Grit conducea o societate care se ocupa cu telecomunicaţiile şi cu telefonia prin satelit, Far East Communication Corporation.

Foarte puţini oameni ştiau că Matt Grit lucra pentru CIA încă din 1963. La început ca *field officer* pentru misiuni speciale. După aceea, ca agent la Bangkok. Acoperirea îi permitea să pătrundă în mediile cele mai diverse şi să îndeplinească numeroase misiuni ultrasecrete de ascultări telefonice „clasificate”, mai ales în afaceri de spălare a banilor. Era foarte valoros pentru că vorbea chineza şi thailandeza.

Într-o zi venise să cineze discret la Mike şi îi transmisese o informaţie deosebit de „fierbinte”.

Fusese contactat de un om de afaceri chinez care îl întrebase dacă compania lui putea să amelioreze sistemul de comunicaţii prin satelit al lui Khun Sa! Era o ocazie atât de nesperată, încât Mike insistase să accepte. Lucrul acesta nu pusese nici o problemă.

Matt Grit discutase de formă tariful şi ceruse un avans important. Era de mirare că generalul Khun Sa făcuse apel la americani. Traficantul nu era sectar şi nutrea o admiraţie fără margini faţă de personaje foarte diferite precum Ho Şi Min şi George Washington…

Cu siguranţă că şi chinezii făcuseră investigaţii asupra.

[8] Human Intelligence.

Companiei Far East Communication Corporation, numai că aceasta era „curată”, exercitând o activitate reală.

Prin urmare, Matt Grit îi dăduse întâlnire reprezentantului lui Khun Sa pe acel drumeag şi fusese însoţit de unul dintre „colaboratorii” lui, Mike Herald. Cu cinci zile în urmă, se întâlniseră la aeroportul din Chiangmai, de unde merseseră mai departe cu maşina. La locul indicat, la volanul unei camionete negre Toyota, aştepta un thailandez masiv cu părul tuns perie. Individul le arătase o legitimaţie galbenă a MTA-ului cu fotografia lui şi plecase cu Matt Grit. Trebuia să-l aducă înapoi după cinci zile, la aceeaşi oră, în acelaşi loc. Adică la ora trei după-amiază…

Mike Herald împături ziarul. Îşi simţea stomacul contractându-se de tristeţe. Sigur, operaţiunea celor de la DEA nu avea nici o legătură cu a lui, dar poate că această intervenţie provocase panică în zona de frontieră; poate că trimisul lui Khun Sa nu voia să mai rişte trecerea în Thailanda. Mike Herald încercă să-şi alunge din minte o altă explicaţie.

Se instală din nou în maşină şi luă hotărârea să revină la locul întâlnirii a doua zi la aceeaşi oră, dacă Matt Grit nu venea până la şase.

Puţin mai târziu, pe când scruta tronsoanele care ieşeau din oceanul verde, Herald zări, în sfârşit, un vehicul venind dinspre nord. Maşina trecu un drumeag gâtuit şi dispăru într-o porţiune de junglă. Mike Herald reperă puţin după aceea un nor de praf roşiatic. Nu visase. Se apropia o maşină ce venea dinspre frontieră.

O camionetă neagră Toyota apăru la cotitura care preceda promontoriul. Mike Herald sări din maşină în momentul în care camioneta se oprea pe terasament. Omul de la volan, singur în cabină, coborî şi el. Era thailandezul solid cu părul tuns foarte scurt care plecase cu Matt Grit.

— Unde e Matt Grit? răcni Mike Herald. Aştept de două ore şi jumătate.

Celălalt nu se tulbură.

— Generalul i-a cerut să rămână la Ho-mong. Am venit să te anunţ.

— Până când?

Aproape de aceeaşi înălţime, cei doi bărbaţi se măsurau cu o privire dură. Cu faţa lată şi nasul turtit, cu ochii mici şi negri, adânc înfundaţi în orbite, cu vocea răsunătoare şi spatele de luptător, Mike Herald era aproape impresionant.

Când se înfuria, ca acum, emana din el o brutalitate animalică, primitivă. Trimisul generalului Khun Sa nu păru totuşi deloc tulburat.

— Nu ştiu, răspunse el. Am sarcina doar să-ţi înmânez această scrisoare de la *Khun*[9] Grit.

Scoase din buzunarul cămăşii kaki un plic pe care îl întinse americanului, apoi porni spre vehiculul său.

— *Hold it!* strigă Mike Herald cu vocea tremurându-i de furie.

Thailandezul se opri. Mike desfăcu plicul şi găsi o ilustrată cu câteva rânduri scrise de mâna lui Matt Grit. Mesajul era foarte scurt: „Mike, avem o problemă gravă. Generalul ştie cine sunt. A hotărât să mă ţină aici. Cere ca în schimbul eliberării mele să-i fie dat Lo Te Ming, tipul care a cerut să fie extrădat. Fă ce poţi. Totul e în regulă, stau bine cu moralul”.

Era şi un post-scriptum: „Poţi să afli veşti despre mine sau să comunici informaţii sunând la 01 953 7598”.

Numărul unui telefon portabil... Scrisul lui Matt Grit era ferm. Cu toate astea era reţinut ca ostatic. Lo Te Ming era mâna dreaptă a lui Khun Sa care fusese arestat de poliţie. Lo Te Ming acceptase să colaboreze cu poliţia cu condiţia să fie extrădat. Era clar că traficantul nu-l voia înapoi ca să-l decoreze...

— Pot să plec?

Matahala de thailandez aştepta nepăsătoare. Mike Herald simţi o pornire brutală de a ucide, dar reuşi să se stăpânească.

— Aşadar, Khun Sa l-a luat ostatic pe Matt Grit! zise el.

— Nu ştiu.

Furia lui Mike Herald deveni şi mai mare. Ridică un deget ameninţător spre trimisul lui Khun Sa.

— Spune-i bulangiului tău de general că dacă se atinge de un singur fir de păr de-al lui Matt, o să vin să-i smulg boaşele cu mână mea.

Thailandezul nici nu clipi, de parcă n-ar fi înţeles. Se îndreptă spre Toyota lui, întoarse şi o porni din nou spre frontieră. Mike Herald rămase încremenit câteva clipe, apoi urcă în Suzuki. Cum putuse să afle Khun Sa că Matt Grit era agent al CIA? Până unde ar fi mers cu şantajul? Exista vreo şansă să i se dea satisfacţie?

Luarea de ostatici era ceva obişnuit în Asia, dar mobilurile erau deseori mârşave, iar cu bani se putea negocia... Apăsând puternic pe acceleraţie, cu stomacul ca de plumb, Mike Herald conducea atât de repede încât rată un făgaş şi aproape că se

[9] Domnul.

răsturnă. Înjurând ca un birjar, americanul redresă maşina şi îşi continuă coborârea spre drumul asfaltat. Ar fi dat orice ca să ajungă mai repede la Bangkok.

Cu toate acestea, relaţiile lui cu thailandezii puteau să-i permită să găsească un mijloc de recuperare a acestui Lo Te Ming, chiar dacă ar fi costat mult. Nu avea de gând să se zgârcească. De la războiul din Vietnam, americanii practicau o regulă absolută: să se facă orice pentru recuperarea unui om căzut în mâinile inamicului.

Din cauza stării în care se afla, Herald abia îşi dădu seama că nu mai era scuturat ca un prun şi că acum mergea pe asfalt. Luă pachetul de Lucky, aprinse ultima ţigară, trase cu sete primul fum şi tăria ţigării alungă deocamdată imaginile îngrozitoare care îi treceau prin minte.

N-ar fi vrut să fie în locul lui Matt Grit.

*

* *

John Simpson, numărul doi în DEA din Thailanda – un negru firav cu pielea de culoarea antracitului, plin de diplome, ai cărui ochelari cu ramă metalică îi accentuau latura intelectuală – se retrase în spatele biroului, de parcă Mike Herald ar fi vrut să-l lovească. Alb de furie, omul de la CIA îi arunca în faţă reproşuri cu o voce tunătoare!

— Nu puteţi să-mi spuneţi că aveţi o operaţiune în curs de desfăşurare împotriva lui Khun Sa! *Shit!* Lucrăm pentru acelaşi guvern, nu?

Ochii lui mici, injectaţi de sânge, se uitau fix la Simpson. Negrul era înspăimântat ca în faţa unui elefant gata să pornească la atac. Nu-i plăcuse niciodată Mike Herald, om de teren, deseori cu o ţinută cam neglijentă, care nu dispreţuia escapadele la Patpong. Cam retras, dar un profesionist excelent, atunci când făcea tot ce-i stătea în putinţă ca să semene cu un WASP[10], foarte acceptabil, cu accent bostonian. Îşi coborî privirea spre sertarul în care ţinea totdeauna o armă. Oare pistolul lui Beretta 92 era încărcat?

Îi era frică de Mike Herald. Încercă să zâmbească liniştitor.

— Mike, n-am fi dezvăluit această informaţie nici preşedintelui! Era vorba de succesul operaţiunii. „Tiger Trap” va face mult rău acestor *bad boys,* iar Khun Sa n-o va uita prea uşor. Oamenii pe care i-am arestat constituie toată osatura

[10] White Anglo-Saxon Protestant.

clandestină din această ţară. Iar Lo Te Ming, care e mână dreaptă a lui Khun Sa, îi cunoaşte toate afacerile. Imediat ce va fi la adăpost, Lo Te Ming va începe să vorbească.

Se grozăvea de pe-acum cu un zâmbet nerod.

Mike Herald simţea că îi pocneşte inima. „Negrotei nenorocit”, îşi zise el. Cu preţul unui efort supraomenesc, Herald reuşi să-şi controleze respiraţia, trase spre el un scaun şi se aşează. Apoi spuse cu un ton mai calm.

— John, trebuie să mă înţelegi. Matt Grit este unul dintre cele mai bune elemente ale CIA şi mi-e vechi prieten. De treizeci de ani conduce operaţiuni speciale sau clandestine. Timp de patru ani a făcut parte din *Special Operations Forces* din Vietnam. A comandat, pentru NSA, operaţiunea „Grand Eagle”, pentru noi, „Lazarus”, pentru DIA, „Velevet Hammer”. Nişte chestii atât de secrete, încât nici n-am voie să-ţi pomenesc de ele. Fără a mâi vorbi de treaba pe care o face de ani de zile aici la Bangkok... Este căsătorit, are doi copii. A primit atâtea decoraţii încât ai putea să tapisezi cu ele peretele din biroul ăsta: trei Silver Star, două Purple Heart, două Legion of Merit! În total, peste şaizeci. *Oustanding!*[11]

Mike Herald îşi trase repede sufletul şi continuă:

— M-aş duce şi-n iad ca să-l scap pe tipul ăsta! De când m-am întors din nord, am avut legături cu bugnulii. Târgul e clar. Khun Sa ne dă o lună ca să i-l aducem pe Lo Te Ming. Dacă nu, ne trimite capul lui Matt Grit. Aşa că trebuie să mă ajuţi. Nu e prima dată când pui mâna pe unul din nenorociţii ăia de traficanţi de droguri. N-o să muriţi dacă o să-l puneţi în libertate. Mai ales că, după părerea mea, nu sunt speranţe că o s-o mai ducă mult. Iar eu, jur pe Dumnezeu, îţi voi fi recunoscător pentru asta.

În trei zile, descoperise, la Bangkok că autorităţile thailandeze nu mai stăpâneau cazul Lo Te Ming. DEA îl luase pe acesta sub aripa ei, aşteptând ca cererea de extrădare să fie acceptată de guvern. John Simpson era singura persoană care îl putea ajuta să-l salveze pe Matt Grit.

Având impresia că fusese convingător, Herald aprinse o Lucky Strike şi aşteptă reacţia directorului DEA. John Simpson se uita la el de parcă i-ar fi spus că face parte din Ku-Klux-Klan. Negrul răspunse cu o voce în stare să înfioreze o banchiză:

— Îmi pare teribil de rău, Mike. Lo Te Ming nu e un traficant oarecare. E un membru important al Triadelor şi mâna dreaptă a

[11] Excepţional.

lui Khun Sa. L-am *returnat* personal... Judecat aici, ar primi patruzeci de ani de închisoare. Aşa că şi-a înţeles interesul.

— I-ai oferit un *prosecution deal*[12]*?*

Negrul se umflă în pene.

— *Right!* Este extrădat la cererea lui, altfel ar fi imposibil, pentru că e cetăţean thailandez. Nu-l mai urmărim în justiţie, primeşte un milion de dolari şi o nouă identitate. În schimb, el ne dă pe mână toată reţeaua lui Khun Sa din Thailanda: filierele prin care circulă heroina, conturile bancare secrete, complicii din cadrul armatei! E lovitura secolului!

Mike simţea cum îl cuprinde din nou furia în faţa satisfacţiei tâmpe a negrului. Reuşi totuşi să spună calm:

— Şi nu te deranjează că Matt Grit va fi decapitat? E american ca şi noi!

„Şi mai mult decât tine, negroteiule", adăugă el în sinea lui.

John Simpson lăsă ochit în jos stingherit.

— Este, într-adevăr, extrem de regretabil, recunoscu el. De ani de zile punem în gardă autorităţile în legătură cu Khun Sa. Am emis un mandat internaţional împotriva lui.

Mike Herald izbucni pe dată.

— Şi s-a şters la fund cu el...

Negrul nu răspunse. Se uită la ceas.

— Îmi pare rău, trebuie să mă duc la o reuniune. Iar în ce-l priveşte pe domnul Grit, cred că problema asta trebuie s-o rezolvi tu, pentru că face parte din serviciul vostru.

Mike Herald se ridică din fotoliu cu o încetineală îngrijorătoare. John Simpson îi văzu privirea ucigaşă şi puse mâna pe cheia sertarului.

Omul de la CIA ar fi vrut să-i dea în cap cu fotoliul de teck. Dar prin minte îi trecu o idee mai bună.

— OK, înţeleg, reuşi el să spună cu un ton aproape relaxat. Pot să-ţi văd şi eu a opta minune a lumii? S-ar putea să-mi dea idei pentru discuţia mea cu Khun Şa.

Luase hotărârea cât ai clipi. Într-un toc prins la centură, ascuns de haină, Herald avea un Colt mic. Dacă va ajunge în faţa lui Lo Te Ming, nimeni nu-l vă putea împiedica să-i tragă două gloanţe în cap...

Khun Sa se va mulţumi poate cu această soluţie luată în pripă. După aceea, va aranja el lucrurile. La ambasadă, se afla pe teritoriu american, thailandezii neavând nici o treabă... Nu putea

[12] Acord de pocăinţă.

lăsa să cadă capul unui *field officer,* chiar dacă ar fi fost trecut în rezervă din oficiu. Altfel, ar fi fost un rahat, ca tipul din faţa lui.

— Îmi pare rău, răspunse John Simpson, Domnul Lo Te Ming e „uncommunicado”, chiar şi pentru ambasador. Din motive de securitate.

Mike Herald, alb la faţă ca varul, nu putu să pronunţe nici un cuvânt preţ de câteva secunde.

John Simpson se uita la el înspăimântat. Mike Herald ar fi putut să-l sugrume cu două degete. Dar acesta o porni spre uşă, o deschise şi se întoarse. Avea privirea fixă..

— Khun Sa este un nenorocit! zise el. Dar tu, John, eşti unul şi mai mare. O jigodie, un nenorocit de negrotei.

— Îţi inter… începu John Simpson.

Sfârşitul frazei fu acoperit de zgomotul uşii trântite. Ca un bivol rănit, Mike Herald se repezi spre ascensor vrând să ajungă la etajul la care se afla biroul său. Furia îl înăbuşea.

Trecuseră trei zile de când se întorsese din nord. Îi mai rămâneau douăzeci şi şapte pentru a-l salva pe Matt Grit. Din moment ce DEA nu voia să mişte nici un deget, nu mai putea conta pe o minune. Şi numai în puterea lui stătea înfăptuirea ei.

Capitolul I

Adierea care venea dinspre râu făcea temperatura aproape suportabilă. În picioare, la capătul debarcaderului hotelului *Oriental,* Malko privea mulţimea care aştepta ambarcaţiunile companiei „Chao Praya Taxi Service”, ce străbăteau neobosite râul larg care despărţea Bangkok de oraşul geamăn, Dhonburi. Circulaţia pe fluviu era tot timpul la fel de intensă şi de variată: remorchere obosite trăgând şiruri de şlepuri grele, numeroase ambarcaţiuni-taxi, vaporaşe şi mai ales acele *long-boats,* ambarcaţiuni lungi propulsate de motoare de maşină instalate în partea din spate, de unde ieşea un arbore orientabil pe care era fixată elicea. Traficul nu înceta nici ziua, nici noaptea. Era singura cale practicabilă la Bangkok. Majoritatea timpului, maşinile imobilizate pe străzile arhipline, învăluite de un nour albăstrui de poluare, se deplasau cu o viteză de melc. Ca să nu moară asfixiaţi, poliţiştii de la circulaţie purtau măşti de gaze.

O ambarcaţiune sosi la debarcader şi călătorii se grăbiră să apuce locuri, îmbrâncindu-l pe Malko fără menajamente. Thailandezii zâmbeau tot timpul, dar deseori se comportau ca nişte animale. Ambarcaţiunea se îndepărtă de *tha*[13] îndreptându-se spre *Sheraton*. Pentru câţiva bănuţi, puteai să traversezi oraşul de la nord la sud…

Malko rămase singur la debarcader, în compania unui tip care vindea obiecte de ocazie, aşezat pe vine lângă marfă. O bătrână împingea de-a lungul debarcaderului o ambarcaţiune mică de culoare neagră, plină cu legume. Deodată se aprinseră ghirlandele luminoase de pe terasa hotelului *Oriental.* Era ora şase. Peste o jumătate de oră va fi noapte de-a binelea.

Privirea lui Malko se îndreptă spre celălalt mal, unde se luminau treptat ferestrele unor zgârie-nori nou-nouţi. În urmă cu cinci ani, acolo nu erau decât case vechi de lemn. Betonul invada Bangkok-ul cu o viteză uluitoare. Peste tot erau demolate vechile case pline de farmec pentru a construi în locul lor monştri de sticlă şi beton, majoritatea rămânând nelocuite. Dar era un fel de întrecere, cine construieşte cel mai înalt building… Pură speculaţie, căci preţurile erau prea mari pentru cei mai mulţi

[13] Debarcader.

thailandezi.

Malko sosise de la Viena, via Paris, în urmă cu patru ore, cu un avion Air France, după o escală la Roissy care trecuse foarte repede. Noul salon Air France, de peste patru sute de metri pătraţi, era o adevărată oază de linişte şi de repaus, echipat cu tot ce-ar fi putut dori un călător în tranzit: bar, telefoane, fax, televizoare şi chiar fotocopiatoare.

Odihnit, Malko petrecuse fără nici cea mai mică urmă de oboseală următoarele unsprezece ore de zbor. Îşi îndreptă din nou atenţia spre Chao Praya, ale cărui ape mâloase duceau tot felul de rămăşiţe. Zări un *long-boat* care urca fluviul, deplasându-se pe lângă malul pe care se afla şi el, apoi încetini înainte de a ajunge în dreptul debarcaderului, pentru a-şi termina cursa lângă şirul de cauciucuri vechi destinate să amortizeze şocurile. La bord nu era decât un singur om, pilotul, care aruncă o frânghie în jurul unei binte şi sări pe uscat. Se îndreptă spre Malko, ţinând în mână o hârtie pe care i-o băgă sub nas. Pe hârtie nu erau scrise decât două cuvinte: MALKO LINGE. Thailandezul cu pielea foarte închisă, după ce îşi împreună mâinile sub bărbie, pentru un *wai*[14] respectuos, întrebă:

— *Khum?*[15]

— *Chai*[16], răspunse imediat Malko.

Memoria îl trăda rareori. Din celelalte sejururi petrecute în Thailanda rămăsese cu un vocabular restrâns, dar suficient ca să poată comunica.

Pilotul arătă spre ambarcaţiune şi Malko urcă la bord. Imediat ce se aşeză pe una din banchetele de lemn, thailandezul porni. Ambarcaţiunea se îndrepta cu viteză spre nord, stârnind o jerbă de spumă şi ajunse în mijlocul fluviului, şerpuind cu abilitate printre celelalte ambarcaţiuni. Preocupat cu condusul, omul nu-i acorda nici o atenţie lui Malko.

Trecură cu toată viteza pe lângă *Sheraton* şi River Center, o adevărată Mecca a anticarilor, apoi, ceva mai departe pe stânga, pe lângă Wat Thong. Deodată apăru structura metalică a podului Phra Pok Klao. Albia fluviului Chao Praya făcea o curbă la stânga. Înainte de a ajunge în acel punct, omul de la cârmă coti spre malul drept, intersectând un convoi de şlepuri. Noaptea se instalase aproape de-a binelea. După ce micşoră viteza,

[14] Salut tradiţional.

[15] Dumneavoastră sunteţi?

[16] Da.

ambarcaţiunea se lovi uşor de debarcaderul străzii Rajdawong. Omul de la cârmă îi făcu un semn cu capul şi Malko înţelese că trebuia să coboare.

Sări din ambarcaţiune, în mijlocul unei mulţimi indiferente care aştepta sosirea unui *river-taxi.* Ambarcaţiunea cu care venise se depărta deja în penumbră, făcându-şi auzit huruitul motorului nichelat…

Malko privi în jurul lui intrigat. Un localnic mic de statură, cu pielea galbenă, purtând o cămaşă albă, se ivi din mulţime şi se înclină în faţa lui. Malko era singurul străin din zona aceea.

— *Please, follow me,* zise el în engleză.

Puţin mai departe, aştepta un Mercedes 600 negru, cu o placă de înmatriculare de culoare roşie. Malko urcă şi maşina demară imediat. După câteva minute, opri la un semafor din colţul străzii Yaowarat, în inima cartierului chinez. Pe lângă nenumărate firme cu caractere chinezeşti, fuseseră întinse banderole roşii care celebrau aniversarea regelui. Trotuarele erau pline de tarabele negustorilor ambulanţi, iar prin circulaţia anarhică îşi croiau cu greu drum neobositele *tuk-tuk*[17]*.*

Culoarea semaforului se schimbă şi Mercedesul porni din nou, intersectă Yaowarat şi se îndreptă spre nord, Malko se aplecă spre şofer.

— *Where are we going?*[18]

Şoferul zâmbi şi răspunse cu o frază în chineză…

Merseră încă doi kilometri, traversând mai multe cartiere sărace. Mercedesul schimbă de câteva ori direcţia înainte de a pătrunde pe o stradă mare plină de oameni. Circulaţia era blocată la intrare de un pod care trecea peste un *klong,* unul dintre nenumăratele canale care transformau Bangkok într-o Veneţie a Extremului Orient. Mercedesul coti pe o stradă alăturată, la stânga, trecând pe lângă negustorii de piese de schimb pentru maşini. Undeva, în fundul unui *soi*[19], apăru pentru scurt timp cupola puternic luminată a unui templu. Încă un viraj şi Mercedesul opri. Malko privi în jur. Se afla pe un mic *soi,* mărginit cu case din lemn, cu solul plin de gunoaie, în partea de jos a podului. La câţiva metri curgea un canal destul de lat.

Şoferul coborî şi veni să-i deschidă portiera. Zâmbea. Malko se dădu jos din Mercedes crispat. Plimbarea devenea ciudată.

[17] Tricicluri-taxi.

[18] Unde mergem?

[19] Drum îngust, alee.

Zâmbetul şoferului nu însemna nimic. Văzuse în Thailanda oameni sugrumându-i pe alţii cu un zâmbet de scuză pe buze.

Zgomotul circulaţiei ajungea destul de slab până la *soi.* Malko se sprijini de portiera Mercedesului, măsurând cu privirea distanţa care îl despărţea de locul unde străduţa pustie dădea într-o arteră mai frecventată...

Deodată se auzi zgomotul din ce în ce mai apropiat al unui motor ce venea dinspre canal şi, după câteva momente, apăru un *long-boat* care opri lângă un mic debarcader putred. Şoferul se înclină din nou în faţa lui Malko, arătând cu mâna spre *klong.*

În momentul acela, Malko îşi dădu seama, după forma feţei, că era chinez, nu thailandez... Fără să-şi mai pună întrebări, Malko se îndreptă spre debarcader şi sări la bord. Ambarcaţiunea mergea cu cel puţin douăzeci de noduri, trecând pe lângă magherniţele pe piloţi. În afara câtorva copii care se bălăceau în apa călduţă, simţindu-se în elementul lor, nu se vedea nici ţipenie de om. Unde naiba se ducea?

După calculele sale, acum se îndrepta spre est. Cinci sute de metri mai departe, canalul se vărsa perpendicular în altul. Omul de la cârmă luă virajul destul de brusc, stârnind o jerbă mare de spumă şi tăie aproape în două o juncă încărcată cu marfă, împinsă cu godila. Noul canal, mult mai lat şi frecventat, curgea paralel cu o stradă mare. Lui Malko i se păru că apa aceea cobora spre sud. În dreapta zări un şir de vagoane oprite, ceea ce-i dădu un punct de reper: trecea pe lângă gara centrală din Bangkok, nu departe de cartierul chinezesc.

Strada mare dispăru, lăsând locul unor cocioabe negricioase. În faţa lui, o clădire enormă de culoare albă era puternic luminată. Pe una din feţe recunoscu acel S distinctiv al hotelului *Sheraton!* Se afla la trei sute de metri de *Oriental!* Revenise pe Chao Praya, aproape în acelaşi loc de unde fusese luat de prima ambarcaţiune, după un ocol lung prin Bangkok. Jonca micşoră viteza şi acostă încetişor lângă debarcaderul pustiu, chiar în faţa hotelului *Sheraton,* pe malul sudic al canalului. Mai înainte de a părăsi ambarcaţiunea, Malko zări un Mercedes negru, perfect asemănător cu primul. Dar, având în vedere circulaţia, era cu neputinţă să fie acelaşi. De altfel, şoferul, în picioare alături de maşină, era un chinez slab, în livrea albă.

Maşina nu avea nici un fel de placă de înmatriculare. Şoferul deschise portiera din spate şi făcu o plecăciune foarte adâncă în faţa lui Malko. El nu mişcă. Acest periplu începea să-l agaseze în

mod serios.

Când un necunoscut ce vorbea englezeşte cu accentul unui chinez îi telefonase în apartamentul său de la *Oriental,* fixându-i o întâlnire la debarcader şi închizând imediat, Malko nu-şi pusese prea multe întrebări, convins că era unul dintre oamenii lui Mike Herald şi că îl va întâlni pe american.

Copleşit de căldura sufocantă ce contrasta cu atmosfera răcoroasă din avionul Airbus A 340 al companiei Air France, nu schimbase nici o vorbă cu şeful biroului local al CIA. Acum un lucru era sigur. Circuitul făcut avea drept scop să se asigure că nu era urmărit. Dar dacă urca în maşină, ar fi putut să dispară pentru totdeauna. Deoarece mai îndeplinise deja o misiune la Bangkok, Malko ştia de ce erau în stare thailandezii şi chinezii. Or, dacă nu Mike Herald, atunci cine îi dăduse această întâlnire? Şi de ce?

Se linişti, spunându-şi că sosise de prea puţină vreme ca să reprezinte un pericol pentru cineva. Şi, după spusele lui Herald, semăna mai curând a negociere decât a război.

Se hotărî şi se instală pe bancheta de piele. Şoferul închise portiera fără zgomot şi se aşeză la volan. Un geam gros îl despărţea de partea din spate. Imediat ce maşina demară, cele patru portiere se încuiară automat cu un pocnet scurt... Malko ştia prea bine că toate maşinile ultramoderne erau prevăzute cu acest sistem, dar simţi în stomac o mică crispare de nelinişte, care deveni şi mai persistentă când apăsă pe butonul geamului şi nu se întâmplă nimic. Sau şoferul era foarte prudent, sau era răpit... Căzuse în capcană. Chinezul putea să-l ducă unde dorea. Se afla într-un mic seif prevăzut cu difuzoare din care se revărsa o muzică stridentă, Malko nu intră în panică, privi afară şi recunoscu locurile. Mercedesul se deplasa încet pe aleea Si Praya, paralelă cu Silom şi cu Suriwongse. Nu era departe de *Oriental.* La câţiva centimetri de maşină apăru faţa emaciată a unui conducător de *tuk-tuk,* oprit lângă Mercedes, cu ţigara între buze şi privirea goală. Privirea thailandezului alunecă indiferentă de-a lungul geamului şi Malko înţelese că nu-l vedea din cauza culorii fumurii...

În acelaşi moment, Mercedesul depăşi şi coti pe o străduţă pustie, care mergea direct pe sub zidurile spitalului Saint Joseph. Maşina se zdruncină pe drumul desfundat evitând grămezile de gunoaie. Malko, neputincios, se instală într-un colţ al banchetei aşteptând urmarea.

Traversară Suriwongse, apoi Silom şi Sathorn Road, strecurându-se tot timpul pe străduţe fără nume. Devenea ameţitor. În sfârşit, Mercedesul micşoră viteza şi intră pe o poartă mare, după care se opri în curtea unei clădiri albe, chiar în faţa unui peron pe care se aflau vreo douăsprezece femei tinere în *cheong-sam*[20].

Cele patru portiere se descuiară şi şoferul coborî, grăbindu-se să-i deschidă uşa lui Malko. Acesta se dădu jos din maşină şi zări imediat altă intrare care dădea spre o stradă mare al cărei centru era ocupat de un *expressway* susţinut de stâlpi enormi de ciment.

Se afla pe Rama IV, unul dintre marile bulevarde din Bangkok, în faţa unui restaurant a cărui faţadă principală dădea spre această stradă.

Pentru ce fusese nevoit să facă tot acest periplu?

Şoferul şopti câteva cuvinte la urechea uneia dintre femei. Ea veni şi făcu o plecăciune adâncă în faţa lui Malko, gângurind cu palmele lipite sub bărbie:

— *Sawadee Kha!*[21]

După altă serie de plecăciuni, tânăra femeie îl invită prin gesturi să o urmeze. Traversară holul plin de lume, din care se ajungea în mai multe săli şi începură să urce o scară maiestuoasă acoperită cu covor roşu. La primul etaj, Malko zări alte săli arhipline, apoi femeia se opri în faţa unei uşi închise. Bătu cu timiditate, deschise şi făcu din nou o plecăciune trăgându-se într-o parte, pentru a-l lăsa pe Malko să intre.

Într-o sală mică, în jurul unei mese rotunde încărcată cu de-ale gurii se aflau patru chinezi. Toţi erau la costum şi cravată deşi căldura era sufocantă. Cel mai în vârstă, care se afla în faţa lui Malko, se ridică în picioare. Avea un păr cărunt, pieptănat pe spate, o faţă comună, nişte sprâncene uimitor de negre şi înota în costumul lui albastru. Ai fi zis că e un funcţionar modest. Chinezul se apropie şi îi prinse mâna lui Malko în palmele lui.

— Bine aţi venit la Bangkok, domnule Linge, zise el cu o voce sâsâită care tremura de căldură. Sunt extrem de flatat că vă întâlnesc. Numele meu este Su Wan Ho. Iar aceştia sunt prietenii mei: domnul Lao Linag, domnul Lu Chum Nan şi domnul Wanko Sae.

Pe măsură ce-i prezenta, prietenii lui se înclinau adânc în faţa

[20] Rochie chinezească?

[21] Bună ziua, domnule!

lui Malko, apoi se aşezau la loc. După terminarea prezentărilor, Malko, destul de surprins, întrebă:

— Domnul Herald nu-i aici?

Su Wan Ho îşi ascunse stinghereala cu un râs sacadat.

— Nu, nu. Dumneata, domnule Linge, eşti invitatul nostru.

Malko se aşează şi el. Cu siguranţă că nu fusese atras în acel restaurant ca să fie asasinat. Dar care era motivul acestei întâlniri secrete?

— Cine sunteţi şi ce doriţi de la mine? întrebă el.

Un grup de femei tinere se ivi ca un stol de vrăbii, aşezându-le prosoape pe genunchi, aducând stive de *dim-sun* din care ieşeau aburi. Pe masă se aflau trei sticle de coniac Gaston de Lagrange XO, dintre care una fusese deja începută. Paharul lui Malko fu imediat umplut cu un lichid de culoarea ambrei.

— Chinezii nu beau coniac ca aperitiv, ci în timpul mesei, ca vinul. Pentru ei, coniacul e „yang”, sinonim cu forţa şi puterea. Săracii se mulţumeau cu „Mekong”, un „brandy” autohton îngrozitor, iar bogaţii nu beau decât un celebru XO franţuzesc, precum Gaston de Lagrange. O tânără durdulie, cu un *cheong-sam* de un albastru electric, aşează un şervet pe genunchii lui Malko, cu atingeri uşoare atât de echivoce, încât se întrebă dacă nu cumva va face altceva.

Su Wan Ho se răsti scurt şi femeile se împrăştiară fără o vorbă.

— Domnule Linge, zise chinezul, sunt un om de afaceri ca şi prietenii mei şi am vrea să discutăm o problemă care ne stă pe suflet. Dar mai întâi să onorăm această masă pregătită în cinstea dumitale.

Cu un gest delicat, chinezul luă o clătită de creveţi şi o aşeză în farfuria lui Malko, după ce o cufundase scurt în farfuria cu sosul adecvat.

*

* *

Malko avea impresia că e o gâscă pe cale de a fi îndopată! Felurile de mâncare se succedau cu o cadenţă infernală şi inefabilul Su Wan Ho insista să guste din toate. Coniacul curgea în valuri.

Între două îmbucături, Malko îşi examina comesenii. Nu observă nimic ieşit din comun. Aveau nişte feţe plate, şterse, lipsite de trăsături pregnante. Numai privirile vioaie le indica inteligenţa.

Su Wan Ho ridică paharul cu un zâmbet de crocodil:

— În cinstea şederii dumitale în Thailanda!

După aceste vorbe, chinezii se năpustiră din nou asupra mâncării ca nişte porci, rotind platoul central încărcat cu feluri diferite, pentru a se servi mai repede din *dim-sun, Beggar chicken,* raţă *Setchouen*, creveţi, clătite, peşte. Toţi se îndopau de parcă nu mai mâncaseră în viaţa lor…

Tăcute, tinerele femei aduceau fără încetare alte feluri de mâncare, prosoape calde şi luau bolurile de orez goale. Toţi mâncau ca nişte rechini: repede, cu lăcomie, fără să aleagă. Voracitatea lor îl stingherea pe Malko.

Su Wan Ho se aplecă spre el după un râgâit sonor.

— Trebuie să ne ierţi pentru traseul complicat pe care ţi l-am impus. Am vrut ca această întâlnire să fie cât mai discretă cu putinţă. Şi am mai vrut să guşti din mâncărurile excelente ale prietenului nostru Wanko Sae.

Su Wan Ho arătă cu beţişoarele spre chinezul aşezat în faţa lui Malko. Un pipernicit cu capul rotund, fără vârstă, cu mâini durdulii şi o cămaşă prea mare.

— El a gătit mâncarea?

Malko îl provocase înadins pe chinez. Acesta pufni în şerveţel şi zise câteva cuvinte în chineză. Ceilalţi trei izbucniră într-un râs zgomotos, dar ochii lui Wanko Sae nu prea râdeau. Malko înţelese că îl vexase şi fu încântat în sinea lui. Încă nu ştia cine erau bărbaţii din faţa lui, dar era convins că nu erau nişte îngeraşi.

Wanko Sae redeveni serios, îşi vârî beţişoarele în tăiţeii cu soia, stabilind un adevărat pod aerian între bol şi gură. Su Wan Ho îi zâmbi lui Malko.

— Prietenul nostru Wanko Sae este proprietarul acestui restaurant, *Chardephen*. Aici vei fi oricând bine venit… Şi mai posedă şi alte multe localuri în Bangkok. Munceşte din greu. Din păcate, n-a avut niciodată timp să înveţe prea bine engleza. Prietenul nostru Lao Liang, din stânga, se ocupă de afaceri în domeniul lucrărilor publice, în special în construcţii. Aici, la Bangkok şi la Pattaya. Va participa şi la construirea metroului aerian.

Malko auzise că municipalitatea din Bangkok avea în proiect să construiască o linie de metrou pentru a mai uşura circulaţia. Pentru început, thailandezii tăiaseră ultimii palmieri ce umbreau rarele alei din Bangkok care încă mai ofereau puţină verdeaţă…

Lao Liang îi adresă un Surâs modest şi continuă să mănânce.

— Iar, dumneata, domnule Su Wan Ho, în ce ramură îţi desfăşori activitatea? întrebă Malko.

Chinezul luă o scobitoare şi începu să-şi cureţe conştiincios gingiile, înainte de a răspunde cu o voce plină de modestie.

— Oh, eu nu sunt decât un simplu intermediar. Deţin o companie navală care exportă lemn, orez, obiecte de artizanat.

Schimbând vorba, de parcă nu s-ar fi cuvenit să insiste asupra averii sale, chinezul remarcă:

— Se pare că vă place bucătăria noastră, domnule Linge.

Avea ceva sincer în voce. Un *farang*[22] care se servea atât de bine de beţişoare şi degusta cu plăcere anusul de porc în oţet nu putea să fie un om extrem de rău…

Cu prăjiturile terminară destul de repede. Su Wan Ho înghiţi cu satisfacţie vădită ceea ce mai rămăsese din ultima sticlă de coniac şi apăsă pe butonul unei sonerii ascunse sub masă. Tinerele femei apărură imediat, aducând pahare de porţelan pline cu un ceai acrişor, verde şi fierbinte, precum şi o sticlă de „Defender Success” vechi de doisprezece ani. Petrecerea continua. Cu o mimică poruncitoare, Su Wan Ho alungă din nou femeile, se întoarse spre Malko şi îi zâmbi cu căldură arătându-şi dinţii îngălbeniţi şi deşosaţi.

— Acum îţi voi explica motivele acestei întâlniri, zise el. Cunoaştem motivul prezenţei dumitale la Bangkok.

— Cum aşa? nu se putu abţine să întrebe Malko.

Chinezul anulă întrebarea cu un gest şi continuă:

— Întâmplarea face ca generalul Khun Sa să fie prietenul nostru de multă vreme, un prieten vechi, foarte fidel şi foarte loial.. Tatăl lui era un *Haw*[23] ca noi toţi. Urmărim cu simpatie lupta lor împotriva autorităţilor birmaneze pentru a câştiga independenţa a opt milioane de shani, care totdeauna ne-au fost apropiaţi. Contribuim financiar la efortul lui de a se războ şi îi admirăm curajul. Generalul Khun Sa a întreţinut totdeauna raporturi excelente cu Statele Unite, nu-i aşa?

Malko începea să fie agasat de acest elogiu. Îl întrerupse pe chinez pentru a pune lucrurile la locul lor.

— Presupun că ştiţi prea bine că prietenul vostru a răpit un membru al unei agenţii federale americane şi că ameninţă să-l omoare dacă o altă agenţie federală nu-i predă pe unul dintre

[22] Străin.

[23] Trib din Yunnan.

asociaţii lui, acuzat de trafic de droguri. DEA nu-l consideră pe Khun Sa un lider politic, ci un simplu traficant de droguri, cel mai important dintre toţi.

Su Wan Ho închise o clipă ochii, de parcă această evocare era prea greu de suportat, înainte de a răspunde cu o voce plină de umilinţă:

— Domnule Linge, e vorba de o mare neînţelegere. DEA se înşală în privinţa generalului Khun Sa, încăpăţânându-se să vadă în el un bandit. Generalul urăşte drogurile, nu produce heroină, nici mac. De câteva ori a propus americanilor un plan de eradicare a macului. Numai că are nevoie de bani pentru lupta lui şi ia şi el o taxă de la convoaiele care transportă opiu.

Ceilalţi trei chinezi, încremeniţi ca nişte statui ascultau dialogul purtat în engleză dintre ceilalţi doi. Nu se putea şti dacă înţelegeau. Malko puse scurt capăt explicaţiilor lui Su Wan Ho, întrebând brusc:

— Ce vreţi de la mine?

— Să depuneţi toate eforturile pentru o soluţie paşnică a acestui diferend, răspunse Su Wan Ho. Vă asigur că oaspetele generalului este bine tratat şi că generalul Khun Sa doreşte ca această problemă să se rezolve cât mai repede. Cererea lui nu e deloc extraordinară. De ce s-ar amesteca americanii într-o treabă care nu-i priveşte?

Încruntat, Su Wan Ho pleda cu entuziasmul unui avocat stagiar. Nu lua deloc în seamă raporturile de forţă dintre DEA şi CIA. Cele două agenţii federale se detestau şi nu scăpau nici o ocazie pentru a-şi arăta ostilitatea. Şi nici una nu putea s-o *forţeze* pe cealaltă să facă ceva. Chinezul părea a crede că Mike Herald putea, cu o simplă mişcare de baghetă magică, să-l recupereze pe trădător şi să-l predea lui Khun Sa... Malko răspunse cu diplomaţie:

— Şi eu vreau să se găsească o rezolvare rapidă şi paşnică. Cred că dacă generalul ar elibera rapid ostaticul, asta ar contribui foarte mult la rezolvarea fericită a problemei.

Su Wan Ho nici nu clipi. Se mulţumi să spună cu o voce neutră:

— Această problemă ne preocupă foarte mult din cauza prieteniei noastre cu generalul. Dacă reuşeşti s-o rezolvi într-un mod inteligent, suntem gata să manifestăm infinita noastră recunoştinţă.

Probabil că astea erau primele cuvinte adevărate care ieşeau

din gura lui. Dintr-un motiv pe care Malko era convins că îi va descoperi în curând, acei chinezi voiau neapărat ca generalul Khun Sa să obţină satisfacţie. Era cât se poate de clar că cei patru contau pe el ca să aranjeze lucrurile. Oare nu ştiau că nu-i stătea în putere aşa ceva? Era inutil să le spună asta. De aceea, Malko întrebă cu prudenţă:

— Unde pot să-ţi telefonez?

— Numărul meu e în cartea de telefon, dar ia asta, zise Su Wan Ho, întinzându-i o carte de vizită imprimată în chineză pe o parte şi în engleză pe cealaltă parte.

Toată lumea se ridică în picioare şi ieşi din sală. Femeile aşteptau pe culoar, una lângă alta şi nu mai pridideau cu plecăciunile ca nişte marionete. În faţa peronului stăteau aliniate câteva maşini Mercedes. Su Wan Ho îi arătă lui Malko prima dintre ele.

— Te vei întoarce la *Oriental.* De data asta pe un drum mai scurt, zise el chicotind.

Îl însoţi pe Malko până la Mercedes şi îi deschise chiar el portiera, cu umilinţă, ca un biet şofer.

Malko zări o siluetă în maşină, o femeie instalată pe bancheta din spate. Se întoarse şi îl văzu pe Su Wan Ho zâmbind.

— Domnişoara Mei-Lin locuieşte la acelaşi hotel, îi explică el. Spune că vrea să-ţi înmâneze un dar din partea generalului Khun Sa. Din păcate, nu vei putea conversa cu ea. Nu vorbeşte decât chinezeşte. Bună seara, domnule Linge.

Chinezul aproape că îl împinse pe Malko în maşină. În jurul tinerei femei plutea un parfum dulceag şi greu. Chinezoaica întoarse capul spre Malko şi îi zâmbi, arătându-şi dinţii de un alb strălucitor. Avea buze cărnoase, o faţă plată, nu nas mic, ochi migdalaţi şi un păr negru care îi cădea în valuri pe veşmântul verde, a cărui mătase sublinia formele pline ale sânilor.

Pe genunchi avea un pachet mic înfăşurat într-o hârtie roşie, de mărimea unei cutii mari de bijuterii. Lacul roşu al unghiilor se confunda cu culoarea hârtiei.

Mercedesul porni pe nesimţite şi coti la stânga pe Rama IV, îndreptându-se spre Silom. Circulaţia era mai puţin intensă, cu toate acestea, le trebui o jumătate de oră ca să ajungă la *Oriental.* Portarul indian cu nas mare, care lucra acolo de douăzeci şi şase de ani, veni în grabă să deschidă portiera. Mai întâi lui Malko, fiindcă aşa era obiceiul în Asia. În timp ce se întoarse ca să coboare, Mei-Lin îi arătă o coapsă superbă. Tânăra

femeie era înaltă pentru o chinezoaică, mersul ei era puţin cam ţeapăn, dar şoldurile aveau un legănat plin de senzualitate. Străbătu cu semeţie holul şi adresă câteva cuvinte unui *groom* care dădu fuga la recepţie ca să-i aducă cheia.

Urcară în ascensor şi coborâră amândoi la etajul paisprezece, acolo unde locuia Malko. Chinezii se gândiseră la toate. Se întoarse spre ea şi întinse mâna spre pachetul roşu.

— Asta e pentru mine, nu-i aşa?

Ea zâmbi, dar nu i-l dădu. Porni pe culoar, la fel de hieratică şi se opri în faţa apartamentului lui Malko. El deschise uşa şi ea intră prima, mergând direct la pat, unde aşeză pachetul pe pernă, ca pe o cutie cu bomboane de ciocolată. Malko făcu un pas ca să-l ia, dar ea se opuse. Cu tot corpul. Privirile li se încrucişară. Ochii mari şi migdalaţi erau total inexpresivi. Tânăra femeie se uită fix la Malko secunde în şir, apoi gura ei se aşeză pe buzele lui Malko atât de uşor încât ai fi zis că e un fluture. Buzele ei erau calde şi cărnoase, dar nu zăboviră prea mult. Se lăsă să alunece cu supleţe de-a lungul corpului său, cu o mişcare lentă şi ajunse în genunchi pe mocheta groasă, cu faţa în dreptul pântecelui lui Malko.

Prins între pat şi Mei-Lin, Malko nu putea să mişte. Degetele lungi şi subţiri ale tinerei chinezoaice lucrau cu o viteză stupefiantă, dezgolindu-i partea de jos a corpului. Când îi prinse sexul în gură, cu o blândeţe ireală, Malko se lăsă imediat în voia ei. Acest gen de cadou nu-i angaja decât pe cei care îl făceau. Dacă Su Wan Ho îşi închipuia că îl corupe cu câteva clipe de plăcere, se înşela. Dar de ce să refuze o plăcere atât de rafinată? Cu siguranţă că Mei-Lin era o prostituată, o jucărie de lux, foarte costisitoare. *Carpe Diem.* Mai bine să profite. Limba şi buzele suple ale chinezoaicei obţinură foarte repede rezultatul dorit. În oglinda din baie se putea vedea un penis în erecţie maximă care dispărea ritmic în gura roşie a tinerei femei.

Mei-Lin făcea totul ca o femeie îndrăgostită. O mână uşoară ca un păianjen alunecă pe fundul lui Malko şi aproape imediat se simţi violat de o unghie, cu tact, sporindu-i plăcerea. Cealaltă mână se ocupa de sexul lui cu măiestrie. Mei-Lin îşi folosea limba în mod diabolic, când jucându-se cu vârful întărit pentru a-i gâdila terminaţiile nervoase, când învăluindu-l într-o mângâiere caldă, liniştitoare. Tânăra femeie se întrerupse imediat când simţi seva gata să ţâşnească. Totul dură minute interminabile şi pline de voluptate. Malko era chinuit de tentaţia de a prelungi

această plăcere sublimă şi de nevoia de a termina în acea gură docilă. După unele înfiorări, Mei-Lin înţelese că se apropia orgasmul. Chinezoaica ridică capul spre el cu o privire întrebătoare. Malko ezita. Femeia aceea superbă, complet supusă, îl excita cumplit. Posedarea ei i-a fi procurat o plăcere imensă. Dar ceva îl reţinea. Nu avea chef să facă dragoste cu acea chinezoaică plătită pentru asta, trimisă ca un cadou de preţ.

Văzându-i ezitarea, Mei-Lin îi luă din nou sexul în gură. Malko simţi plăcerea care devenea din ce în ce mai puternică şi se sprijini instinctiv pe capul chinezoaicei. Aceasta îi strânse cu putere baza sexului, pentru a-i întârzia ejacularea şi linse extremitatea saturată de sânge.

Malko gemu de plăcere. Brusc, Mei-Lin îi dădu drumul şi aspiră sperma, accelerându-i ţâşnirea.

Malko ţipă. Mei-Lin rămase agăţată de el până la ultima picătură. Valurile de plăcere se domoleau treptat, dar ea îi ţinu sexul în gură până când acesta îşi pierdu rigiditatea. După aceea se ridică cu o graţie surprinzătoare.

Malko nici măcar n-o atinsese. De parcă i-ar fi ghicit gândul, chinezoaica duse o mână la spate şi desfăcu fermoarul rochiei care căzu la picioarele ei ca o corolă. Mei-Lin avea un corp subţire, sâni săltaţi şi ascuţiţi, pântecele; foarte plat, ornat cu un perişor foarte mic, negru şi strălucitor. Îngustă în şolduri, cu coapsele lungi şi musculoase, tânăra femeie se întoarse lent în loc, ca un manechin, permiţându-i lui Malko să-i admire fundul bombat. Apoi se întoarse din nou cu faţa la el, zâmbindu-i întrebătoare.

— *Thank you,* zise Malko. *I de not need you any more*[24]*.*

Probabil că înţelegea puţin engleza căci, fără să-şi schimbe expresia feţei, chinezoaica luă rochia de jos şi alunecă în ea. Un automat erotic bine programat. În afara rujului, nimic nu era deranjat la ea, nici măcar un fir de păr. Malko o privi îndelung. Ce putea s-o determine pe o fată atât de drăguţă să facă pe prostituata? Ce o îndemna să nu fie decât un obiect sexual care era oferit aşa cum oferi cadou un ceas? Era cu neputinţă să înţeleagă ce ascunde în spatele pupilelor negre ca cerneala.

Mei-Lin ieşi cu capul sus, fără nici cel mai mic semn de salut, de parcă n-ar fi înghiţit cu câteva clipe în urmă sperma lui Malko. O adevărată chinezoaică, mândră şi distantă. Malko închise uşa

[24] Nu mai am nevoie de tine.

în urma ei. Se simţea uşor ameţit după masă, coniac şi această performanţă sexuală dezumanizată.

Misiunea lui la Bangkok începea într-un mod ciudat. Reveni în dormitor şi contemplă Chao Praya pe care defilau luminiţele ambarcaţiunilor care încă mai circulau. Se întoarse spre încăpere şi zări *cadoul* aşezat pe pernă de Mei-Lin. Pacheţelul purta o pecete de ceară neagră care reprezenta o literă chinezească. Malko rupse hârtia şi găsi o cutie lunguiaţă, făcută dintr-un material albicios şi moale, un fel de izolant termic. Deasupra era prins cu scotch un plic. Îl aşeză pe pat şi deschise cutia. Pe un strat de vată se afla aşezat un obiect lung de şase-şapte centimetri, înfăşurat într-o bucată de plastic transparent.

Malko avu nevoie de câteva secunde ca să-şi dea seama despre ce era vorba.

Era un deget de om, a unui om de rasă albă, probabil un bărbat judecând după grosimea lui. Unghia era scurtă, frumos tăiată, iar degetul fusese tăiat cu grijă, ca la o amputare.

Năucit, puse jos cutia şi deschise plicul. Acesta conţinea două fotografii Polaroid. Mai întâi, degetul fotografiat de aproape. Apoi, cu faţa la obiectiv, un bărbat de vreo cincizeci de ani, cu părul scurt, cu un aer energic, cu maxilare puternice. Avea cearcăne la ochi şi faţa năpădită de barbă; părul era răvăşit şi privirea moartă. Cineva îi ţinea braţul vertical, astfel încât să i se poată vedea bine mâna stângă, ca pentru un salut. În locul degetului arătător nu mai era nimic.

Capitolul II

Malko aruncă fotografia pe pat, cuprins de furie şi dezgust. Hotărât lucru, chinezii nu se schimbau niciodată. Le plăcea la nebunie amestecul de genuri, sweet and sour, voluptatea şi oroarea. Primirea făcută lui Malko reprezenta cele două feţe ale aceluiaşi tablou. Pe de o parte, politeţea distinsă, plăcerea, promisiunea unei recompense mirifice. De cealaltă, oroarea rece şi calculată.

„Cadoul" grotesc nu însemna nici provocare, nici grozăveală, nici măcar cruzime gratuită. Era doar un mesaj foarte bine dozat. Nu pierdeau timpul cu parlamentări sterile, ci mergeau drept la ţintă. Dar pentru că era vorba de o companie plăcută, mai întâi te delectai cu anus de porc marinat, în cel mai bun restaurant din Bangkok. Cruzimea nu excludea lăcomia.

Cine erau aceşti chinezi politicoşi şi feroce? Cum aflaseră de venirea lui? Când sosise să-l ia de la Don Muang, la aterizarea avionului de la Paris, plin de tineri atraşi de tarifele incredibil de mici ale „Kiosque Air France", oferte promoţionale pe curse regulate, Mike Herald nu-i vorbise de aceşti aliaţi ciudaţi ai lui Khun Sa.

Îşi zise că nici măcar nu ştia numărul camerei docilei Mei-Lin. Dar probabil că tânăra chinezoaică părăsise deja hotelul, după ce-şi îndeplinise misiunea. La ce-ar fi folosit s-o urmărească? Mei-Lin – dacă ăsta era într-adevăr numele ei – nu era decât o rotiţă mică dintr-o organizaţie ale cărei sfori erau trase de nişte monştri reci. Dacă s-ar fi dus la chinez ca să-i spună că pentru recuperarea trădătorului trebuia neapărat s-o taie bucăţele pe Mei-Lin, Malko era sigur că Su Wan Ho nu ar fi ezitat nici o secundă. Organizaţiile criminale multinaţionale funcţionau ca şi celelalte. Fără stări sufleteşti.

Misiunea lui în Thailanda nu anunţa nimic bun. Era chinuit de nerăbdarea de a-i telefona lui Mike Herald, şeful, biroului CIA de la Bangkok, dar se stăpâni. Cu siguranţă că avea telefonul pus sub ascultare. Era inutil să le aducă thailandezilor la cunoştinţă necazurile lor.

Era furios că cedase atât de uşor faţă de Mei-Lin. Ar fi trebuit mai întâi să deschidă pachetul. Partea adversă îl atrăsese în

capcană şi acum îi era necaz... Făcu un duş, se înfăşură într-un prosop, apoi se întoarse să contemple. Chao Praya care acum devenise aproape pustie. La ceasul acela, Bangkok părea o aşezare foarte cuminte. Totuşi Malko ştia prea bine ce mişuna în acel oraş de opt milioane de locuitori, care creştea ca o ciupercă halucinogenă, fără cea mai mică regulă.

Lungit pe pat, Malko încercă să adoarmă, dar nu putu să nu se gândească la Matt Grit, ostaticul mutilat, vechi *field-officer* al CIA, pe care Malko avea misiunea să-l salveze. La o mie de kilometri nord de Bangkok, în jungla deasă de pe colinele birmaneze, probabil că Grit îşi pierduse orice speranţă. Cei care îl ţineau prizonier nu cunoşteau nici măcar sensul cuvântului „milă". Pentru ei era o vorbă obscenă. Matt Grit ştia prea bine că nu exista decât o şansă mică de tot. De a fi salvat din mâna răpitorilor.

Malko nu vedea nici el vreo soluţie posibilă. Poveştile cu ostatici se termină rareori bine. Păstrase un gust amar în urma aventurii din Oman unde, cu câţiva ani în urmă, cea mai bună soluţie fusese să-l ucidă pe cel pe care venise să-l salveze, pentru a-l cruţa de o soartă mult mai cumplită.

*

* *

— Su Wan Ho este patronul Triadelor din Bangkok, omul cel mai puternic din comunitatea chineză. Wanko Sae e regele *racket*-ului. Controlează prin teroare zeci de restaurante şi discoteci. Lao Liang spală milioanele de dolari provenite din heroină investindu-le în afaceri imobiliare. Cât priveşte Lu Chum Nan, ăsta are vreo zece magazine de bijuterii şi aur care îi permit să spele banii proveniţi din traficul de droguri. Aceşti tipi sunt „crema" crimei organizate din Bangkok. *A bunch, of fucking rats!*[25]

Aşezai în fotoliul de lemn de teck, care îi suporta cu greu statura impozantă, şeful biroului CIA se lăsa dominat de o furie rece.

Malko cunoştea Triadele, societăţi secrete care grupau toate activităţile criminale ale bandelor chinezeşti, cu ramificaţii în lumea întreagă.

— De ce Su Wan Ho şi prietenii lui au sărit în ajutorul lui Khun Sa? întrebă el.

Mike Herald se ridică atât de brusc încât fotoliul trosni.

[25] O bandă de ticăloşi afurisiţi.

— Khun Sa este principalul lor furnizor de heroină. Ei o dirijează şi o distribuie după aceea. Numai la Hong Kong, se consumă trei tone şi jumătate pe an! Îţi închipui cât se câştigă? Dacă Lo Te Ming se va hotărî cu adevărat să vorbească, Khun Sa va fi obligat să pună cruce operaţiunilor thailandeze, adică să trimită heroina prin China, Yunnan, Canton şi direct la Hong Kong. Pierderile pe care le vor suferi Triadele de aici vor fi colosale.

— Ce s-a mai întâmplat de la răpirea lui Grit?

Mike Herald întoarse capul spre un calendar unde data de 23 noiembrie era încercuită cu roşu. Toate zilele următoare erau barate până la prima zi a lunii decembrie. Acum era 2 decembrie.

— Nimic, răspunse americanul. În fine, nu mare lucru. După ce-am vorbit cu idioţii ăia de la DEA, i-am transmis lui Khun Sa că nici nu putea fi vorba să i se accepte propunerea. Nu a reacţionat, crezând în mod sigur că ne vom târgui. Ne aflăm în Asia. Nu sunt prea îngrijorat pentru Matt, deoarece mort nu i-ar fi de nici un folos lui Khun Sa. Nu e o vendetă personală. I-am transmis că dacă nu-l va elibera pe Matt, va avea de furcă cu CIA până la sfârşitul zilelor. Sper ca ameninţarea să-şi facă efectul.

Privirea îi căzu peste cele două fotografii de pe birou şi clătină din cap, strângând din buze.

— Iisuse Cristoase!

Malko strănută. La Ambasada americană de pe Thanon Witthayu – marele bulevard unde îşi aveau sediul mai multe reprezentanţe diplomatice – domnea un frig polar şi un miros de pin împrăştiat de climatizoare, care contrastau. Tare mult cu cele treizeci şi trei de grade de afară şi cu mirosul care plutea pe străzile din Bangkok, amestec de ceai, efluvii de bucătărie de la miile de restaurante în aer liber şi duhoarea gunoaielor care pluteau pe canale.

— Ce s-a întâmplat? întrebă Malko.

Mike Herald luă cu un gest de automat pachetul de Lucky Strike aşezat pe birou şi aprinse o ţigară, cu acea brichetă Zippo, idolul lui *made in USA* de care nu se, mai despărţise din Vietnam.

— Cred că generalul Khun Sa a intrat în panică. Ştie că procedura de extrădare trebuie să dureze aproximativ o lună, cel mult şase săptămâni, pentru că Lo Te Ming este de acord. Dar pentru că thailandezii sunt foarte sensibili când e vorba de independenţa lor, iar el are naţionalitate thailandeză, deşi

numele lui e chinez, trebuie să respectăm această procedură. Khun Sa ştie foarte bine că, dacă Lo Te Ming este extrădat, nu va mai avea nici o şansă să pună mâna pe el, indiferent de presiunile pe care le va exercita.

— O să pun o întrebare idioată, zise Malko. Ce se va petrece în acest caz? Khun Sa nu va mai avea nici un interes să-l mai ţină prizonier pe Matt Grit.

Americanul dădu din cap.

— Să-l mai ţină prizonier, nu. Dar o să-l omoare. Ca să nu-şi piardă demnitatea. Nu-mi voi asuma acest risc. Mă îngrijorează însă faptul că thailandezul crede probabil că noi îl putem recupera pe Lo Te Ming. Tipul ăsta vine dintr-o altă lume, unde teancurile de bancnote cumpără toate conştiinţele! Această certitudine îi este întărită de marea corupţie care domneşte în Thailanda. Din păcate, Lo Te Ming nu se află, în mâinile thailandezilor.

După această expunere, Malko vedea şi mai puţin care ar fi putut să fie rolul său.

— Ce-ai vrea să fac eu? întrebă el.

Mike Herald ridică spre el ochii lui de cocker.

— N-am nici cea mai mică idee! răspunse el. Se pare că eşti cel mai tare, că ai descurcat situaţii imposibile pentru CIA. Acum patru zile am fost la Washington. Nouăsprezece ore de zbor, dus-întors, ca să stau numai opt ore! Am vorbit cu cei de la DEA şi cu un consilier al preşedintelui. Era gata să ne plesnim peste bot. Tipii de la DEA ne urăsc, spun că suntem corupţi, că îi protejăm pe traficanţii de heroină, că punem interesul personal înaintea interesului naţional... În fine, amabilităţile obişnuite...

— Şi la ce concluzie aţi ajuns?

Mike Herald dădu din umeri.

— La nici una. Tipul de la Casa Albă ne-a despărţit mai înainte de a-l fi sugrumat pe idiotul de la DEA, un tip blindat de diplome care n-a văzut în viaţa lui cum arată un gram de heroină, nici cu binoclul şi care ar lua o mlădiţă de mac drept un fir de iarbă... Iar directorul, general se spală pe mâini, ştiind că va fi schimbat peste câteva săptămâni... Ca să nu pară că stă de lemn Tănase, a hotărât să finanţeze o *rescue mission* şi să ţi-o încredinţeze.

Mike Herald îl lăsă pe Malko să mediteze şi luă sigiliul de ceară neagră care pecetluise coletul macabru pentru a-l examina. După care i-l arătă lui Malko.

— Priveşte! Nenorocitul ăsta nu ezită să semneze. E sigiliul lui.

Litera chinezească înseamnă *Prinţ prosper.* Traducerea numelui Khun Sa. Înseamnă că e foarte sigur pe el…

Malko luă o gură de cafea rece şi zise:

— Încă o întrebare idioată. Nu te-ai gândit la o operaţiune de comando pentru eliberarea lui Matt Grit?

— Cu cine? Biroul CIA de la Bangkok nu are decât şase oameni, fără a mai pune la socoteală femeile şi iscoadele. Am adus vorba despre această posibilitate când am fost la Washington. Mi s-a spus că nici nu putea fi vorba de aşa ceva. Nu ne aflăm în război cu Birmania, iar Khun Sa se află pe teritoriu birmanez. Pe lângă asta, Khun Sa dispune de o armată de aproximativ douăzeci de mii de oameni, echipată cu mortiere, mitraliere, tunuri fără recul de 105 şi, de puţină vreme, cu rachete sol-aer. Nişte SAM 7 vechi, care încă mai sunt eficace, revândute de Khmerii roşii. Nu de un comando ar fi nevoie, ci de divizia 101 aeropurtată… Să-ţi arăt…

Se ridică şi-l duse pe Malko în faţa unei hărţi mari prinse pe perete, care reprezenta Thailanda, Laos, Yunnan şi Birmania. Americanul îşi aşează arătătorul pe un punct galben situat puţin mai la nord de frontiera dintre Thailanda şi Birmania, între oraşele Mae Hong şi Mai-Tai.

— Asta e Ho-mong, zise americanul, cartierul general al lui Khun Sa. Un fost sat devenit un oraş de douăzeci de mii de locuitori. În linie dreaptă, nu-l despart de frontieră decât douăzeci de kilometri. Toată zona e înţesată de oameni la pândă, de capcane şi de mici detaşamente înarmate. Khun Sa ocupă o mare parte a ţinutului Shan, între Salween River şi frontiera thailandeză. În jur de o sută de mii de kilometri pătraţi. Rafinăriile de heroină sunt împrăştiate de-a lungul micilor râuri, iar plantaţiile de opiu se află mult mai la nord, la Kachin. Ei cumpără opiu brut şi îl transformă. De vreo zece ani încearcă trupele armate oficiale birmaneze să-l alunge pe Khun Sa din bârlogul lui. Niciodată n-au reuşit să treacă dincolo de Salween River. Cu toate astea, SLORC are elicoptere grele poloneze Ml 26. Dar ticălosul ăsta de Khun dispune de o întreagă infrastructură subterană, de adăposturi săpate în coline. Uită-te, e un teren îngrozitor!

Îi arătă lui Malko nişte fotografii ale regiunii, prinse alături de hartă. O vălureală superbă de coline acoperite cu o junglă deasă, traversată de drumeaguri rare. Toată zona era egală cu un sfert din Franţa. Fără nici un drum ca lumea, fără nici o aşezare

importantă. Americanul conchise:

— Chiar dacă am avea posibilitatea de a organiza o expediţie, Khun Sa ar avea timp să-l taie bucăţele pe Matt şi să-l frigă... S-ar termina la fel ca *Desert One*[26]*...*

Impresionat, Malko nu zise nimic. Totuşi nu putu să nu insiste:

— O operaţiune bine pregătită, pe timp de noapte, cu elicoptere, ar putea să aibă şanse de reuşită, zise el făcând pe avocatul diavolului.

Mike Herald ridică ochii la cer.

— Încă de la începutul acestei poveşti m-am dus la generalul Nhakon Sawan, şeful operaţiunilor speciale din armata thailandeză şi i-am cerut o mână de ajutor. S-a arătat foarte cooperant! Mi-a promis că mă va ajuta în numele nezdruncinatei prietenii americano-thailandeze.

— Şi?

— După trei zile, Nhakon Sawan m-a invitat la restaurantul chinezesc *Dusit Tani,* unul dintre cele mai bune din Bangkok. Pregătise planurile unei intervenţii, cu vreo douăsprezece elicoptere, cincizeci luptători de comando şi susţinerea logistică a *Border Police Patrol.* Costul total se ridica la 1 436 000 dolari, fără a mai pune la socoteală posibilele pagube.

— Cum aşa? întrebă Malko consternat.

— Nhakon Sawan mi-a explicat că era o operaţiune privată şi că nu putea să suporte din bugetul lui aceste cheltuieli... Bineînţeles, operaţiunea ar fi costat până la urmă o treime din preţul anunţat, oamenii lui nu s-ar fi ales cu nici o para, iar el şi-ar fi construit o casă la Pattaya.

— Şi cum s-a terminat dejunul?

— Cu desert! A ţinut neapărat să comande şampanie franţuzească. Cea mai bună: Taittinger Comtes roz din 1985. Două sute de dolari sticla. După care m-a lăsat să achit nota de plată.

Urmă o scurtă tăcere. Malko era scârbit de atâta cinism.

— Oricum, continuă americanul, nu avem ce regreta. Chiar dacă cei de la Langley ar fi furnizat fondurile necesare – ceea ce nu e sigur deloc – n-aş fi fost de acord.

— De ce?

— Khun Sa ar fi fost anunţat. Întreţine o adevărată armată de informatori în rândurile armatei şi ale poliţiei thailandeze. Acum

[26] Tentativă eşuată de eliberare a unor ostatici de la Ambasada americană din Teheran.

cincisprezece zile, la Hong Kong a fost arestat un general care tocmai îşi încasase comisionul de patru milioane de dolari pentru o livrare de heroină. Un membru din Statul Major! Am fi găsit locul gol şi, poate, capul nefericitului Matt aşezat la vedere. Lui Khun Sa îi place umorul negru.

— Şi DEA?

Mike arătă cu degetul spre podea.

— Sunt dedesubt. De la început au blocat accesul la birourile lor şi se schimbă zi şi noapte. Nu mai vorbesc cu noi la cantină. Mi-e teamă că au pus microfoane chiar şi în biroul meu. Vor să-şi ducă la capăt fără probleme operaţiunea „Tiger Trap”.

— Unde se află „trădătorul” Lo Te Ming? La thailandezi?

Americanul fu gata să se înece de o bucurie răutăcioasă.

— Glumeşti! Ar fi fost deja mort. Khun Sa are prea mulţi amici. Cu atât mai mult cu cât poate să mituiască thailandezi cu funcţii foarte importante. Şi lor le-ar plăcea să-l vadă lichidat. Nu, Lo Te Ming se află la etajul de jos. L-au instalat un pat într-un birou ale cărui perdele sunt trase zi şi noapte, din motive de siguranţă. Un agent special gustă din mâncarea lui, iar pe culoar se află câţiva oameni înarmaţi până în dinţi. Nu va ieşi de aici decât să se urce în avion. Mai mult decât atât, colegii noştri au spus că vor aduce un elicopter în grădina ambasadei pentru a evita orice risc.. La fel au procedat şi în Columbia. Traficanţii de droguri care acceptă să vorbească n-o fac decât după ce se văd la adăpost, ei şi familiile lor. Dacă nu, sunt morţi. Aici e la fel.

— Acest Lo Te Ming are familie?

— Avea. O nevastă, două amante, trei copii. Toţi au fost executaţi a doua zi după ce a anunţat că va accepta extrădarea… Împuşcaţi de ucigaşi necunoscuţi. Probabil oamenii Triadelor.

— Khun Sa nu i-ar fi putut schimba după ce i-ar fi răpit?

Americanul suspină.

— Nu le înţelegi mentalitatea. Din momentul în care Lo Te Ming a acceptat să vorbească, a trecut în cealaltă tabără. Nu se mai poate întoarce. I-a pus cruce familiei. Executarea ei nu e decât o măsură „tehnică” de curăţare. Aşa cum dezinfectezi o rană. Nu se poate spune că puternicul Khun Sa e indulgent faţă de trădători. E o problemă de prestigiu.

— În eventualitatea în care Khun Sa ar pune mâna pe el, ce i s-ar întâmpla? întrebă Malko.

Mike schiţă un zâmbet destul de sinistru.

— După părerea mea, ar fi pur şi simplu îngrozitor. Asiaticii au fost totdeauna geniali în materie de tortură.

— Cât timp avem la dispoziţie? întrebă Malko.

Mike Herald se uită la calendarul din spatele lui.

— Cam trei săptămâni. Poate ceva mai mult. Vine sărbătoarea regelui şi a Constituţiei. Am luat legătura cu magistratul care se ocupă de dosar, l-am dat deja zece mii de bathi ca să nu se grăbească, l-am promis tot atât pentru fiecare săptămână de întârziere. E tot ce pot să fac. Sper că idioţii de jos n-au să-i dea mai mult... Haide, mi-e foame. Mergem să halim nişte *dim-sun* la *Silver Palace,* pe *soi Phit-pit.*

Se ridică, îmbrăcă o haină şifonată şi îşi netezi maşinal pantalonii mototoliţi. Malko se întrebă cum de rezistau nasturii cămăşii la presiunea burţii.

*

* *

Lungit pe patul de campanie, Matt Grit încerca să uite junghiurile din mâna stângă. Avea senzaţia că degetul amputat era la locul lui, dar strivit. Medicul chinez care i-l amputase îi făcuse totuşi anestezie locală şi îi oferise o sticlă de Mekong, drept leacuri postoperatorii...

Soarele înfierbânta puternic acoperişul de tablă al anexei în care era ţinut, alături de casa lui Khun Sa. Acesta din urmă îl informase despre schimbul pe care îl cerea. Matt Grit nu spusese nimic. La ce bun? Încerca să nu se gândească la viitorul lui decât pe o perioadă de ore, agăţându-se de ideea că Mike Herald va răsturna cerul şi pământul ca să-l scape de acolo. În treizeci de ani de misiuni speciale, nu era prima dată când se afla la un pas de moarte. Dar dacă va scăpa şi acum, asta va fi ultima. Se gândea tot timpul la nevasta lui, o thailandeză blândă care îl adora. Probabil că îşi petrecea timpul arzând bastonaşe de tămâie în toate templele din vecinătate.

Gândul acesta îl făcu să zâmbească. Strânse între degete bricheta Zippo din buzunar. O scoase şi reciti fraza gravată cu douăzeci de ani în urmă pe una dintre feţele ei: *You never really lived until you're nearly dead*[27]*.*

*

* *

Silver Palace semăna cu un hol de gară prin dimensiuni şi

[27] Nu trăieşti cu adevărat dacă n-ai fost la un pas de moarte.

animaţia chelneriţelor care circulau printre mesele încărcate cu stive de *dim-sun.* Nu mai era nici un *farang* în afară de Mike Herald şi Malko. Mesele erau depărtate unele de altele, ceea ce permitea clienţilor să vorbească normal, iar climatizarea era aproape la fel de puternică cum era la ambasadă. Mike Herald goli dintr-o dată paharul de coniac şi se uită la Malko.

— Ţi-a venit vreo idee?

— E puţin cam devreme, mărturisi Malko. Dar cred că înainte de orice, trebuie să luăm o măsură de prevedere elementară.

Nu mai vorbiseră nimic în timpul mesei; consumaseră doar orez şi *dim-sun.*

Capitolul III

— Te ascult, zise Mike Herald.

Luă o scobitoare şi începu să se joace nervos cu ea. În jurul lor, mesele începeau să se golească. Chinezii mâncau în graba mare la dejun.

— Să începem cu începutul, zise Malko. Cum a aflat Khun Sa că Matt Grit face parte din CIA?

Mike Herald puse jos scobitoarea. Ochii lui negri păreau şi mai înfundaţi în orbite.

— Întrebarea asta mi-am pus-o de la început, mărturisi el. Evident, există nişte thailandezi, pe strada Ploenchit[28] care ştiau că Matt e agent CIA. Dar nu-mi dau seama cum a aflat Khun Sa. Probabil că de la unul dintre nenumăraţii săi informatori.

— Bine, zise Malko. Cum au aflat marii traficanţi ai Triadei cine sunt şi pentru ce-am venit?

— Din aceeaşi sursă, răspunse americanul. Un tip bine plasat în cadrul Serviciului de Informaţii, care are relaţii peste tot. Doar că n-am vorbit cu nimeni despre tine. Dar la Bangkok poţi pune sub ascultare telefonul cuiva pentru trei mii de bathi pe lună. E de ajuns să cunoşti un poliţist. Sau poate că am fost urmărit când am venit să te iau de la Don Muang. Sau şi una şi alta. Pentru Khun Sa şi pentru Triade ăsta e un lucru foarte important. Nu sunt nici psihopaţi, nici nebuni. Asta e o afacere, îl vor pe trădătorul lor şi noi le-am furnizat o ocazie ca să şi-l recupereze.

Malko se uită la mesele goale şi bău puţin ceai. Căuta o soluţie la o problemă imposibil de rezolvat. Cum să-l smulgă pe Matt Grit din ghearele lui Khun Sa? Degetul nefericitului ostatic, care se odihnea provizoriu în frigiderul biroului CIA, dovedea că nu era o problemă academică.

— Deci? întrebă anxios Mike Herald.

— Cred că mai înainte de orice trebuie găsit trădătorul care îl informează pe Khun Sa. Altfel, tot ce vom încerca e sortit eşecului.

— Cum?

— Ai aliaţi siguri?

Americanul ridică ochii la cer.

[28] Sediul Serviciului de Informaţii thailandez.

— Siguri? Nu văd pe nimeni, pentru că tipii de la DEA nu vor colabora. Iar în thailandezi nu am încredere. În absolut nici unul.

— Cu cine ţii legătura de la ei?

— Cu generalul Pradorn, şeful Serviciului de Informaţii. Mi-a cerut să-i aduc la cunoştinţă felul în care evoluează problema noastră. Relaţiile dintre noi au fost totdeauna foarte bune... Îi pare rău de tot ce s-a întâmplat, dar îşi recunoaşte neputinţa. Guvernul thailandez nu va lua niciodată o poziţie deschisă împotriva lui Khun Sa. Acesta are prea multe legături în toată ţara şi mituieşte prea multă lume.

— Dacă îi dai o informaţie lui Pradorn, crezi că va ajunge la Khun Sa?

— După cele întâmplate, e foarte posibil.

— Deci, dacă îi anunţi că mă aflu aici ca să organizez o operaţiune clandestină împotriva lui Khun Sa, informaţia va ajunge neapărat la cel interesat.

— Da. Şi? O să se prăpădească de râs. Ştie că nimeni nu poate să-i facă nimic în adâncul junglei unde se află. Poţi să te agiţi până nu mai poţi la Bangkok.

— Poate, recunoscu Malko, dar Khun Sa e un om prudent. Dacă consideră că reprezint un pericol, va pune să fiu supravegheat aici, la Bangkok. Şi e cât se poate de verosimil ca să fiu filat de cel sau de cei care i-au transmis deja informaţii.

— Da, e posibil, admise americanul.

— Printr-o supraveghere a supraveghetorilor ar putea să fie identificaţi cei care îl informează pe Khun Sa. Pentru ca pe viitor să bâjbâie prin întuneric.

— Şi pe urmă?

— Pe urmă, habar n-am! mărturisi Malko. Dar eliminarea surselor de informare ale lui Khun Sa ar însemna primul pas.

— Putem încerca, zise Mike Herald. În situaţia în care ne aflăm... Haide, altfel o să ne dea afară...

Silver Palace era gol. Regăsiră căldura sufocantă şi, foarte repede, tumultul de pe Silom Road. Maşina americanului îi aştepta în colţ.

— Ai pe cineva sigur pentru această acţiune?

Mike Herald se opri în colţul străzii Silom. Trebuia să ţipi ca să te faci auzit. Câteva motociclete făceau un zgomot infernal lângă trotuar: taxiuri clandestine pentru învingerea ambuteiajelor.

— Poate că am pe cineva, zise deodată americanul. O bandă de surdo-muţi.

— Surdo-muţi?

Mike Herald zâmbi.

— Da, un fel de fraternitate. Au multe tarabe cu marfă pe Silom şi pe Patpong. Şeful lor era estorcat de bani de un poliţist thailandez corupt. Am intervenit şi de atunci mi-a păstrat o recunoştinţă veşnică. Conduce o trupă de vreo treizeci de fete şi de băieţi... Seara îi găseşti prin toate colţurile. Nimic nu le scapă. Cu câtăva vreme în urmă reperasem un chinez, un tip de la *Gigondu*[29], care voia să vândă arme thailandezilor.

S-a pus la cale o înscenare şi a fost găsit în timp ce sodomiza un băieţel de şase ani... Evident că a fost expulzat. Puştiul şi-a jucat rolul de minune, arătându-l pe schingiuitorul lui dintr-un grup de mai multe persoane.

— Cum adică rolul?

Mike Herald îi aruncă o privire de compătimire în timp ce îi deschidea portiera maşinii.

— Doar nu crezi că puştiul era la prima încercare! E înhăitat cu un fals bonz care îi face rost de clienţi. Puştiul a primit zece mii de bathi. Bonzul i-a luat trei sferturi din ei. Amicii mei, surdo-muţii, au pus la cale toată povestea. Mai râd şi acum de cele întâmplate pentru că îi detestă pe chinezi.

— Hai să încercăm cu surdo-muţii, acceptă Malko. Dar trebuie să inventăm o poveste credibilă pentru Khun Sa.

Maşina porni pe Silom cu o viteză de melc..

— Dacă spun că vreo treizeci de americani se vor grupa sub ordinele tale, lângă Mae-Hong-Son, pentru a infiltra un comando la Khun Sa, asta ar putea să-l neliniştească pe „general”, propuse Mike Herald.

— Mi se pare o idee bună, recunoscu Malko. Când poţi transmite vestea cea bună?

— Azi. Mă duc la Pradorn. Mă primeşte fără probleme.

— Când ne întâlnim cu surdo-muţii tăi? întrebă Malko. Ar fi mai bine să fie înainte ca mesajul să ajungă la Khun Sa.

— Diseară, zise americanul.

*

* *

Lo Te Ming tremura, instalat într-un fotoliu, cu o cuvertură pe genunchi. Agentul special al DEA care îl supraveghea zi şi noapte refuza cu încăpăţânare să mai regleze climatizorul. În timpul zilei, chinezul îşi aşeza palmele pe geamurile încălzite de soare.

[29] Serviciul de Informaţii chinez.

În momentul arestării sale de poliţiştii din ONCB, la Chiangmai, nu intrase în panică. Între Triade şi Khun Sa, traficantul se simţea protejat. Existau destui poliţişti thailandezi corupţi pentru ca lucrurile să se aranjeze. Dar situaţia se răsturnase brusc la Bangkok, în biroul generalului Chavalit, şeful luptei antidrog.

Acolo se afla un negru, John Simpson, şeful DEA din Thailanda. Tipul avea un dosar gros, dosarul lui Lo Te Ming. Înregistrările unor convorbiri telefonice, mărturii, fotografii. Negrul îi explicase cu calm lui Lo Te Ming că nu-l vor scăpa din mână. Că SUA vor face totul pentru a împiedica repunerea lui în libertate, chiar şi un proces de ochii lumii. Că va veghea *personal* ca să fie condamnat la pedeapsa maximă. Adică patruzeci de ani.

— Cu toate combinaţiile, tot ai face douăzeci de ani, conchisese Simpson.

Lo Te Ming se ţinuse tare în faţa lui, dar calculul său fusese simplu. Avea patruzeci şi trei de ani; ar fi ieşit la şaizeci şi trei. În cel mai fericit caz. Şi în ce hal… John Simpson plecase, lăsându-l singur cu generalul Chavalit. Acesta confirmase ameninţările americanului. Ambasada SUA exercita o presiune formidabilă în operaţiunea „Tiger Trap”. Iar guvernul thailandez, după povestea foarte supărătoare a bijuteriilor furate unui prinţ saudit şi găsite la nevasta unui general de poliţie, avea nevoie să-şi recâştige prestigiul. Lo Te Ming rezistase. Abia după vizita avocatului său – unul dintre cei mai buni din Bangkok, care avea multe relaţii – suferise o cădere psihică. Maestrul Wiang îi confirmase că toate eforturile sale de a minimaliza rolul lui eşuaseră. Diferiţi magistraţi thailandezi îi confirmaseră că americanii erau atât de hotărâţi, încât nu se putea spera într-o sentinţă blândă. Sfatul său fusese simplu.

— Neagă totul şi pleacă capul. Mai târziu te vom ajuta să evadezi. Organizaţia îţi va da tot sprijinul.

Dus înapoi în celula lui, Lo Te Ming descifrase mesajul: puternicii lui prieteni nu puteau să facă nimic pentru el. Iar a doua zi de dimineaţă primise vizita lui John Simpson. Americanul i se adresase fără ocolişuri:

— Dacă ne ajuţi, dacă vei vorbi, peste trei luni eşti liber. Renunţăm la acuzaţia împotriva ta.

Lo Te Ming avusese forţa să zâmbească.

— Şi după trei luni şi o zi voi fi mort…

— Nu, nu şi dacă vei accepta să fii extrădat în Statele Unite.

Stătuseră împreună trei ore. La plecare, John Simpson ducea

cu el cererea de extrădare semnată de bunăvoie de Lo Te Ming. După două zile, traficantul aflase că toţi apropiaţii lui – oficiali şi neoficiali – fuseseră asasinaţi. Asta era sfârşitul. Trecuse de partea cealaltă a barierei. Fără speranţă de întoarcere. Şi încă nici nu vorbise...

El ceruse să fie transferat la Ambasada americană. În timpul traseului, traficantul tremura de fiecare dată când maşina era depăşită de o motocicletă. Totuşi era înconjurat de cinci agenţi speciali.

Şi de atunci, zilele treceau toate la fel. Nici măcar nu putuse să se ducă la înmormântarea nevestei şi a copiilor săi. Prea periculos! Dispunea de un televizor, un pat, ziare şi reviste ilustrate câte dorea, ba chiar avea şi voie să telefoneze. N-o făcuse. Toţi cei cu care i-ar fi plăcut să stea de vorbă muriseră, iar ceilalţi ar fi închis imediat când i-ar fi auzit glasul...

Perdelele care acopereau ferestrele dădeau un aspect crepuscular biroului care îi servea drept cameră. Încerca să nu se mai gândească şi număra zilele. Ştia că americanii sprijineau din toate puterile cererea lui de extrădare. De Anul Nou al chinezilor – la sfârşitul lui ianuarie – va fi cu siguranţă în Statele. Unite. Trebuia să rămână în viaţă.

Uşa se deschise şi apăru o matahală în cămaşă şi cravată, cu un trabuc mic vârât în colţul gurii şi un toc enorm agăţat la centură. Venise schimbul.

— „Faţă de lămâie” se simte bine? întrebă nou-venitul jovial.

Tipul care trebuia să plece aruncă o privire spre fotoliul în care Lo Te Ming moţăia cu ochii închişi.

— E bine, zise el. Respiră.

Agenţii speciali aveau ordin să nu se adreseze prizonierului decât pentru probleme tehnice. Vorbeau în faţa lui de parcă nu ar fi existat. Toţi îl dispreţuiau. După părerea lor, traficantul ar fi trebuit spânzurat.

Nou-venitul inspectă ferestrele şi luă loc cu un suspin. Afurisită meserie. Lo Te Ming îşi zise că poate nu alesese cea mai bună soluţie.

*

* *

Biroul generalului Pradorn era acoperit cu lambriuri închise la culoare pe care erau afişate diplome în diferite limbi. Generalul dădu ocol biroului şi veni să strângă mâna lui Mike Herald. Era în cămaşă şi avea un aer inofensiv cu ochelarii şi părul lui rar.

Discret, secretara lui se aşează în faţă, cu un caiet pe genunchi. Ea asista la toate convorbirile şefului ei din două motive: pentru a evita acuzaţiile de deturnare şi pentru a se păstra o dovadă a acestor convorbiri. Până atunci, Mike Herald nu-i dăduse nici o atenţie... Fu adus ceaiul, iar pentru el o sticlă de Defender Success care i se servea fără apă şi fără gheaţă.

Probabil că avea fişa lui la Serviciul de Informaţii, unde erau trecute gusturile şi preferinţele. Zâmbi în sinea lui amintindu-şi de escapadele în cele mai frumoase bordeluri din Bangkok, rezervate thailandezilor foarte bogaţi şi chinezilor, unde încă se mai puteau găsi fetiţe de treisprezece ani virgine şi încântătoare.

— Deci, ce noutăţi avem? întrebă generalul Pradorn.

Mike zâmbi satisfăcut şi îşi făcu curaj golind pe nerăsuflate jumătate din coniac..

— Cred că e o speranţă...

Privirea generalului se lumină brusc.

— Ai reuşit să negociezi cu Khun Sa?

— Nu, nu chiar, recunoscu americanul. Ba chiar am primit o dovadă a sălbăticiei sale. Priveşte.

Îi întinse thailandezului cele două fotografii care arătau amputarea nefericitului agent al CIA. Generalul Pradorn care, în timpul rebeliunii comuniste din sud, îi fiersese în cazane pe rebeli, reuşi să ia un aer îngrozit, fără să clipească.

— E îngrozitor, recunoscu el. Mi-e teamă că povestea asta se va termina foarte prost.

— Poate că nu, zise americanul enigmatic.

Generalul Pradorn se aplecă spre el.

— Da?

La olimpiadele de ipocrizie, departajarea dintre cei doi bărbaţi s-ar fi făcut cu mare greutate.

— Generale, zise Mike Herald cu un ton voit jenat, aş vrea să vă vorbesc *singur.*

După o mică ezitare, generalul îi ordonă secretarei sale să iasă. Mike îşi zise că mai rămăseseră microfoanele...

— Aşa, zise el după ce rămaseră singuri. Am luat hotărârea să încercăm o operaţiune clandestină împotriva cartierului general al lui Khun Sa, la Ho-mong.

Generalul thailandez nu păru surprins. Îi ştia pe americani capabili de multe lucruri, atunci când se afla în joc viaţa unuia de-al lor.

— Cu siguranţă că e foarte greu, zise el cu o voce domoală. Pe

urmă această operaţiune nu trebuie să lezeze câtuşi de puţin suveranitatea ţării mele. Dă-mi amănunte.

Încurajat, Mike Herald îşi umplu din nou paharul. Totdeauna îi plăcuse la nebunie whisky-ul vechi. Interlocutorul său era pe cale să înghită momeala cu undiţă cu tot.

— Ştii că cei de la Langley mi-au trimis pe unul dintre cei mai buni şefi de misiune, Malko Linge. Lui i se vor alătura foarte curând alţi membri ai Diviziei de Operaţiuni. Vor sosi aici cu vize de turişti. După care se vor grupa la Chiangmai. Mă voi alătura lor pentru a le furniza informaţii topografice care să le permită să treacă frontiera thailandeză fără prea multe probleme.

Faţa generalului Pradorn încremenise. Luă o gură de ceai şi întrebă cu o voce încordată, îmblânzită de veşnicul zâmbet thailandez.

— De unde vor lua arme? Presupun că vor sosi neînarmaţi.

— Bineînţeles, confirmă Mike Herald.

Generalul Pradorn se uită la el cu o privire întrebătoare.

— Atunci?

— Dumneata vei furniza armele necesare pentru această operaţiune, răspunse cu calm americanul.

Surpriza generalului Pradorn fu cât se poate de sinceră.

— Bine, dar…

Mike Herald aprinse prima ţigară de când se afla în birou, suflă cu voluptate fumul şi întrebă zâmbind:

— Îţi aminteşti de depozitul de la Makham, din provincia Chanthaburi? Pe drumul 317, chiar după Pong Nam Rod.

Generalul ezită câteva secunde înainte de a mărturisi.

— Da, îmi amintesc. Ce s-a întâmplat cu acele arme?

În 1980, Statele Unite trimiseseră în secret arme Khmerilor roşii pentru a putea să reziste vietnamezilor. Cu complicitatea autorităţilor thailandeze, CIA instalase câteva depozite de arme în zona de frontieră, în faţa fortificaţiei Khmerilor roşii de la Pai Lin. Nu fuseseră folosite toate armele…

— Probabil că încă se mai găsesc acolo, zise cu calm Mike Herald. Măcar cele care n-au fost furate. Am descoperit unele la Khun Sa, uşor de identificat după serie. Altele sunt oferite spre vânzare la Bangkok.

Văzându-l pe general că se întunecă la faţă, americanul se grăbi să adauge:

— Toate astea n-au nici o importanţă. Am pregătit o listă cu ce trebuie. Totul încape într-un camion. O să-ţi dau lista şi am să te

las să rezolvi problema. Fă în aşa fel încât să fie livrate la ambasadă, pe numele meu.

Generalul Pradorn aprinse şi el o ţigară. Era prins la înghesuială. Operaţiunea „arme” fusese organizată fără aprobarea Statului Major al armatei thailandeze, în schimbul unui bacşiş gras pe care îl primise de la CIA. Mike Herald îl avea la mână. Generalul se strădui să zâmbească şi întinse mâna.

— Să vedem lista.

Americanul îi întinse hârtia, iar el o examină rapid, apoi ridică capul vizibil uşurat.

— Nu sunt decât arme uşoare…

— Proiectăm o operaţiune de comando, preciză Mike Herald cu o voce plină de blândeţe, nu cucerirea Birmaniei.

După uşurarea pe care o constata la general, americanul trase concluzia că toate armele grele – mortiere de 120, rachete antitanc M 62, mitraliere grele – fuseseră deja prădate. Generalul Pradorn împături lista şi o aşeză pe masă.

— Voi avea nevoie de două-trei zile, zise el.

— E bine, aprobă Mike Herald.

Pradorn îşi zise că era momentul să se smiorcăie puţin.

— Ceea ce-mi ceri e foarte riscant, suspină el. Dacă superiorii mei ar afla…

— N-au să afle nimic, zise Mike Herald. Iar noi vom şti să ne amintim de colaborarea dumitale.

Vorbele, astea valorau aur. Se înţelegeau foarte bine cu jumătăţi de cuvinte.

— Când va avea loc atacul? întrebă generalul.

— Peste vreo zece zile. Domnul Linge se ocupă de pregătirea lui. Îi va primi pe oameni pe măsură ce sosesc. Dacă, printr-o minune, vom reuşi să punem mâna pe Khun Sa, te interesează?

Generalul Pradorn lăsă capul în jos.

— Nu! Ar pune prea multe probleme. Dar vă doresc să reuşiţi. Khun Sa e un om periculos.

Mike Herald se ridică satisfăcut.

— Te voi ţine la curent cu tot ce se întâmplă, promise el. Şi-ţi cer să păstrezi secretul cu sfinţenie.

— Bineînţeles.

Generalul Pradorn îşi conduse vizitatorul.

Acum trebuia să aştepte. Thailandezul nu putea să ţină numai pentru el o informaţie de o asemenea importanţă şi cum în anturajul său se găseau oameni în solda lui Khun Sa… Cursa

fusese întinsă…

Revenind în holul ambasadei, şeful biroului CIA trecu pe lângă John Simpson care nu-l salută. Mike Herald opri înadins ascensorul la etajul doi. Trei agenţi speciali săriră imediat de pe scaunele lor. Apoi îl recunoscură şi se aşezară la loc bombănind.

Lo Te Ming era tot acolo.

*

* *

Patpong Road, un fel de Pigalle a Bangkok-ului, situată între Silom şi Suriwongse, era plină de lume. Mijlocul străzii era ocupat de tot felul de lucruri contrafăcute, iar pe fiecare parte se înşirau baruri, discoteci cu animatoare, „peep-shows” şi „live-shows”: o stradă unde diferiţi parteneri se dedau unor activităţi sexuale foarte variate. Puştii se strecurau printre turişti, oferind programul „distracţiilor”. Un bărbat cu o femeie, două femei, o femeie care fuma o ţigară cu sexul, doi bărbaţi cu o femeie, doi bărbaţi împreună… totul pentru o mie de bathi. Fete în *string* se frecau de o coloană cu mimici extaziate. Malko regăsea cu dezgust această atmosferă. Era o adevărată Mecca a turismului sexual, ca şi la Pattaya… Dacă aveai dolari, puteai să-ţi oferi absolut orice, de la o femeie însărcinată, până la un băieţel impuber.

Claxonând de zor, Mike Herald îşi croi drum până la parcare şi urcă la nivelul trei, întunecos şi pustiu. Un drogat, ghemuit lângă ascensorul pe care nimeni nu-l folosea ca să nu se pomenească cu beregata tăiată, cerşea, nemişcat ca o statuie. Între două maşini, o fată administra o felaţie unui client beat care o apăsa pe cap cu rânjete lubrice. Mirosea a vărsătură, a jeg şi a varză acră.

După ce parcară maşina, Mike Herald şi Malko traversară toată strada Patpong până la Suriwongse. Colţul era ocupat de o galerie în care erau expuse litografii şi picturi proaste în ulei. Proprietarul era un thailandez destul de înalt, care purta o şapcă roşie şi o cămaşă verde în care înota. În colţul gurii avea o ţigară. Thailandezul fu cuprins de o bucurie neaşteptată când îl văzu intrând pe Mike Herald.

— El e Sun-Chai, îi zise americanul lui Malko. E surdo-mut, dar citeşte pe buze.

Sun-Chai strânse viguros mâna lui Mike Herald, iar simpatia lui se revărsă şi asupra lui Malko, fără să scoată însă nici cel mai mic sunet.

Mike zise:

— Vreau să-ţi vorbesc…

Sun-Chai le făcu imediat semn să-l urmeze la cafeneaua alăturată. Acolo locul era şi mai ciudat. Vreo douăsprezece fete şi băieţi foarte drăguţi discutau cu însufleţire. Nimic mai normal, numai că din gură nu ieşea nimic… Toţi erau surdo-muţi şi se exprimau prin semne precise. Malko, Mike Herald şi Sun-Chai se aşezară la o masă.

— Am nevoie de un serviciu, începu americanul.

Sun-Chai depărtă mâinile cu un zâmbet larg.

— E de acord, traduse Mike Herald.

Jumătate prin gesturi, jumătate prin cuvinte, şeful biroului CIA îi explică surdo-mutului ce aştepta de la el. Începând de luni, un membru al grupului trebuia să se ţină tot timpul după Malko şi să-i repereze pe cei care ar fi putut să-l urmărească.

Farang? scrise Sun-Chai pe faţa de masă.

— Nu, thailandez sau chinez, răspunse americanul. Vei avea o mie de bathi pe zi.

Sun-Chai protestă, dând de înţeles că nu voia nici un ban. Apoi făcu semn unuia dintre oamenii lui cu care începu o lungă „conversaţie”. Au urmat câteva gesturi simple pentru Mike Herald, care îi traduse lui Malko:

— Ne dă întâlnire la barul lui obişnuit, peste un sfert de oră, pentru a ne prezenta persoana care se va ocupa de noi.

*

* *

Situat în faţa unui vânzător de casete pirat, unde muzica era dată la maximum, barul în aer liber era pe trei sferturi gol.

Malko şi Mike Herald se aflau acolo de douăzeci de minute, când Sun-Chai îşi făcu apariţia, însoţit de o thailandeză mică de tot. Bretonul îi ajungea până la jumătatea frunţii, ochii îi străluceau de inteligenţă, iar haina lungă, de pânză, care se oprea la jumătatea coapselor, contura un corp armonios. În pofida căldurii, ea purta ghete înalte de culoare neagră. Thailandeza strânse mâna celor doi bărbaţi şi Sun-Chai scrise pe tejghea „Lek”.

Lek se arătă pe sine ca să nu fie nici o neînţelegere. Îi ajungea lui Malko până la piept. Prin gesturi, Sun-Chai explică situaţia. Thailandezii îşi agitau degetele cu o viteză halucinantă, ajutându-se cu strâmbături, aşa cum fac mimii… Lek se întoarse spre Malko, îi luă mâna şi i-o puse pe coapsă cu un zâmbet prietenos.

Câteva gesturi rapide: nu-l va mai scăpa din ochi. Thailandeza părea foarte inteligentă.

— Din ce trăieşte? întrebă Malko.

— E un fel de cămătar. Împrumută bani tuturor fetelor care lucrează pe Patpong. E puţin cam complicat. O fată vine şi-i spune că vrea să-şi cumpere un colier de aur. Lek îi împrumută zece mii de bathi. Fata cumpără colierul şi-l revinde imediat, ceea ce nu e deloc greu aici. Cu banii, îşi cumpără ceea ce vrea cu adevărat, un televizor, ţoale sau încălţăminte. După care, înapoiază suma lui Lek, cu o dobândă de zece la sută.

— Şi fetele înapoiază totdeauna banii?

Lek citi întrebarea pe buzele lui şi se strâmbă de râs. La centură avea agăţată o gentuţă. Scoase din ea un cutter. Cu un gest rapid, thailandeza plimbă lama la câţiva milimetri de faţa lui Mike Herald, placid ca un pachiderm. Era o femeie plină de resurse... Apoi privirea i se îmblânzi şi puse la loc cutterul.

— N-are o viaţă prea atrăgătoare, comentă americanul. În satul ei, toţi bărbaţii o violau pentru că nu se putea plânge. Pe ultimul l-a castrat şi a fugit la Bangkok, unde a găsit alţi surdomuţi. Ei sunt acum familia ei...

În timp ce vorbea, o thailandeză înaltă, cu o rochie care se mula pe ea încât ai fi zis că e dezbrăcată, ieşi dintr-un bar, veni lângă Lek şi îi strecură câteva bancnote pe care cealaltă le desfăcu şi le numără. Apoi o pocni pe fată cu palma peste fund şi o lăsă să plece la treaba ei... Malko era în mâini bune. Lek îi adresă o privire complice şi senzuală. Era clar că îşi revenise de pe urma violurilor.

*

* *

Malko împături *Bangkok Post* şi comandă o cafea. Oficial, operaţiunea „Tiger Trap” nu mai exista. Ziarele nu mai pomeneau nimic. De două zile vegeta, singura lui ocupaţie fiind lectura dosarului voluminos al lui Khun Sa. Din păcate, nu găsise nimic util.

Mersese pe jos până la enorma galerie comercială de lux a hotelului *Sheraton.* După aceea luase dejunul la terasa hotelului *Oriental,* în ciuda căldurii sufocante. Se simţea vinovat că taie frunză la câini în timp ce Matt Grit era în continuare ostaticul lui Khun Sa. Ce-ar fi putut să facă?

O singură dată o zărise pe Lek pe New Road, în rest, nu reperase protecţia acordată. Şi, după toate aparenţele,

surdomuţii nu descoperiseră în jurul lui nici o prezenţă îngrijorătoare. Planul său părea că nu şi-a atins scopul, iar altul nu mai avea.

Generalul Pradorn anunţase că armele vor fi livrate a doua zi dimineaţă, ceea ce nu era nici o scofală…

Un *long-boat* trecu prin faţa terasei cu un zgomot atât de asurzitor, încât Malko fu gata să nu audă clopoţeii din jurul tăbliţei negre agitată de un *groom* care se plimba printre mese. Malko întoarse capul şi îşi văzu numele scris pe tăbliţă. Făcu semn şi *groom*-ul se apropie imediat.

— Domnul Linge? La telefon, *please.*

Groom-ul îl duse până la un aparat telefonic din interiorul restaurantului.

— Alo? zise Malko.

— *Mister* Malko Linge? întrebă o voce de femeie.

— *Yes.*

— Sunt Mei-Lin! Ce mai faci?

— Credeam că nu vorbeşti engleza! zise Malko mirat.

— Ba da, ba da, răspunse ea sâsâit. Puţintel. Eşti bine?

— Sunt bine, zise el cu răceală.

— Mi-ar părea bine să ne revedem.

— Ştii unde mă găseşti…

La capătul celălalt al firului răsună râsul cristalin al chinezoaicei.

— Oh, e o circulaţie cumplită! N-ai vrea să vii la mine? Stau la hotelul *White Orchid,* pe Yaowarat, în colţ cu Phadung-Nam. Camera 216.

Chinezoaica închise fără să-i lase timp să răspundă. Malko se întoarse la masă cu creierul în fierbere. Mei-Lin nu-i dădea întâlnire întâmplător. Părea că *generalul* Khun Sa aflase de proiectul lor.

*

* *

Omul care parca maşinile de la *Oriental* făcu o plecăciune în faţa lui Malko în timp ce asculta instrucţiunile, apoi le transmise imediat şoferului de taxi. Erau orele trei. În timp ce ajungeau pe New Road, prin Oriental Lane, Malko întoarse capul şi zări unul din cele două *tuk-tuk* care staţionau tot timpul în faţa hotelului pornind în urma taxiului. Circulaţia nu era prea densă şi nu-i trebuia mai mult de un sfert de. Oră ca să ajungă în cartierul chinezesc. Pe Yaowarat era mereu lume multă. Taxiul reduse

viteza şi pătrunse brusc într-un pasaj îngust şi întunecos care ducea spre un imobil. Treizeci de metri mai departe, maşina se opri şi fu imediat înconjurată de câţiva chinezi foarte tineri şi cu o alură numai bună să stârnească îngrijorarea. Unul dintre ei se răsti la şofer, îi făcu lui Malko semn să coboare, aruncă o sută de bathi pe banchetă şi thailandezul demară în mare viteză.

Malko se pomeni singur în mijlocul a vreo şase chinezi. Intrarea care dădea spre Yaowarat părea foarte, foarte departe. Malko se întrebă dacă nu cumva va avea şi el soarta lui Matt Grit.

Capitolul IV

Fără să pronunţe vreo vorbă, unul dintre chinezi îl pipăi cu rapiditate ca să vadă dacă ş înarmat. Malko observă că toţi chinezii aveau telefoane portabile. Unul dintre ei, ceva mai retras, ţinea în mână un pistol Uzi. Erau calmi, vigilenţi şi inexpresivi. Ce rost avea această gardă la acel hotel nenorocit?

I se indică un culoar jegos şi prost luminat.

— *You come.*

La capăt exista un mic ascensor. Malko se pomeni înghesuit între doi chinezi care puţeau a varză. La etajul doi, la capătul unui culoar verzui, alţi doi chinezi stăteau la o masă, cu pistoalele la îndemână şi jucau zaruri. Escorta lui Malko schimbă câteva cuvinte cu ei. La capătul culoarului se afla uşa cu numărul 216. Unul dintre chinezi ciocăni şi uşa se deschise imediat. Camera cu pereţi gălbui, ale cărei ferestre dădeau spre o stradă transversală, era mobilată în stilul camerelor unde prostituatele îşi duc clienţii. Aşezată pe patul jos, Mei-Lin semăna cu o prinţesă, în rochia ei chinezească de un albastru electric. Femeia se ridică şi îi întinse lui Malko o mână lungă şi moale.

— Îmi pare bine că te revăd.

— Eşti păzită ca un seif…

Mei-Lin lăsă ochii în jos cu modestie.

— Oh, nu e vorba de mine. În clădirea asta e mult aur. Ai văzut magazinul de bijuterii din colţ? Metalul e depozitat aici. Le e frică să nu aibă loc un atac. Stăteau faţă în faţă, în mijlocul camerei. Mei-Lin făcu un pas spre uşă.

— Să nu rămânem aici, nu e prea simpatic, zise ea.

Imediat ce ieşiră pe culoar, oamenii de pază se ridicară brusc în picioare. Unul dintre ei trase antena unui telefon mobil şi începu să vorbească. Mei-Lin se întoarse spre Malko.

— Vino. Parcurseră un culoar lung care îi duse la alt ascensor, de data asta unul ultramodern. Gărzile se repeziră pe scări deoarece cabina era mult prea mică ca să încapă toţi. Mei-Lin, foarte distantă, nu mai semăna deloc cu tânăra femeie sârguincioasă care îi aplicase o felaţie sublimă, cu ocazia primei lor întâlniri.

Ajunseră la parter, parcurseră câteva culoare şi încăperi goale,

după care ieşiră într-o curte, apoi intrară în altă clădire. Urmă o altă curte, apoi o boltă şi ajunseră într-un mic soi paralel cu Yaowarat Road. Toată lăţimea străduţei era ocupată de un Mercedes negru cu geamurile ascunse de perdele. Lângă el se aflau trei chinezi. Portierele din spate se deschiseră în acelaşi timp pentru Mei-Lin şi pentru Malko. Maşina demară imediat virând pe Phadung-Nam. Malko întoarse capul. Îngerul lui păzitor aştepta probabil şi acum în faţa intrării în parcare.

— Unde mergem? întrebă el.

— La mine, răspunse Mei-Lin. Să bem ceaiul. E mai plăcut decât în hotelul acela oribil…

— Am fi putut merge direct, remarcă Malko.

Chinezoaica râse jenată.

— Oh, e mai complicat de găsit… Aşa e mai bine.

Mercedesul se strecura prin marea de maşini, îndreptându-se spre nord. Malko recunoscu în trecere palatul regelui, apoi intrară pe un *soi* căruia Malko reuşi să-i reţină numele: Ruan Rudee. Aici se simţea imediat luxul. Zidurile înalte se succedau unele după altele, presărate deasupra cu cioburi de sticlă, întrerupte de porţi de fier sau de portaluri elegante. Mercedesul opri în faţa unui portal negru şi claxonă.

Poarta mare se deschise imediat, lăsând să se vadă o peluză, copaci tropicali, o piscină şi în sfârşit, o casă albă şi joasă, cu ferestre mari. Modernă, fără să fie graţioasă, se vedea de la o poştă că locuinţa aceea era extrem de luxoasă. Mei-Lin intră înaintea lui Malko într-un salon cu podeaua din lemn de teck şi se instalară pe o canapea acoperită cu mătase verde şi bej, care se potrivea perfect cu o masă joasă superbă din plexiglas masiv, care susţinea o dală de sticlă ce purta marca lui Claude Dalle. Un blocnotes mov, decorat cu miniatura unui buchet de orhidee, stătea alături de un stilou din aur. O thailandeză cu picioarele goale şi un sarong galben veni să afle de ce anume avea nevoie.

— Un „namanao”, ceru Malko.

Mei-Lin comandă o „Original Margarita”, tequila, Cointreau şi lămâie verde.

— Ai o casă încântătoare, remarcă Malko, numai ca să rupă tăcerea.

— Mulţumesc, zise Mei-Lin. Din păcate, nu e casa mea… Mi-au împrumutat-o prietenii mei. Am cumpărat un apartament pe Sukhumvit, dar încă nu e gata.

Îşi făcu apariţia un tânăr thailandez în haină albă, foarte

frumos, cu trăsături regulate, o frunte îngustă, păr foarte lins şi alură atletică. Tânărul aşează pe masă tava de argint şi plecă. Malko remarcă pantalonii din mătase neagră care se mulau pe trupul de-a dreptul provocator. Ciudat majordom… Se întrebă ce căuta acolo. Apoi auzi claxonul şi zgomotul unei maşini. Mei-Lin se ridică.

— Scuză-mă o clipă…

Tânăra femeie ieşi, lăsându-l pe Malko singur cu băutura comandată. Când auzi zgomot de paşi, Malko ridică capul. Nu erau pantofii uşori ai tinerei chinezoaice. În uşă apăru silueta firavă a lui Su Wan Ho, patronul Triadelor.

Chinezul se apropie cu mâna întinsă şi se înclină adânc în faţa lui Malko.

— Îmi pare foarte bine că te revăd, domnule Linge. Cum se desfăşoară şederea dumitale la Bangkok? zise el cu o voce stridentă.

Fără să răspundă, Malko îi aruncă o privire glacială, reţinându-şi dorinţa puternică de a strânge gâtul fragil al acelui mic chinez, stâlpul principal al crimei organizate din Bangkok. Se stăpâni şi zise tăios:

— Ar fi trebuit să-mi dai chiar dumneata pachetul trimis de Khun Sa. Ar fi fost mai… cinstit.

Pe faţa netedă a lui Su Wan Ho se instală deodată o mare mâhnire. Ai fi zis că e o mască din teatrul chinez care simboliza tristeţea.

— Nu voiam să ne stricăm cina, răspunse el cu o voce plină de umilinţă. Şi nu aprob metode atât de brutale, care încalcă regulile ospitalităţii. Dar generalul Khun Sa face deseori numai după cum îl taie capul…

— Să nu ne mai ascundem după deget, continuă Malko. Ştiu foarte bine cine eşti – de altfel, nu te-ai ascuns în spatele unui nume fals – şi mai ştiu că generalul e partenerul dumitale. Ceea ce i-a făcut lui Matt Grit e monstruos.

Su Wan Ho ridică uşor capul.

— Te rog să mă crezi că dezaprob aceste procedee. Dar trădarea lui Lo Te Ming a fost o lovitură foarte puternică pentru Khun Sa. Îl considera ca pe un frate. Asta i-a întunecat mintea. Trebuie să-l înţelegem.

Malko se uita la chinez cu un dezgust nedisimulat.

— Pentru ce ai vrut să ne întâlnim? întrebă el.

Su Wan Ho scoase din buzunar un plic şi i-l întinse.

— Iată veşti de la domnul Matt Grit, zise el.

Malko deschise plicul. Înăuntru găsi câteva cuvinte şi o fotografie. Matt Grit, în picioare într-o groapă circulară, ţinea în mână ziarul *Bangkok Post* din ajun. Alături de groapă se putea vedea un bărbat în uniformă ţinând în poziţie verticală un grilaj care, în mod normal, acoperea probabil ca un capac deschizătura circulară. Textul era foarte scurt: „Sunt bine, dar acţionaţi repede ca să plec de-aici. Matt”.

Malko puse plicul pe canapea, înfiorându-se de furie şi dezgust.

— Ce mai înseamnă şi grozăvia asta? întrebă el.

Su Wan Ho păru că se chirceşte.

— Îţi jur că nu ştiu, pretinse el. Generalul Khun Sa spune că prizonierul a încercat să evadeze şi că e constrâns la măsuri de securitate mai stricte. Domnul Grit se află de acum înainte în permanenţă în acea groapă care are legătură cu piscina generalului. Poate să fie umplută cu apă în câteva secunde.

Ochii aurii ai lui Malko erau striaţi de verde. Se ridică şi porni spre Su Wan Ho. Din oficiu ţâşniră imediat doi chinezi. Fiecare avea un revolver Uzi cu surdină. Malko se opri.

— Regret că nu pot să te ucid, zise el cu o voce albă. Nu mai avem ce să ne spunem.

— Stai puţin, protestă chinezul cu o voce stăruitoare. Voi face tot ce-mi stă în putinţă ca această poveste să se termine bine. Îl voi ruga pe general să aibă răbdare. Te asigur că trebuie să se ajungă la o înţelegere. Sunt sigur că îi poţi convinge pe prietenii dumitale de la DEA... Se înşală. Lo Te Ming n-a făcut nimic ilegal, era doar corespondentul lui Khun Sa la Bangkok. Iar acesta nu e criminalul pe care-l prezintă DEA. Aminteşte-ţi că până în 1982 îşi avea reşedinţa în Thailanda, la Ban Hun Taek. Avea mulţi prieteni. Din cauza americanilor a fost alungat. Dar nu le poartă pică pentru asta.

Malko izbucni.

— Khun Sa este cel mai mare traficant de heroină din regiune, zise el. Iar dumneata eşti principalul lui cumpărător în numele Triadelor.

Chinezul clătină din cap.

— DEA spune toate astea. Nu sunt decât un comerciant onest. Triadele sunt o invenţie a jurnaliştilor.

Malko îşi aminti cu furie că încă mai existau „experţi” pe lângă Congresul american care pretindeau că Triadele nu existau. Su

Wan Ho se ridică şi el.

— Domnule Linge, ştii unde îmi poţi telefona. Sunt convins că viitoarea noastră întrevedere va decurge foarte bine.

Se înclină adânc şi porni spre uşă însoţit de cei doi chinezi tineri. Imediat ce Su Wan Ho plecă, îşi făcu apariţia Mei-Lin.

— Nu te dezgustă universul ăsta? o întrebă Malko.

Ea zâmbi fără să răspundă, apoi, ca să facă ceva, îşi înmuie buzele în paharul cu „Original Margarita", evitând să se uite la Malko.

Malko era furios pe el însuşi. Planul mersese prea bine. Khun Sa, aflase despre proiectul lor şi îşi luase măsuri de precauţie, înăsprind condiţiile de detenţie ale lui Matt Grit... Şi profita de asta ca să mărească presiunea. Lucrul cel mai rău era această neînţelegere certitudinea că îl puteau preda pe Lo Te Ming lui Khun Sa.

În orice caz, generalul Pradorn avea un trădător în anturajul lui... în afară de fasoanele patronului Triadelor, Malko simţise la chinez o îngrijorare adevărată. Povestea asta îl deranja. În ce împrejurări ar fi putut deveni un aliat? Malko îşi zise că asta ar fi însemnat o jonglerie cu şerpi veninoşi.

— Se poate să fiu dus înapoi la hotel? zise el.

Mei-Lin nu răspunse direct. Strigă ceva în thailandeză. Majordomul îşi făcu apariţia şi alergă până în grădină. După treizeci de secunde era înapoi şi se înclina în faţa lui Malko. În Mercedes nu mai era decât şoferul. Fără să pronunţe vreun cuvânt, omul de la volan îl duse pe Malko până la *Oriental.*

*

* *

— Dacă aş fi fost acolo, l-aş fi lichidat, zise Mike Herald.

Malko îl calmă.

— Ne vom regla conturile mai târziu. Scopul nostru este să-l eliberăm pe Matt Grit. Pe urmă, mai vedem. Ai ceva veşti de la surdo-muţi?

— Nu, nimic.

Cei doi bărbaţi cinau la *Mango Tree,* un mic restaurant thailandez nu departe de Silom. Malko încerca să facă faţă condimentelor omniprezente. „Tom-yam-khum", supa de creveţi, era o adevărată otravă.

— Am fost convocat de ambasador, zise Mike Herald. Am primit instrucţiuni ameninţătoare de la Casa Albă. Cei de la DEA au făcut scandal mare, pretinzând, ca totdeauna, că CIA îi

protejează pe traficanţii de droguri. În consecinţă, instrucţiunile oficiale cer accelerarea extrădării lui Lo Te Ming. Ambasadorul trebuie să se întâlnească cu ministrul thailandez al justiţiei.

— Îl condamnă la moarte pe Matt Grit.

Americanul îşi dădu la o parte bolul gol cu un aer scârbit.

— Nu, sunt convinşi că generalul Khun Sa nu va face nimic. Că nu va îndrăzni să-l execute pe omul nostru…

— I-ai vorbit despre degetul tăiat?

— Da. Crede că asta face parte din încercarea de a ne impresiona… Se vede bine că nu lui i-a fost amputat degetul Oricum, mă detestă şi e încântat de tot ce s-a întâmplat. Daca lucrurile se termină prost, îmi voi petrece ultimii cinci ani triind dosare în subsolul de la Langley. Dacă nu voi fi concediat…

Malko nu răspunse. Khun Sa nu se juca, iar noua fotografie nu era deloc un argument care să îndemne la optimism. Tocmai ajunseseră la friptura de vită cu *sake* când Lek se strecură în restaurant. Tânăra surdo-mută veni lângă ei şi începu o „conversaţie" dificilă cu Mike Herald, jumătate prin gesturi, jumătate scriind în thailandeză pe faţa de masă… Americanul ridică capul cu o expresie preocupată.

— Spune că e sigură că nimeni nu te urmăreşte.

— Cum poate fi sigură?

— E şireată şi sunt mulţi. Ai fost urmărit până la *White Orchid.* Au fost îngrijoraţi că dispăruseşi.

Malko era chinuit de gânduri negre. Nu mai avea decât o singură carte de jucat.

— Aş vrea să supravegheze casa lui Mei-Lin, ceru el. Începând din seara asta.

— De ce?

— Mei-Lin pare să fie intermediara lui Su Wan Ho. Poate că prin ea vom putea descoperi un mijloc de a-l şantaja. Destul de puternic pentru a-l face să exercite o presiune asupra lui Khun Sa…

Mike Herald nu se arătă prea convins.

— Ataci Triadele… Sunt atotputernici.

— I-aş ataca şi pe diavol ca să-l salvez pe Matt Grit, replică Malko. Suntem în găleată. Khun Sa e inaccesibil, nu se poate folosi nici o măsură de pedeapsă directă, thailandezii nu ne vor ajuta, iar DEA nu l-ar da din mână nici moartă pe Lo Te Ming. Chinezii sunt oameni pragmatici. Sunt asociaţii lui Khun Sa, nu fraţii lui de lapte. Vor face ceea ce le dictează interesul…

Mike Herald aprinse gânditor o ţigară.

— Te vor omorî, dacă observă că-i supraveghezi.

Lek se uita la ei fără să înţeleagă prea bine. Mike Herald se strădui să-i explice prin gesturi noua misiune... Îi transmise adresa şi semnalmentele lui Mei-Lin.

— Şi dacă l-am răpi pe Su Wan Ho? sugeră Mike Herald după ce plecă Lek.

— E prea bine păzit, remarcă Malko. Pe de altă parte, Triadele l-ar sacrifica. L-ai putea trimite bucăţele la Khun Sa, că nu i-ar păsa nici cât de o ceapă degerată. Nu, trebuie să sperăm într-un miracol. Suntem puşi cu spatele la zid.

Mike Herald se scutură.

— Sper ca ideea ta să ducă la ceva. Altfel...

Tăcură, gândindu-se amândoi la acelaşi lucru: Matt Grit în „celula" lui inundabilă. La bunul plac a lui Khun Sa.

Afară era plăcut. Mike Herald nu avea chef să se culce.

— Dăm o raită pe Patpong? întrebă el.

— Mulţumesc, răspunse politicos Malko. Mă întorc la hotel.

*

* *

Nakon Yothin se uită pe fereastra biroului la vehiculele imobilizate pe autostrada supraînălţată care se întindea de-a lungul portului, apoi privi la ceas, o grămăjoară de diamante unde citeai cu greu ora, atât de puternic strălucea. Încă o jumătate de oră până la sfârşitul serviciului... Unul dintre cele trei telefoane aşezate pe birou, la etajul doi al Direcţiei vămilor din *Port Autorithy* de la Bangkok, începu să sune cu insistenţă. Thailandezul nu răspunse. Moralmente, era deja plecat...

Se cufundă cu delectare în planurile casei pe care şi-o construia la Pattaya.

Telefonul sună din nou. Ridică receptorul agasat. Nimeni. Se întoarse din nou la planuri şi, tocmai când se pregătea să modifice un detaliu, soneria îl deranjă din nou. Smulse receptorul din furcă şi strigă:

— Alo!

Tot nimeni.

De data asta închise încetişor, întrebându-se dacă nu cumva era un *Phi*[30] în telefon. Spiritele se manifestau în locurile în care te aşteptai cel mai puţin... Metodic, corupt şi educat, Nakon Yothin credea cu fermitate în spirite. Ele făceau parte din viaţa

[30] Spirit.

thailandeză. Hotărî să intre într-un templu ca să facă o ofrandă pentru a câştiga meritele care îi vor permite să alunge spiritul. Manifestarea unui spirit prevestea deseori un eveniment neplăcut…

Nakon Yothin tresări când auzi bătăi în uşă. Apăru un cap, plin de riduri. Era Susie, o chinezoaică zbârcită, bijutiera lui. Femeia se apropie cu umilinţă, apoi se înclină adânc, cu palmele lipite în dreptul feţei pentru un wai plin de respect.

Nakon Yothin îi răspunse la salut şi o urmări cu privirea, în timp ce ea scotea o batistă roşie de la centură. Era îmbrăcată sărăcăcios, ca să-i înşele pe hoţi, dar avea totdeauna la ea milioane de bathi în bijuterii.

— L-ai adus? întrebă cu nerăbdare Nakon Yothin.

Ea se aşeză în faţa lui, imagine tristă a unui corp uzat de opiu şi desfăcu hârtia de mătase, scoţând la iveală un rubin splendid de cinci carate. Un inel nou-nouţ.

Thailandezul îl răsuci multă vreme în lumină. Spiritul nu se mai manifesta, era un semn bun.

— Cât? întrebă el.

Ea murmură preţul, aproape fără să mişte buzele. O sumă echivalentă cu salariul lui pe zece ani.

— Îl iau, zise Nakon Yothin.

Cu Susie nu discuta niciodată. Preţurile ei erau imbatabile.

Susie zâmbi cu modestie.

— E la fel de frumos ca şi inelul tău.

Thailandezul întinse mâna stângă în faţa lui, admirând smaraldul prins la inelul pe care nu-l scotea niciodată din deget.

Nakon Yothin era un om foarte puternic. Şeful vămii portului din Bangkok, prin care treceau zilnic aproape trei mii de conteinere. Nu avea la dispoziţie decât cincisprezece vameşi, ceea ce explica modestia capturilor. De doi ani de zile nu pusese mâna pe nici un gram de heroină. Cu excepţia transportului unei *shipping company* din Chiang-Rai, care aparţinea unor chinezi, fraţii Wei, aflaţi în concurenţă cu cartelul lui Khun Sa.

ONCB îi semnalase acest transport suspect. Înainte de a acţiona, Nakon Yothin se asigurase totuşi că nu creează probleme…

Captura fusese mediatizată, fotografia lui apăruse în *The Nation* şi primise o scrisoare de felicitare de la ONCB. De atunci, oamenii lui se mulţumiseră să aresteze câţiva tipi deosebit de neîndemânatici care transportau câteva grame de heroină

pentru ei înşişi sau pentru traficanţi obscuri care nu făceau parte din „sistem”. Datorită înţelepciunii sale, thailandezul ducea o viaţă liniştită, împreună cu familia şi o amantă după care era topit.

Susie plecă ducând cu ea promisiunea că va primi banii cât mai repede. Apoi Nakon Yothin îşi îmbrăcă haina, părăsi biroul şi se îndreptă spre BMW-ul personal. De unde se afla, făcea o oră bună până la amanta lui Când ajunse se făcuse noapte de-a binelea. Comandă deschiderea automată a porţii şi trase maşina în faţa casei albe.

*

* *

Mei-Lin reuşi să rămână nepăsătoare când Nakon Yothin îi puse pe deget inelul cu rubin. Se îmbrăcase aşa cum îi plăcea lui: o rochie chinezească despicată până foarte sus, fără sutien şi fără chiloţi. Avea sprâncenele accentuate în mod delicat, buzele rujate cu grijă şi ochii prelungiţi până la tâmple. O hetairă splendidă.

— Rubinul acesta e foarte frumos, recunoscu ea.

Nakon Yothin nu o asculta. Îi strecurase o mână între coapse. De la prima întâlnire, la un bijutier chinez, se îndrăgostise de ea la nebunie. Tânăra femeie avea pielea albă, ochii migdalaţi şi aerul ei semeţ îl făcea să intre în transă, în plus, chinezoaica juca cu el un teatru admirabil de fiecare dată când făceau dragoste, se zvârcolea cu ţipete ascuţite dându-i impresia că era amantul secolului.

Nakon nu-şi făcea nici o iluzie despre venalitatea chinezoaicei; în Thailanda toate femeile erau la fel. Îi trimisese un pat superb cu baldachin şi cadru din fier forjat venit de la Paris, creaţie a lui Claude Dalle, pe care serviciile lui îl confiscaseră pentru o problemă minoră de TVA. Acest prim cadou, deşi somptuos şi evocator, nu-l costase scump…

Nakon Yothin o răsturnă pe canapeaua de mătase galbenă, scormonind ca un apucat între picioarele ei până când simţi sub degete moliciunea călduţă a sexului.

Mei-Lin se lăsă în voia lui. Rubinul merita această atenţie. Nakon Yothin se tolăni pe ea ca un licean, pipăind-o peste tot, apoi îi ridică rochia foarte sus devorându-i pântecele gol.

Se întrerupse ca să-şi desfacă pantalonii şi să-şi scoată sexul lung şi subţire încordat la maximum. Mei-Lin catadicsi să-l apuce între degete şi să-l masturbeze leneş, scoţând la iveală un gland

mic şi ascuţit. Nu era destul pentru Nakon Yothin. Urcă pe amanta lui, instalându-se călare pe pieptul ei. În această poziţie, şeful vămii îşi înfipse sexul în gura rujată care îl prinse imediat.

Bărbatul nu prelungi această plăcere care ar fi putut să-l facă să ejaculeze prea repede şi luă o poziţie mai clasică. Rochia albastră pârâi când îndepărtă cu brutalitate coapsele tinerei femei. Nakon Yothin pătrunse brusc în sexul pe care ea îl unsese mai înainte cu ulei de migdală dulce.

Nakon Yothin ţipă de extaz, aşa cum făcea de fiecare dată. Nu mai putea să reziste. După câteva mişcări simţi că e gata să termine şi abia avu timp s-o mai pătrundă încă o dată. Mei-Lin scoase un ţipăt ascuţit, îl strânse foarte tare şi rămase nemişcată sub el. Tânăra femeie se uita, în spatele lui, la rubinul magnific de pe deget. Cu un astfel de cadou, seara nu se sfârşise. Nakon Yothin va dori să profite din plin pentru banii cheltuiţi.

*

* *

Malko plătise taxiul şi se pregătea să intre în hotel, când un tânăr thailandez se repezi la el şi-l trase de mânecă. Omul care parca maşini se răsti la el. Malko se întoarse, văzu o faţă necunoscută, dar o anumită mimică îl făcu să înţeleagă că avea de-a face cu unul dintre prietenii lui Lek. Tânărul fugea deja ca să nu primească o lovitură de picior. Malko făcu cale întoarsă şi coborî rampa spre Oriental Lane.

Trecuseră exact douăzeci şi patru de ore de când ceruse supravegherea lui Mei-Lin.

Puştiul îl aştepta pe Oriental Lane. Malko se lăsă tras într-un triciclu care porni imediat. Virară pe New Road, apoi străbătură Suriwongse în fumul albăstrui pe care îl scotea motorul. Nu putea să comunice: conducătorul vorbea thailandeza, iar celălalt era mut…

Drumul nu se mai sfârşea. Vehiculul se strecura pe străduţe înguste pentru a evita ambuteiajele. Traversară un cartier practic în ruine, străbătând apoi o stradă luminată plină de cinematografe… Urmă o altă străduţă, mult mai curată. Triciclul se opri. Malko coborî. Se aflau pe străduţa pe care locuia Mei-Lin.

Dintr-un colţ întunecos se ivi Lek, cu un zâmbet radios pe buze. Tânăra îl apucă de mână, cerându-i prin semne să nu facă zgomot.

Capitolul V

Un stâlp gros de ciment care susţinea cablul liniei electrice era lipit de zidul alb care înconjura proprietatea tinerei Mei-Lin. Prin gesturi, Lek îi ceru lui Malko să se caţăre destul de sus pentru a zări interiorul grădinii. Ceea ce făcu foarte uşor.

Lângă peluză era parcat un BMW negru. După ce coborî, Malko primi explicaţii prin gesturi care rezumau situaţia: Mei-Lin primea la ea un bărbat, probabil amantul ei... Ceea ce, în sine, nu însemna cine ştie ce. Dar Malko nu o putea blama pe Lek că îl anunţase: surdo-muta nu ştia ce urmărea. Lek îl trase puţin mai departe şi descoperi într-un loc ferit un taxi-triciclu cu conducătorul lui. Malko şi Lek se instalară în spate. Acum trebuia să aştepte ca bărbatul să-şi încheie vizita la Mei-Lin. Pe străduţă liniştea era absolută, doar în depărtare se auzea vacarmul circulaţiei.

După o oră, nu departe de ei se auzi zgomotul unui motor. După câteva clipe, poarta cea mare se deschise şi BMW-ul ieşi şi viră în direcţia lor. Nu era decât omul de la volan. Malko înregistră imediat numărul maşinii. Vehiculul coti la dreapta şi acceleră.

Conducătorul taxiului-triciclu încercă să se ţină după el. Îl prinse din urmă la semaforul următor, dar maşina demară din nou ca un bolid pe Rajdawithi şi când triciclul ajunse la sensul giratoriu de pe Anutsanari, pierduseră deja BMW-ul. Malko îi explică prin gesturi tinerei surdo-mute că nu avea importanţă. Văzuse destul de bine faţa bărbatului de la vilă şi avea numărul maşinii...

Dezamăgită, Lek bătu pe umărul conducătorului care efectuă o întoarcere impecabilă.

În curând treceau pe lângă şanţurile pline cu apă ale palatului regal. Malko crezu mai întâi că se întorceau la *Oriental,* dar era cu totul alt drum... Străbăteau interminabila Rajdawithi Road spre Chao Praya. Tocmai se vedea podul de peste râu când triciclul făcu la stânga, pe un *soi* prost luminat şi mărginit de case.

Lek sări jos, imitată de Malko. Taxiul-triciclu porni imediat, fără să mai aştepte să fie plătit...

Surdo-muta îl prinse de mână pe Malko şi îl trase în întuneric. Străduţa se termina cu nişte porţi mari de fier pe care ea le deschise. Malko zări pe stânga o casă mare din lemn, tradiţională, cu obloanele închise, izolată în mijlocul unei grădini, impozantă cu piloţii şi terasa ei. Lek îi dădu ocol, ajunse în partea din spate şi se opri în faţa unei uşi cu geam care avea obloanele închise. Scoase o lanternă mică din gentuţa agăţată la centură şi lumină oblonul. Malko zări un băţ de chibrit lipit de lemn. Un mijloc excelent de a te asigura că locul nu fusese vizitat..

Lek îşi strecură mâna între obloane şi le îndepărtă fără zgomot. Fereastra era deschisă. Uşa era deschisă. Intrară în casă şi Lek închise uşa în urma lor. Flacăra gălbuie a unei lămpi cu petrol lumina o mare parte dintr-o încăpere goală, cu podeaua din lemn închis la culoare. Într-un colţ se aflau două saltele pliate direct pe sol, lângă teancuri de cărţi, gravuri, tablouri. Câteva umeraşe erau agăţate de un cablu electric fixat pe perete. Lucrul cel mai uimitor era o colivie mare în care se afla o cucuvea, al cărei cap era într-o continuă mişcare!

Lek dispăru în umbră îndreptându-se spre o altă încăpere şi Malko auzi zgomotul unui duş. Ca toţi thailandezii, Lek era o maniacă a curăţeniei. Se întoarse după câteva momente, îmbrăcată într-un sarong şi cu picioarele goale.

Se instală pe patul improvizat şi îl invită pe Malko să facă la fel. Părea foarte fericită în acea imensă casă părăsită, probabil destinată demolării. Lek scoase o sticlă de Mekong, umplu un pahar şi i-l întinse lui Malko. Malko fu gata să se sufoce. Era un amestec de alcool şi acid clorhidric! Thailandezii beau asta ca pe apă. Luă hotărârea să-i ofere o sticlă de Defender...

Lek luă după aceea o cutie lungă de lemn şi scoase o pipă de opiu şi toată trusa fumătorului, inclusiv porţia de opiu. Cu gesturi precise, Lek îşi pregăti cocoloşul, încălzindu-l cu abilitate deasupra flăcării lămpii. Apoi duse pipa la gură şi începu să aspire câte puţin, cu ochii închişi. Mirosul fad al opiului umplu încăperea. Lek pregătea deja a doua pipă pe care i-o întinse lui Malko. Acesta refuză politicos. Nu-i plăceau drogurile, chiar şi cele mai inofensive. Lek continuă să fumeze, fără să se supere. Fumă patru pipe la rând, inspirând fumul cu aviditate.

În cele din urmă, puse trusa la locul ei şi se întinse pe spate, cu trăsăturile relaxate. Cucuveaua nu părea incomodată de mirosul care plutea în cameră; probabil că era obişnuită...

Malko, lungit alături de Lek, nu prea ştia ce atitudine să ia. Lek

se întoarse şi îi zâmbi. Sarongul se desfăcu, lunecă până la talie, descoperindu-i sânii, dar nu păru să-şi dea seama de asta. Sânii erau mici cu sfârcuri foarte maronii, aproape negre. Pe jumătate goală, Lek se lungi din nou, cu capul pe perna tradiţională din lemn şi mâna ei căută mâna lui Malko. Un fel de gest instinctiv, ca un animal care se protejează. Malko îşi zise că probabil Lek aşteptase toată ziua acest moment de destindere, ca să poată supravieţui în universul ei feroce.

Lek îl strângea de mână şi Malko nu îndrăznea să mişte. Mirosul opiului începea să-l moleşească. Întoarse capul spre cucuveaua care îi privea cu ochii ei mari. Mişcarea ei avea ceva hipnotic. Adormi fără să-şi dea seama.

*

* *

Un păianjen se plimba pe cămaşa lui... Pe jumătate adormit, Malko vru să-l alunge şi simţi nişte degete uşoare care îi desfăceau nasturii de la cămaşă, cu aceeaşi grijă cu care un spărgător ar fi forţat o uşă! Lek stătea în genunchi lângă el, cu trăsăturile copilăreşti crispate din cauza concentrării. Desfăcu cămaşa şi îşi aşeză gura pe mamelonul stâng al lui Malko. Limba ei fină începu să se joace cu el... Malko se uită mai bine la ea. Privirea ei era tulbure, îndepărtată. Mâinile ei îl dezbrăcau puţin câte puţin. În aerul călduţ al nopţii, asta era chiar plăcut.

După ce-l dezbrăcă, Lek începu să-şi plimbe gura peste tot, până în locurile cele mai intime, cu o răbdare şi o pricepere de vestală. Sexul lui Malko se ridicase de multă vreme, dar ea părea să nu-şi dea seama de asta. În momentul în care el se aştepta mai puţin, Lek îl luă brusc în gură. Senzaţia fu atât de plăcută, încât Malko se ridică de pe saltea. Gura ei însă îl părăsise deja. Lek urcă pe el. Malko îşi simţi sexul la nivelul sânului ei. Gura thailandezei abia îi ajungea la gât. Lek îndoi puţin picioarele ca să se salte şi strecură o mână între corpurile lor, ridicându-i membrul rigid, astfel încât să-i atingă uşor sexul.

Malko îşi zise că era nebun! La Bangkok erau o sută de mii de seropozitivi. De parcă i-ar fi ghicit gândurile, Lek trasă cu mâna stângă în aer câteva litere invizibile. SIDA! Apoi scutură din cap zâmbind şi se lăsă să cadă brusc, lăsându-se pătrunsă cu o grimasă de plăcere. Thailandeza tremura. Malko avea impresia că o pătrunsese până în plămâni, atât era de mică. Lek se ridică smulgându-se aproape din el, ca apoi să se lase lent. Membrul lui Malko se mişca fără dificultate în sexul ei îngust. Thailandeza

începu să-l călărească din ce în ce mai violent. Apoi gura i se deschise şi scoase un sunet ciudat, foarte slab. Ochii i se umplură de lacrimi şi mâinile se crispară pe pieptul lui. Bazinul ei fu agitat de câteva tresăriri şi întreg corpul începu să-i tremure. Orgasmul ei dură secunde interminabile. Malko, cu sexul adânc înfipt în ea, nu mai mişca. Lek se uita la el cu o privire incredibil de intensă şi buzele i se mişcau fără ca să scoată vreun sunet.

Malko o apucă de şolduri, făcând-o să urce şi să coboare din nou în sexul lui. Thailandeza părea că trăieşte un orgasm continuu. Când îl simţi pe Malko că termină, bazinul ei îl apăsă mai tare, apoi se smulse din el, plecă şi se întoarse cu o cârpă umedă ca să-i facă toaleta lui Malko cu gesturi de infirmieră.

Puţin mai târziu, când îl văzu că se îmbracă, Lek nu protestă. Făcu şi ea la fel şi plecară împreună. Ajunseră pe Rajdawithi Road. Lek îl trase spre podul de peste Chao Praya. O potecă ducea de la stradă până sub pod, ajungând la un debarcader pustiu unde dormeau câţiva negustori ambulanţi lângă marfa lor. Aşteptară vreo zece minute până când sosi un *river-taxi* care mergea spre sud.

Când ajunse la *Oriental*, Malko se întrebă cine era vizitatorul lui Mei-Lin. Cu siguranţă că Mike Herald îl va putea găsi cu ajutorul numărului maşinii.

*

* *

— M-a costat trei mii de bathi! exclamă triumfător Mike Herald. Cât o halealã pe cinste! Dar a meritat.

Soarele înfierbânta atât de tare geamurile biroului, încât climatizarea nu reuşea să răcorească atmosfera. Malko îi comunicase în zori americanului numărul maşinii BMW. Acesta, ca să nu alarmeze pe nimeni, contactase un *police captain* de la Comisariatul din Bangkok, pretextând că fusese lovit uşor de vehiculul în cauză. Poliţistul făcuse treaba neoficial.

— L-ai identificat? întrebă Malko.

Mike Herald jubila.

— Şi încă cum! E Nakon Yothin, directorul vămii de la *Port Authority* din Bangkok. Răspunde de toate controalele vamale ale portului şi ale aeroportului. Dacă se culcă cu Mei-Lin, care are legături foarte strânse cu Triadele, asta nu e deloc întâmplător! E complicele lor! Din păcate, nu vom putea dovedi nimic, ca totdeauna. Prin port trec zilnic trei mii de conteinere. Poate oricând să pretindă lipsa efectivelor. Şi chiar dacă ştim că

lucrează cu Triadele, asta nu rezolvă nimic în cazul problemei noastre... Ar fi o informaţie interesantă pentru DEA. Dar n-am să le spun nimic ticăloşilor ălora.

— Ce-ar fi să-i facem o vizită? sugeră Malko.

Mike Herald se uită la el mirat.

— Pentru ce?

— După cum spui, există şanse mari să fie mituit de Triade. Vizita noastră ar putea să-l tulbure.

Americanul dădu din cap cu compătimire.

— Nu-i cunoşti pe ticăloşii ăştia. Sunt siguri că nu vor păţi nimic. Şi nu avem nici o dovadă împotriva lui, în afară de faptul că se culcă cu Mei-Lin.

— Vestea vizitei noastre va ajunge la Triade, argumentă Malko.

— Şi asta la ce va duce?

— Lui Su Wan Ho n-o să-i facă deloc plăcere că am descoperit unul dintre micile lui secrete.

— Vrei să fii lichidat! Chinezii ăştia nu cunosc decât o singură metodă de a se debarasa de adversarii lor.

— Oricum, nu ducem lipsă de arme, remarcă Malko zâmbind. Trebuie să-mi faci rost de un revolver. Vreau să pun lucrurile în mişcare. Dacă Triadele se tem de noi, poate că îşi vor schimba momentan alianţele.

Mike Herald nu era deloc convins.

— Asta e *wishful thinking,* zise el. Dezvăluirile lui Lo Te Ming pot să facă de o sută de ori mai mult rău. Sunt cu îndârjire de partea lui Khun Sa.

— Poate că ai dreptate, recunoscu Malko. Dar chinezii sunt pragmatici. Îi doare în cot de Matt Grit. DEA e deja pentru ei un inamic feroce. Dacă vor vedea că CIA intră şi ea în joc, poate că ne vor ajuta să ne rezolvăm problema. Ştii unde-l putem găsi pe acest Nakon Yothin?

— Ştiu unde are biroul. La *Port Authority,* în sudul oraşului. Chiar vrei să mergem la el?

— Da.

Mike Herald oftă cu năduf, se ridică, îşi îmbrăcă haina şi îşi strânse nodul la cravată.

— *Let's go.*

*

* *

Traseul dură o oră! Traficul se mişca pe Rama IV cu viteza

unei banchize. Mike Herald luase pentru orice eventualitate un Browning de nouă milimetri.

Din celălalt sens, pe o distanţă de trei kilometri, de când mergeau pe lângă portul din Bangkok, veneau numai camioane încărcate cu conteinere enorme. Apoi Mike făcu la dreapta pe Kasen Rat şi zăriră clădiri pe piloţi, împrăştiate într-o grădină-parcare. Toate inscripţiile erau în thailandeză.

— Aici e, anunţă Mike Herald.

După ce parcară maşina, cei doi bărbaţi porniră în căutarea biroului lui Nakon Yothin. Cu ajutorul unor funcţionari binevoitori, se pomeniră într-un labirint de culoare şi pasarele care legau clădirile între ele. Unele birouri aveau geamuri mate, cele în cafe se desfăşurau interogatoriile, dându-ţi impresia că te plimbi prin nişte clădiri abandonate. Securitatea era nulă, nimeni nu-i întrebă nimic. După multe ocoluri, cei doi bărbaţi ajunseră la un birou de la etajul al doilea ascuns cu modestie la capătul unui culoar îngust. Mike Herald arătă inscripţia de pe uşă.

— Aici e.

Ciocăni şi intră. Malko descoperi o încăpere mare, cu mai multe birouri neocupate. În fund, cu faţa la o fereastră de unde se zărea marea autostradă care trecea pe lângă port, se afla un bărbat în cămaşă, un thailandez cu pielea întunecată, cu un păr stufos şi trăsături grosolane care contrastau cu ochelarii cu ramă fină aurită. Thailandezul ridică o privire surprinsă şi întrebătoare spre cei doi bărbaţi.

— *Khun* Nakon Yothin? întrebă Mike Herald.

— Da, eu sunt.

— Vin din partea lui John Simpson. Prietenul meu, domnul Linge şi cu mine facem parte din DEA. Suntem în trecere prin Bangkok, iar John ne-a spus că aţi putea să ne spuneţi lucruri interesante.

— Domnul Simpson nu mi-a telefonat, zise el, dar nu stau tot timpul în birou, iar secretara mea e bolnavă... Voi fi încântat să vă pot ajuta. Luaţi loc.

Thailandezul se ridică şi veni să dea mâna cu ei. Lângă birou se vedea o bucătărie mică. Malko remarcă imediat ceasul cu diamante şi smaraldul enorm de la inelul vameşului, lată un om care profita cu abilitate de salariul său mic!

Cei doi se aşezară în faţa lui.

— Am vrea să ne vorbiţi despre lupta antidrog de la *Port Authority,* zise Malko.

Funcţionarul zâmbi jenat.

— Nu avem rezultatele pe care ar trebui să le obţinem. Nu am destui oameni… În total patruzeci şi cinci, dintre care treizeci la Don Muang. Aceştia din urmă au rezultate bune. Priviţi.

Le întinse câteva foi unde erau trecute diferite capturi de heroină de la pasagerii de pe aeroportul din Bangkok. De la câteva zeci de grame până la mai multe kilograme.

Malko puse foile jos după un calcul rapid. Asta însemna în jur de şapte sute de kilograme de heroină pe an. Din o sută cincizeci de tone, rezultatele erau mai mult decât modeste…

— În port se descoperă mult? întrebă Mike Herald.

Nakon Yothin făcu un gest de neputinţă.

— De doi ani n-am mai prins nimic! Zilnic tranzitează trei mii de conteinere şi nu am decât cincisprezece oameni. Pentru a controla un conteiner e nevoie de câteva ore şi guvernul îmi cere să nu fac nimic ca să încetinesc exporturile. Aşa că facem şi noi sondaje atunci când o *shipping company* nu are o reputaţie bună. Dar norocul nu e de partea noastră…

Suspină şi continuă:

— Doriţi ceai sau cafea?

— Nu, cred că nu e nevoie, mormăi Mike Herald, care se săturase de biroul acela.

— Eu aş bea un ceai, interveni Malko. Dacă se poate.

— Cum să nu, îl asigură cu căldură Nakon Yothin. Mă duc să-l pregătesc.

Thailandezul se ridică şi merse la bucătărie. Imediat ce vameşul întoarse spatele, Malko întinse mâna şi luă o foaie de hârtie pe care o reperase de când venise. Era o foaie mov ornată cu orhidee, pe care se aflau cifre şi indicaţii în thailandeză. Malko i-o întinse lui Mike Herald.

— Ce înseamnă asta?

Americanul îşi aruncă ochii pe foaie.

— Sunt datele unui conteiner, împreună cu numele companiei de navigaţie, răspunse el. De ce?

— A fost scris pe hârtia de scrisori a lui Mei-Lin, zise Malko.

Acea frumoasă hârtie mov nu servea doar la scrisori de amor.

Capitolul VI

Nakon Yothin ieşi din bucătărie cu o tavă în mână şi se opri brusc când văzu hârtia mov în mâna lui Malko. Acesta rămăsese înadins cu ea în mână. Thailandezul reuşi să pună tava pe birou fără să spargă nimic şi încercă să zâmbească, de parcă n-ar fi văzut nimic.

— Vreţi lapte?

Malko ridică hârtia şi întrebă cu o voce calmă:

— Ce e asta? Am găsit-o pe biroul dumitale.

Luat prin surprindere, Nakon Yothin nu avea un răspuns pregătit.

— Oh, zise el, am atâtea hârtii! S-o văd.

Era deja uimitor că nu se supăra pentru faptul că Malko îi umblase pe birou. Dar Malko nu lăsă hârtia din mână.

— Mi se pare că sunt datele unui conteiner, spuse el.

— E posibil, bâigui thailandezul.

— Mei-Lin ţi le-a dat? întrebă Malko fără să ridice vocea.

Thailandezului fu gata să-i cadă falca. Se uită cu o privire plină de panică, pe rând, la cei doi vizitatori. Dar încercă să pareze cu un râs nervos.

— Mei-Lin... Nu cunosc pe nimeni cu numele ăsta. Probabil că unul dintre adjuncţii mei mi-a pus pe birou această notă pentru a semnala un conteiner suspect.

— Aşa? Atunci e foarte interesant! zise Malko. Şi ce faci în cazul ăsta?

Nakon Yothin înghiţi în sec.

— Anunţ ONCB, zise el cu o voce nesigură. Ei trimit o echipă. Ceea ce voi face şi eu imediat după ce veţi pleca...

Malko zâmbi periculos.

— Ne interesează foarte mult să asistăm la această operaţiune. Dacă nu aveţi nimic împotrivă. Anunţaţi deci ONCB...

Thailandezul încercă să salveze situaţia.

— Sunteţi străini! Nu pot să vă amestec într-o operaţiune internă thailandeză. Ar trebui o autorizaţie specială.

Malko se aplecă deasupra biroului.

— Domnule Yothin, zise el şi eu şi dumneata cunoaştem perfect provenienţa acestei hârtii. Ne vom preface însă că nu

ştim, pentru că nu vrem să vă facem nici un rău. Cu condiţia să faci exact ce ţi se cere… Prietenul meu vorbeşte thailandeza. Aşa că nu e cazul să te prosteşti. Apropo, compania care expediază acest conteiner are o reputaţie bună?

— Nu… În fine, nu ştiu. E nouă pe piaţă, se bâlbâi thailandezul.

Malko îşi aruncă ochii pe hârtie.

— Ce înseamnă SIKU 491024?

— Codul conteinerului cu numele expeditorului: SIKUTAI.

— Şi US 4310?

— E un conteiner destinat Statelor Unite. Cifrele reprezintă codul navei.

— Bine. Telefonează la ONCB.

Resemnat, transpirând din abundenţă, cu privirea rătăcită, Nakon Yothin ridică receptorul unuia dintre cele trei telefoane şi formă un număr. Mike Herald nu-l scăpă din ochi tot timpul cât vorbi. Thailandezul închise şi anunţă cu o voce pierdută:

— Vor veni.

— S-ar părea că nu-ţi face plăcere, remarcă Malko cu o nuanţă de sadism în glas.

*

* *

— Asta e, spuse Nakon Yothin.

Un conteiner de culoarea cărămizii era aşezat puţin mai la o parte faţă de celelalte, în zona portuară. La vreo sută de metri de cargoul polonez pe care trebuia să fie îmbarcat chiar în seara aceea… Din două maşini coborâseră vreo doisprezece poliţişti de la ONCB. Un angajat al portului desfăcu cele două lacăte care zăvorau conteinerul şi deschise cele două uşi. Înăuntru ar fi trebuit să se afle obiecte din lemn sculptat…

Poliţiştii începură să scoată afară elefanţi enormi, apoi căprioare şi alte diferite sculpturi. În spate se aflau câteva lăzi de lemn. Oamenii generalului Chavalit scoaseră una şi îi desfăcură capacul. Unul dintre ei băgă mâna înăuntru şi scoase imediat un pliculeţ de plastic transparent conţinând un praf alb. Pe plastic se vedeau foarte bine inscripţiile roşii: „Super 100% nr.1”.

Pe colţurile de sus se afla un cerc cu un cap de cerb. În colţurile de jos se putea vedea un cap de tigru…

Ceilalţi poliţişti începură să scoată pliculeţe după pliculeţe. Cutia era plină până la refuz! Au fost scoase şi celelalte lăzi; toate aveau acelaşi conţinut. Poliţiştii thailandezi săreau în sus de bucurie. Niciodată nu se mai pomenise o captură de

asemenea dimensiuni. Mike Herald, după ce discută cu şefii de la ONCB, se întoarse la Malko foarte bine dispus.

— Sunt mii de pliculeţe de şapte sute de grame. „Super 100% nr.1” este una dintre mărcile comercializate de Khun Sa. Heroina asta vine de la Ta Khee Lek, din Laos. E una dintre cele mai pure. La prima vedere, sunt peste trei tone aici. E cea mai mare captură făcută vreodată în Thailanda.

Şi asta nu reprezenta decât doi la sută din producţia anuală…

Malko trase cu coada ochiului la Nakon Yothin. Thailandezul părea gata să leşine, în ciuda avalanşei de complimente pe care i le făceau poliţiştii… Încă nu reuşise să-şi revină când generalul Chavalit, şeful ONCB, apăru în persoană, atras de importanţa capturii…

— Ce-a spus Nakon Yothin? îl întrebă Malko pe Mike Herald.

— Că numele companiei îi atrăsese atenţia. Că luase informaţii şi că descoperise că nu era decât o cutie de scrisori pentru alta, „Diamond Transworid Co.”, despre care se ştia foarte bine că e controlată de oamenii de paie ai lui Khun Sa… Ce facem acum?

— Nimic, răspunse Malko. Poate că ne vor lua în serios. Trei tone de heroină reprezintă câteva milioane de dolari. Şi sunt banii lor, nu ai lui Khun Sa.

Nakon Yothin ieşi din cercul poliţiştilor făcând o sumedenie de plecăciuni. Mike Herald râmji.

— În seara asta n-ar trebui să se ducă acasă… Dar şi tu ar trebui să fii atent. Rămân cu tine.

*

* *

Mei-Lin, lungită cu braţele în cruce pe cuvertura de mătase roşie, se lăsa posedată de majordomul ei, Subin, gol-puşcă. Thailandezul era numai muşchi, în urma unor exerciţii intensive şi asta o excita pe Mei-Lin, foarte sensibilă la „plastica” masculină.

— Mai încet, zise ea cu o voce stinsă. Dar mai adânc.

Subin încetini cu docilitate ritmul. De fiecare dată când pătrundea în pântecele lui Mei-Lin, chinezoaica avea impresia că o va străpunge dintr-o parte în alta, ceea ce-i provoca o senzaţie nemaipomenită. După ce se destinsese bând două cocteiluri unul după. Altul, Mei-Lin trăsese perdelele, reglase climatizarea la douăzeci de grade, pusese un disc în surdină şi profita din plin de acel mascul docil, capabil s-o „prelucreze” o oră întreagă, exact cum îi cerea ea. Nu-l sărutase niciodată, nu flirtaseră niciodată,

Subin era un obiect util, ca un „jacuzzi[31]”, care procura o plăcere garantată. Una dintre prietenele ei, părăsită de soţ şi tot timpul în căutarea unor tineri frumoşi bine înzestraţi, i-l semnalase pe Subin, care lucra atunci într-un *live-show* pe Patpong, perforând în fiecare seară, cu o regularitate de metronom, o parteneră inertă… Nimic uimitor, doar că Subin – un ţăran tânăr venit din Udon – avea un sex extraordinar, lung şi fin, ca cele de pe stampe. Mei-Lin îl dorise imediat. Ea reuşise, printr-un intermediar, să-l scoată din slujbă, pentru a-l angaja oficial ca majordom, precizându-i foarte bine sarcinile: să-i servească pe invitaţi şi mai ales să-i facă mendrele…

Mirat la culme de norocul care dăduse peste el, Subin se pusese pe treabă. Ca un amator de ciocolată, Mei-Lin se servea de el cu moderaţie, ca să nu devină dependentă…

Dar de fiecare dată când simţea acel sex care nu mai sfârşea în a-i lua în posesie pântecele, cu o încetineală învăţată cu grijă, chinezoaica se zvârcolea de plăcere chiar mai înainte de a fi fost pătrunsă de membru, zguduită de un orgasm incontrolabil… Pe cât era de stângaci cu gura şi cu mâinile, pe atât de abil era în folosirea acelui sex incredibil… O dată chiar, Mei-Lin o făcuse să profite de el pe una dintre prietenele ei care ducea lipsă. Pentru ca tot Bangkok-ul să afle despre fericirea ei… îi prevenise pe Subin:

— Când te-am angajat, erai în fundu’ gol. Dacă mă părăseşti, o să te las fără ouşoare…

Astfel, pentru cincisprezece mii de bathi, Subin îşi îndeplinea fără să crâcnească funcţia lui de mascul.

Mei-Lin simţi că se apropie orgasmul. Îşi înfipse unghiile în coastele călăreţului şi zise cu o voce răguşită:

— Mai repede! Mai tare!

Subin se supuse cu docilitate. Mei-Lin simţea valul orgasmului. Se arcui.

— Să nu termini!

Apoi ţipă, încremenită, cu sexul înfipt până în fundul pântecelui, de parcă avea să-i străpungă uterul. Lac de sudoare, Subin se retrase, cu membrul tare şi stacojiu pe care îl strângea la bază ca să evite o nenorocire. O dată nu-i dăduse ascultare şi blânda Mei-Lin îi lovise cu o nuia de bambus până când nefericitul urlase de durere…

[31] Bazin cu jeturi de apă care produc relaxarea corpului şi destindere.

Imediat ce-şi reveni din orgasm, Mei-Lin se ridică şi alergă până la o comodă din lemn de ulm. Primul cadou al lui Nakon Yothin îi deschisese gustul pentru lucruri frumoase. Chinezoaica scoase dintr-un sertar un lucru uimitor: un falus dublu din fildeş reprezentând două sexe uşor curbate. Partea centrală era prevăzută cu o curea de piele, care îţi permitea să-l fixezi la brâu.

Fără nici un efort, Mei-Lin înfipse în sexul ei încă umed cel mai impozant dintre cele două sexe de fildeş, apoi îşi legă bine cureaua la brâu. Se simţea aproape la fel de bine pătrunsă ca de sexul lui Subin. Tânărul privea pasiv aceste pregătiri. Mei-Lin îi zise cu o voce tăioasă:

— Ce aştepţi?

Supus, Subin se lungi pe burtă. Mei-Lin se apropie de pat, cu buzele răsfrânte de un rictus de excitare. Subin era un thailandez cu pielea închisă la culoare, iar ea o chinezoaică cu pielea foarte albă şi deseori se simţea umilită că îşi datora plăcerea acelui „instrument”. Trebuia să pună lucrurile la locul lor.

Se lungi pe pat şi apucă cu degetele baza falusului care ieşea din pântecele ei. Glandul, admirabil sculptat, prezenta reliefuri săpate în masa fildeşului. Îl aşeză la deschizătura fundului lui Subin. Apoi, după ce se aşeză bine, se ridică uşor şi apăsă cu toată greutatea ei. Falusul pătrunse brusc între fesele tânărului thailandez care ţipă de durere, sfâşiat de reliefurile falusului. Îşi strânse sexul între degete şi se masturbă cu furie ca să uite de durere. Mei-Lin se dezlănţui, posedându-l aşa cum ar fi făcut un bărbat. În acelaşi timp, cealaltă parte a falusului îi procura o senzaţie extraordinară. Când Subin ejaculă, gemând de plăcere, ea îl mai violă o dată şi se opri gâfâind. Abia atunci îşi dădu seama că cineva suna la uşă.

Când se destrăbăla cu Subin, Mei-Lin încuia totdeauna uşa de la intrare. Dar dacă se suna la uşă, asta însemna că era cineva care intrase deja pe poarta de la intrare…

Vila aparţinea Triadelor, ea doar o folosea. Cuprinsă brusc de regrete, chinezoaica smulse falusul din Subin şi îi ordonă:

— Îmbracă-te repede şi du-te să deschizi.

Ea se repezi în baie, îşi şterse faţa, îmbrăcă un sarong şi se întoarse în salon.

*

* *

Imediat ce deschise uşa, în casă se năpustiră trei bărbaţi. Mei-

Lin simţi cum i se contractă stomacul. Erau executorii Triadelor, nişte haimanale analfabete, a căror singură plăcere era de a ucide – nişte roboţi. Ea îi privi cu trufie.

— Ce căutaţi aici? zise ea.

— Lasă gura, putoareo! se răsti cel mai în vârstă.

Bărbatul se apropie şi o pălmui cu brutalitate. Chinezoaica nu avu timp să se apere, cu atât mai puţin să apuce revolverul care stătea în permanenţă pe noptieră. Cei trei bărbaţi începură s-o bată metodic. Unul dintre ei scosese de pe cracul pantalonilor o nuia de bambus şi începu să o lovească de câte ori putea. Ceilalţi doi o burduşeau cu pumnii şi cu picioarele. Ea făcu pe moarta, dar asta nu-i opri. Ucigaşii loveau metodic, având grijă să evite zonele vitale şi faţa. Mei-Lin era o marfă de preţ care nu trebuia deteriorată prea tare.

Ei nu făceau decât să execute ordinele.

*

* *

Mei-Lin zăcea în mijlocul salonului, ghemuită, numai pe jumătate conştientă, când apăru Su Wan Ho. Nepăsător, chinezul se instală într-un fotoliu în timp ce oamenii lui o ridicau pe Mei-Lin. Marele şef se răsti imediat ia ea.

— Oamenii ONCB-ului au pus mâna pe conteinerul din port, o anunţă el. Ştii ce se afla în el?

Ea încuviinţă clătinând uşor din cap.

— Aveau numărul conteinerului, continuă chinezul. Scris de mâna ta, pe hârtia ta.

Mei-Lin căpătă puţin curaj.

— *Phu Too*[32]*,* pledă ea, tu mi-ai cerut să-i dau acest număr lui Yothin, ca să protejeze conteinerul.

— Cum a fost anunţată poliţia?

Ea scutură energic din cap.

— Nu ştiu, *Phu Too*. I-am dat hârtia ieri seară.

Deodată se auzi soneria telefonului portabil al unuia dintre cei trei ucigaşi. Tânărul răspunse, apoi întinse cu respect telefonul lui Su Wan Ho. Bătrânul îl auzi pe Nakon Yothin înşirând o sumedenie de explicaţii confuze cu o voce plângăcioasă. Şi el folosea tot un telefon portabil, pentru ca discreţia să fie absolută… Su Wan Ho îl ascultă încruntat. Apoi întrerupse convorbirea şi formă alt număr. Discuţia fu foarte scurtă.

— Sper că n-ai nimic să-ţi reproşezi…

[32] Bătrâne respectat.

Mei-Lin începu să plângă pe înfundate, ştiind de ce era în stare bătrânul. El preferă să păstreze tăcerea. Trei tone şi jumătate de heroină... Asta însemna pierderea a douăsprezece milioane de dolari! Conform sistemului Triadelor, el era personal răspunzător, pentru că greşeala venea de la reţeaua lui...

După o oră, timp în care nimeni nu pronunţase vreun cuvânt, îşi făcu apariţia Nakon Yothin. Vameşul era alb la faţă. Su Wan Ho nu pierdu timpul.

— Ce s-a întâmplat?

Thailandezul se aşeză pe marginea unui scaun şi începu să povestească cu un glas smiorcăit. După descrierea bărbatului care pusese mâna pe hârtie, Su Wan Ho ştiu imediat cu cine avea de-a face... Nu exista decât o singură explicaţie. Agentul CIA supraveghease casa lui Mei-Lin şi apoi pe cel care ieşise de acolo. Mei-Lin fusese foarte imprudentă scriind datele preţioase ale conteinerului pe hârtia ei. Aşa ajungeai la puşcărie!

Cazul Kun Sa depăşea limitele şi era cât se poate de supărător. Su Wan Ho rămase tăcut câteva momente. Situaţia cerea decizii rapide şi ferme.

— Pot să plec? întrebă cu timiditate Nakon Yothin. Mă aşteaptă generalul Chavalit.

— Du-te, zise Su Wan Ho. N-ai greşit cu nimic.

După ce thailandezul traversă jumătate din încăpere, Su Wan Ho zise fără să ridice vocea, în dialect *haw:*

— Omorâţi-l!

Cei trei chinezi se năpustiră la thailandez ca o haită de câini la un porc mistreţ. Victima căzu cu violenţă pe sol. Unul dintre chinezi sări cu genunchii pe spatele lui şi cu o dexteritate diabolică îi trecu un şnur de mătase în jurul gâtului. Nu mai avu decât să strângă, în timp ce ceilalţi doi îl ţineau de mâini şi de picioare ca să nu facă prea multe stricăciuni. În salon erau nenumărate obiecte preţioase.

În cele din urmă, vameşul nu mai mişcă.

— Puneţi-l în portbagajul vostru şi duceţi-l de-aici, ordonă chinezul. Îl aruncaţi în râu.

Nakon Yothin adusese mari servicii, dar era ca o siguranţă gata să se ardă. DEA avea să se intereseze de el şi thailandezul ştia prea multe. Funcţionarul care îi va lua locul, îi va costa probabil mai puţin. Până la urmă, Yothin devenise prea lacom...

Su Wan Ho se întoarse spre Mei-Lin şi zise cu o voce tăioasă:

— Ai comis o greşeală gravă. Din cauza acelei hârtii se putea

ajunge până la tine. Tao îţi va administra douăzeci de lovituri cu nuiaua de bambus. Data viitoare ţi se va tăia capul.

Mei-Lin lăsă capul în jos. În cadrul Triadelor, disciplina era sfântă. Su Wan Ho ar fi putut s-o trimită într-un bordel din provincie sau să-i scoată ochii... Se ridică, veni în faţa lui şi se lăsă în genunchi cu capul în jos.

— Mulţumesc pentru bunătatea ta, *Phu Too,* zise ea. Pe viitor voi fi mai atentă. Tânărul chinez o şfichiuia deja cu nuiaua. Prima lovitură o atinse peste şale şi Mei-Lin ţipă, căzând pe burtă. Su Wan Ho ieşi din cameră. La a unsprezecea lovitură, Mei-Lin leşină. Nu auzi soneria. Una dintre gărzile de corp ale lui Su Wan Ho se duse să deschidă şi îl pofti pe un thailandez destul de înalt, lat în umeri, cu nas turtit, cu ochelari negri la ochi.

Su Wan Ho aştepta într-un salonaş alăturat, transformat în sală de joc de către Mei-Lin. Nou-venitul apăru în uşă, salută cu o plecăciune adâncă şi se aşeză în faţa lui Su Wan Ho. Chinezul îi explică imediat ce voia de la el.

Bătrâne respectat.

Vacarmul era infernal la *Shangrila,* cel mai bun restaurant chinezesc de pe Silom Road. Familii de chinezi înfulecau vesele, vorbind între ele cât puteau de tare.

Mike Herald şi Malko, instalaţi lângă acvariu, cu faţa la uşă, se delectau cu un *Beggar chicken* şi tăiţei cu soia. Americanul îşi pusese revolverul în servietă pentru orice eventualitate. Servieta se afla pe scaunul de lângă el. Deodată sună telefonul portabil. Mike Herald răspunse în thailandeză. Convorbirea fu scurtă.

— Nakon Yothin a dispărut, anunţă el. Generalul Chavalit l-a aşteptat până la ora şase. Maşina abandonată a fost găsită pe Sukhumvit. După părerea mea, peste câteva zile îi vor găsi cadavrul în râu. Tipii reacţionează repede... Iar noi trebuie să fim foarte atenţi. Dacă Triadele sunt capabile să lichideze un înalt funcţionar thailandez fără cea mai mică strângere de inimă, un *farang* nu înseamnă nimic pentru ele.

Avertismentul trebuia luat în serios...

Mike Herald îi aruncă lui Malko o privire ciudată:

— Manipularea ta a mers.

— Da, recunoscu Malko, dar trebuie să continuăm. Nu are nici cea mai mică importanţă că au eliminat un funcţionar corupt. Deocamdată nu există nici o repercusiune pentru noi. Trebuie să continuăm cu supravegherea lui Mei-Lin. Chiar dacă o vom face numai pentru a le perturba operaţiunile. După toate aparenţele,

tânăra chinezoaică joacă un rol important în sistem.

— Lek şi prietenii ei vor continua până când le vom spune noi să se oprească, zise Mike Herald.

Ieşiră de la *Shangrila* şi făcură câţiva paşi până la maşina americanului. După zece minute, Mike Herald oprea în faţa Hotelului *Oriental.*

— Dacă măcar am putea comunica cu Matt! I-am susţine moralul. Mă întreb dacă vom reuşi să-l salvăm.

— Dacă nu-l salvăm *noi,* nimeni n-o va face, răspunse Malko.

Toate maşinile thailandeze aveau volanul pe dreapta. Malko deschise portiera din stânga, pregătindu-se să coboare. Imediat, omul cu nas mare care parca maşinile dădu fuga spre ei. Malko îi văzu zâmbetul încremenind brusc, în timp ce privirea lui fixa ceva aflat sub copertină, în dreptul portierei din spate. Malko întoarse capul şi pulsul îi urcă brusc la o sută cincizeci. Un bărbat în costum de culoare deschisă; cu faţa acoperită de o cagulă, se apropia de maşină, ţinând în mână un pistol mare automat. Necunoscutul întinse braţul ochind capul lui Malko de la mai puţin de doi metri.

Capitolul VII

Detunătura răsună în momentul în care maşina făcea un salt înainte şi se oprea într-o Toyota. Mike Herald zărise deja ucigaşul în oglinda retrovizoare şi, cu un gest instantaneu, apăsase pe pedala acceleraţiei! Glonţul, în loc să intre în capul lui Malko, făcu o gaură în partea de sus a caroseriei, în spatele portierei din faţă. Al doilea făcu ţăndări oglinda retrovizoare. Asta a fost tot.

Văzând că nu mai beneficia de avantajul surprizei, ucigaşul se năpusti în hotel. Malko şi Mike Herald coborâră rapid din maşină, depăşiţi de un tânăr thailandez care sărise dintr-un *tuk-tuk* oprit în spatele lor şi se repezise în holul plin de turişti în urmărirea ucigaşului. Acesta încetini pasul în dreptul recepţiei şi o luă spre stânga pentru a ajunge la galeria în aer liber care ducea la piscină şi la restaurantele de pe terasă.

Mike Herald şi Malko apărură şi ei după câteva secunde. Hărmălaia era atât de mare în hol încât avură nevoie de câteva secunde ca să-l repereze pe omul cu costum de culoare deschisă. Tipul trecuse de uşa dublă din sticlă comandată automat. Tânărul thailandez trecu în urma lui. Asasinul, care îşi scosese cagula, se întoarse şi se pomeni nas în nas cu urmăritorul lui. Ucigaşul scoase arma de la centură şi trase de două ori. Al doilea glonţ îl lovi pe thailandez în piept. Agresorul o luă din nou la fugă în direcţia terasei de pe malul fluviului.

Când Mike Herald şi Malko ajunseră şi ei în galeria exterioară, necunoscutul coborâse deja treptele care duceau la cele două restaurante de pe terasă. Tânărul thailandez, ghemuit pe jos, nu mai mişca. Angajaţii hotelului şi cei de la pază veneau în fugă. Malko şi americanul grăbiră pasul, deplasându-se în zigzag printre mesele restaurantului. Ucigaşul fugea pe lângă balustrada care mărginea fluviul.

— *Kom!*[33] strigă Mike Herald.

Nu putea trage din cauza clienţilor şi a chelnerilor. Fugarul făcu un salt peste balustradă şi sări în fluviu. Când se aplecă spre apă, Malko zări un *long-boat* care se îndepărta cu toată viteza, urcând pe firul apei. Cei doi bărbaţi reveniră în fugă la rănit, care acum era înconjurat de un grup de gură-cască şi de

[33] Stop!

angajaţi ai hotelului. Tânărul avea nările lipite, buzele vinete, privirea fixă.

— E grav rănit, trebuie să chemăm o ambulanţă, zise Mike Herald.

Clienţii de la mase abia dacă îşi dăduseră seama de incident, în mijlocul vânzolelii, iar muzica acoperise zgomotul împuşcăturilor. În jurul rănitului se instală în grabă un paravan şi sub cap i se puse o pernă. Era conştient şi încerca să se exprime cu mâinile. Şi el era surdo-mut.

— Trebuie să ajungem la Sun-Chai, zise Malko.

Doi brancardieri cu o targă îşi croiau drum prin mulţime. În câteva clipe, rănitul fu instalat pe targă, iar transfuzia îi mai aduse puţină culoare în obraji. Malko era chinuit de furie şi de remuşcare. Planul lui funcţionase prea bine. Subestimase ferocitatea Triadelor.

— Du-te cu el la Mahusak Hospital, îl sfătui Mike Herald întinzându-i servieta în care se afla revolverul. S-ar putea să încerce să-l lichideze. Eu mă duc să dau de Sun-Chai, apoi vin şi eu la spital.

*

* *

Malko se plimba de zor între culoar şi patul în care se afla tânărul thailandez rănit. După douăzeci de minute, o infirmieră veni să-i injecteze o preanestezie şi, dintr-un moment în altul, avea să fie coborât în blocul operator. Thailandezul îşi pierdea treptat cunoştinţa.

În sfârşit, pe culoar se auziră, paşi grăbiţi şi apăru Mike Herald însoţit de Sun-Chai.

Acesta se repezi spre pat şi îşi scutură uşor prietenul care deschise ochii: privirea lui era deja tulbure. Un zâmbet îi luminã faţa şi imediat, rănitul începu să-i explice prin gesturi lui Sun-Chai ce anume se întâmplase. Acesta din urmă îl observa cu atenţie. Se vedea clar că îi era greu să înţeleagă ceea ce voia să-i spună rănitul. Faţa i se lumină, în sfârşit şi cei doi lăsară impresia că s-au înţeles. Mike Herald, care era obişnuit cu mimica lor, zise:

— L-a identificat pe tip.

— Cine e?

— N-am înţeles prea bine. E vorba de un bonz…

Uşa se deschise şi apărură câţiva infirmieri care împingeau un pat pe rotile, însoţiţi de un medic. Rănitul a fost dus în sala de

operaţii. Sun-Chai, cu lacrimi în ochi, reîncepu să deseneze arabescuri în aer. Mike Herald izbucni:

— Lek! îşi face griji pentru ea.

— Unde e?

— Probabil că supraveghează casa lui Mei-Lin.

— Să mergem acolo, zise Malko.

Trei minute mai târziu, maşina lor se deplasa în trombă pe strada Silom, în sfârşit dezaglomerată, chinuiţi de tristeţe şi de furie.

Străduţa pe care locuia Mei-Lin era pustie. În vilă, nu se zărea nici o lumină, în grădină nu era nici o maşină şi nici urmă de Lek. Probabil că plecase, văzând că nu se întâmpla nimic anormal.

Malko nu era liniştit.

— Ştiu unde locuieşte, îi zise el lui Mike Herald. Haide s-o anunţăm.

Urmă o nouă cursă pe Rajdawithi Road. Malko greşi de două ori drumul, apoi găsi străduţa unde îl lăsase taxiul-triciclu noaptea trecută. Locul era la fel de liniştit. Intrară în fundătură cu arma în mână şi deschiseră poarta. Casa mare era cufundată în întuneric. Nici ţipenie de om.

Malko îi dădu ocol şi găsi întredeschisă uşa pe care intrase prima dată. Cu pistolul în mână, Malko se strecură înăuntru, urmat de Mike Herald şi de Sun-Chai. Imediat simţi un miros înţepător: insecticid.

Se îndreptă pe bâjbâite spre locul unde tânăra surdo-mută îşi instalase patul. Deodată auzi un sunet ciudat: un fel de geamăt neregulat care îţi făcea pielea ca de găină. Mai făcu câţiva paşi şi, pe pipăite, dădu peste un corp întins.

— Faceţi lumină, *Mein Gott!* exclamă el.

Mike Herald aprinse bricheta. Flacăra portocalie lumină corpul ghemuit pe cuverturi. Era Lek.

Sun-Chai se repezi la ea, în timp ce Malko aprindea lampa cu petrol. La lumina brichetei Mike Herald, găsi pe jos tubul de insecticid.

— Ticăloşii! Au forţat-o să bea asta. O soluţie pe care o folosesc thailandezii când vor să se sinucidă. Mor după câteva zile în dureri cumplite.

Lek continua să geamă, inconştientă. Sun-Chai o luă în braţe. Părea cât un copil. Cucuveaua contempla toată harababura continuând să-şi mişte capul…

Malko găsi pe jos al doilea tub de insecticid, gol la fel ca

primul. Ambelor li se scoseseră vaporizatorul, pentru ca Lek să le poată bea mai uşor. Se întoarseră la maşină.

După douăzeci de minute erau din nou la Mahusak Hospital. Mike Herald folosise telefonul portabil pentru a-l anunţa pe medicul de la Ambasada americană. Acesta îi aştepta pe hol. Mai înainte ca Lek să fie dusă pentru spălături stomacale, medicul o examină rapid şi se întoarse la cei trei bărbaţi.

— Nu voi putea să o salvez, le zise el. Toată diafragma şi o parte din mucoasa stomacului au fost distruse. Leziuni ireversibile… Din păcate, va rezista câteva zile, pentru că e tânără. Şi nici măcar nu va putea să vorbească, coardele vocale au fost arse.

— Era mută, îl anunţă Malko. Nu se poate face nimic?

— Nimic. S-a sinucis?

— Nu, a fost forţată să înghită două tuburi cu insecticid…

— *My God!* exclamă medicul schimbându-se la faţă. Cine e ticălosul care a făcut asta?

Cei doi bărbaţi rămaseră tăcuţi.

Malko se aplecă spre Lek şi îi strânse mâna, se păru că tânăra îi răspunde, dar nu era sigur. Horcăia întruna. Suferea ca un câine, fără să poată comunica. Emoţionat până la lacrimi, Malko nu-i dădu drumul la mână decât atunci când infirmierii o ridicară.

Sun-Chai avea ochii plini de lacrimi.

În momentul în care voiau să plece, chirurgul thailandez care îl operase pe tânărul surdo-mut, anunţat de prezenţa lor, se apropie de ei întunecat la faţă.

— N-am putut să fac nimic, mărturisi el. A murit pe masa de operaţie. Avea prea multe leziuni.

— Mulţumesc, doctore, zise Malko doborât.

Sun-Chai îl trăgea de mânecă. Malko văzu că îşi ştersese lacrimile. Thailandezul îşi trecu uşor mâna prin faţa gâtului, cu un gest foarte expresiv. Se gândea deja la răzbunare.

— Să mergem cu el, sugeră Mike Herald. Cred că l-a identificat pe asasinul tânărului.

Străbătură Silom Road până la Patpong şi ajunseră la galeria lui Sun-Chai. El îi adresă câteva gesturi scurte băiatului care îi ţinea locui. Acesta plecă în fugă. Sun-Chai luă un stilou şi scrise cu stângăcie două cuvinte pe o hârtie pe care i-o întinse lui Mike Herald. Americanul citi cu voce tare:

— Mai Prasat.

Sun-Chai îl observa încruntat. Americanul mimă gestul de a

trage.

— El e?

Sun-Chai dădu din cap afirmativ. Altă mimică, însemnând a bea.

— Lek?

Thailandezul se strâmbă cu o expresie care exprima îndoiala. Evident, nu avea nici dovezi, nici martori.

— Îl cunoşti pe acest Mai Prasat? îl întrebă Malko.

— E un tip cu numele ăsta la ONCB. Se ocupă de micii vânzători de droguri şi hoinăreşte mult noaptea. L-am mai întâlnit pe Patpong.

— Priveşte! exclamă Malko.

Surdo-muţii, băieţi şi fete, soseau singuri sau în grupuri şi se instalau în cafeneaua de alături, sub privirea atentă a lui Sun-Chai. În curând se adunară vreo douăzeci. Toţi îşi prăsiseră tarabele de pe Patpong sau de pe Silom. Sun-Chai aşteptă să sosească toţi pentru a li se adresa prin gesturi. Mike Herald se întoarse spre Malko.

— Le explică ce s-a întâmplat. Vrea să-l găsească pe Mai Prasat chiar în noaptea asta. Crede că dă târcoale pe-aici, ca în fiecare seară.

Malko nu uitase gemetele inumane ale tinerei Lek, roasă de insecticid.

— Dar cum vor proceda?

— Oh, cunosc toate combinaţiile, toate obiceiurile oamenilor. Ai să vezi.

— Adevăratul vinovat e Su Wan Ho, remarcă Malko.

— Poţi să fii sigur că s-a ascuns undeva în Chinatown ca să nu putem ajunge la el. Dar dacă punem mâna pe Mai Prasat, lucrurile se vor schimba.

*

* *

Mai Prasat fuma o ţigară la volanul maşinii sale parcate sub şoseaua de beton a autostrăzii care trecea peste Rama IV. Abia de zece minute mâinile încetară să-i tremure. După incidentul de la *Oriental,* jonca îl dusese până la debarcaderul străzii Rajdawithi, unde îi regăsise pe oamenii lui Su Wan Ho, cei trei ucigaşi care îl lichidaseră pe Nakon Yothin. Ei o urmăriseră pe surdo-muta care supraveghea vila lui Mei-Lin până la ea acasă şi îl aşteptau pe Mai Prasat pentru a interveni. Lui îi încredinţase Su Wan Ho misiunea de a face „curăţenie”. Mai întâi, trebuia să-l

împuşte pe agentul CIA. O simplă răzbunare. Dar mai ales trebuia să-i descurajeze pe toţi cei care ar fi fost tentaţi să acţioneze împotriva Triadelor. Aceştia meritau o pedeapsă exemplară. Lichidarea prin împuşcare sau prin spânzurare nu era destul de spectaculoasă…

Atunci, Mai Prasat cumpărase două spray-uri de insecticid. Lek nu avusese timp să se apere. Chinezii o loviseră la început cu o brutalitate nemaivăzută. După aceea o forţaseră să bea conţinutul celor două flacoane, ţinând-o strâns de nas… Chinezii râdeau. Chiar şi Mai Prasat, care nu era un îngeraş, simţise că i se întoarce stomacul pe dos… Când plecaseră din vechea casă abandonată, Lek horcăia şi nimeni pe lume n-ar mai fi putut s-o salveze.

Mai Prasat fusese nevoit să se întoarcă la maşina lui pe jos, ca să nu ia un taxi. Asta îl epuizase. Acum ar fi dat orice pentru un pahar de Defender cu gheaţă şi o fată aţâţătoare… Gândul de a se întoarce în apartamentul lui de pe *soi 100,* la extremitatea arterei Sukhumvit Road, practic la ţară, îl deprima. Trebuia să-şi şteargă din minte oroarea din seara aceea. De ani de zile, era plătit de traficanţii de droguri – Khun Sa şi asociaţii săi chinezi din Triade – dar niciodată nu i se încredinţase acţiuni violente. Făcea parte dintr-o reţea vastă de informatori, care avea scopul să prevadă orice acţiune ofensivă a celor de la ONCB şi DEA. Se bucura de încrederea reprezentantului DEA la Chiangmai, ceea ce îl obligase să facă numeroase călătorii în nord, unde îi prevenise pe cei care îl plăteau de diferitele acţiuni aflate în pregătire…

În schimbul acestor informaţii, thailandezul primea destul ca să trăiască somptuos, în ciuda soldei mizerabile de şaisprezece mii de bathi. Tocmai îşi cumpărase un apartament în centrul Bangkok-ului, poseda o căsuţă la Pattaya, un Mercedes şi mulţi bani într-un seif la „Thai Military Bank”…

Pentru a explica existenţa lui luxoasă, Mai Prasat pretindea faţă de colegii săi că DEA îi dădea numeroase prime.

Demară, hotărât ca, înainte de a se culca, să-şi ofere o mică compensaţie. Întoarse şi porni spre *Dusit Tani.* Chiar alături se găsea un mic templu unde dormea Wattana, fals bonz şi adevărat peşte, cel mai bun furnizor de fete. Templul era cufundat în întuneric şi îl găsi pe Wattana dormind direct pe sol, înfăşurat într-o cuvertură. Îl scutură şi falsul bonz se ridică imediat speriat. Mai Prasat nu pierdu timpul.

— Îţi mai aminteşti de fata de la *Pink Panther* cu sânii foarte ascuţiţi? Aia înaltă care vine din Surin.

— Da.

— O vreau. Acum. O să-i dau cinci mii de bathi. Du-te să mi-o aduci. O voi aştepta în parcul Lumpini, lângă statuia lui Rama al IV-lea.

Bonzul plecă fără să mai discute. Mai Prasat îl plătea foarte bine ca să-i găsească fete sănătoase şi încă proaspete.

Înfăşurat în veşmântul lui de culoarea şofranului, codoşul se pierdu în întuneric. Patpong şi Pink Panther se găseau la câteva sute de metri.

*

* *

— Priveşte! exclamă Mike Herald cu jumătate de glas.

Americanul stătea împreună cu Malko la una din mesele barului în aer liber frecventat de Sun-Chai. Malko zări apariţia ciudată în mijlocul turiştilor care se plimbau pe Patpong: un bonz, cu craniul ras, îmbrăcat cu demnitate în veşmântul său portocaliu. Bonzul îşi tampona arcada uşor crăpată din care picura sânge, încadrat de vreo şase surdo muţi care aproape că îl duceau pe sus.

Surdo-muţii îl împinseră în faţa lui Sun-Chai şi Malko văzu că o fată îl înţepa în coaste cu un pumnal. Sun-Chai îşi începu ciudatul său balet mut. Bonzul spuse câteva cuvinte în thailandeză. Părea terorizat.

— Cine e? întrebă Malko.

— Wattana. O javră. Falsul bonz despre care ţi-am vorbit. Recrutează fete din sate şi le vinde proxeneţilor din Patpong.

— De ce l-au adus?

— Cred că face rost de fete pentru Mai Prasat.

Încruntată, Sun-Chai gesticula în faţa falsului bonz. Acesta vru să se dea înapoi şi ţipă. Surdo-muta de lângă el îi înfipsese vârful pumnalului în coaste. În jurul lor, mulţimea trecea fără să bănuiască nimic. Mike Herald se apropie de bonz – mai scurt decât el cu un cap – şi îi spuse ceva în thailandeză. Celălalt îi răspunse pe un ton plângăcios. Sun-Chai interveni imediat, adresându-se prin gesturi americanului. Acesta îi explică lui Malko:

— Cred că Wattana l-a văzut pe Mai Prasat în seara asta. S-a dus la o fată de la *Pink Panther,* probabil ca să-i anunţe locul întâlnirii. L-am sfătuit să spună adevărul, altfel au să-l facă să

sângereze ca un porc. Sunt dezlănţuiţi rău de tot.

Wattana, falsul bonz, păstra tăcerea, cu capul în jos. Malko văzu o altă surdo-mută apropiindu-se, având în mână o mică sabie de samurai, de mărimea unei jucării. Scoase lama din teaca de lemn şi, cu un gest scurt, o înfipse în coapsa bonzului! Ţipătul lui îi făcu pe câţiva trecători să întoarcă capul, dar nimeni nu interveni. Mike Herald i se adresă din nou în thailandeză. Falsul bonz începu brusc să vorbească cu o voce apăsată, ascuţită.

Mike Herald traduse pentru Malko.

— Spune că Prasat avea întâlnire cu o fată la Lumpini Park...

*

* *

În timpul nopţii, Lumpini Park, marele spaţiu verde din Bangkok, de lângă strada Rama VI, era aproape complet pustiu. Mike Herald conduse maşina pe un mic drum transversal, între Rama IV şi Rajadamri, oprind chiar în faţa statuii ecvestre a regelui Rama al IV-lea, care purta pe cap o ciudată cască colonială. În spate se înghesuiseră vreo şase surdo-muţi. Toţi ieşiră afară din maşină şi se repeziră spre statuie. Malko auzi strigăte pline de panică şi când ajunse la ei împreună cu Mike Herald, găsiră trei fete vizibil terorizate, încercuite de surdo-muţii ameninţători.

Mike Herald se adresă fetelor în thailandeză, ceea ce le mai linişti. Le explică ce căutau. Una dintre prostituate pretinse că ele nu văzuseră nimic... Sun-Chai se legăna de pe un picior pe altul, cu ochii holbaţi de furie. Deodată, sări la ea şi o pălmui cu brutalitate. Malko. Şi Mike fură nevoiţi să-i despartă. Fata începu să plângă, celelalte spuneau că vor chema poliţia. Americanul încercă să le convingă, folosindu-se de thailandeza lui rudimentară. Le vorbi cu blândeţe şi, puţin câte puţin, fetele se destinseră. Surdo-muţii din jurul lor se uitau la ele furioşi.

— Cred că ştiu ceva, îi şopti Mike Herald lui Malko în engleză, dar le e frică... Acest Prasat e foarte temut...

Tăcerea se prelungi, apoi fata pălmuită începu să peroreze cu o voce stridentă, făcând gesturi largi. Mike Herald traducea:

— Spune că Prasat vine deseori pe-acolo. Apare, alege o fată şi o duce într-o maşină unde face sex oral. Uneori ia cu el un băiat. Nu plăteşte niciodată. Le ameninţă că le omoară dacă protestează. Fiind un poliţist, fetele nu îndrăznesc să spună nimic. În seara asta l-au văzut plecând cu o fată venită de pe

Patpong. Una nou sosită din provincie.

— Unde? întrebă Mike Herald.

Răspunsul se lăsă aşteptat câteva secunde. În cele din urmă, prostituata rosti o frază lungă.

— Spune că fata se duce deseori la un mic hotel, Princess, din fundătura Ngam Dupli, pe Yaowarat. Prasat a luat-o cu maşina. E posibil să fi rămas în maşină.

— Să mergem să vedem, zise Malko.

Mike Herald reuşi să-i convingă pe ceilalţi că fata nu minţea. Se înghesuiră din nou în maşină.

Cartierul chinezesc, plin de firme luminoase cu caractere chinezeşti, era pustiu. Găsiră cu greu fundătura indicată. În penumbră străluceau neoanele câtorva hoteluri pentru întâlniri amoroase, iar câteva prostituate încă mai băteau trotuarul, deşi era foarte târziu. Mike se aplecă spre Malko.

— Toată zona asta aparţine Triadelor…

Înaintară încet şi imediat zăriră o maşină parcată în faţa hotelului *Princess.* O Toyota albă. Mike Herald coborî şi se apropie de ea. Se întoarse destul de repede cu o figură nepăsătoare.

— E maşina lui, zise el urcând din nou la volan.

În spate se auzea doar respiraţia celor şase surdo-muţi. Acum nu mai aveau altceva de făcut decât să aştepte.

Capitolul VIII

Mai Prasat ieşi din *Princess Hotel* într-o stare euforică. Partenera lui îşi dăduse multă osteneală ca să-i satisfacă toate capriciile. Învăţase repede. Avea şaisprezece ani, un corp încă superb, o mutrişoară drăguţă, sâni tari şi fese primitoare – toate atuurile ca să ajungă departe. Îi mângâie fundul ca să mai simtă încă o dată sub degete carnea pe care tocmai o violase. Proasta dispoziţie de la începutul serii dispăruse, dar nu avea chef să se întoarcă acasă.

— Hai să mergem să mâncăm o supă la *Fish Market,* sugeră el. Ajungem acolo într-un sfert de oră. Pe urmă de duc acasă.

— OK, răspunse fata.

Şi ei îi era foame.

Mai Prasat traversă drumul şi se aplecă să deschidă portiera. Dar nu-şi duse gestul până la capăt. O matahală îl propti de caroserie. Două mâni se iviră de sub maşină, îl apucară de glezne şi îl traseră brusc. Dezechilibrat, poliţistul căzu pe spate. Imediat primi o lovitură puternică în ceafă. Alte mâini începură să-l scotocească, smulgându-i pistolul din toc. Mai Prasat îşi pierdu cunoştinţa.

Încremenită, dansatoarea de la *Pink Panther* se uita la oamenii care se iveau din întuneric şi îl agresau pe clientul ei. Apoi se năpusti spre *Princess Hotel* unde intră ţipând. Omul de la recepţie îi ascultă explicaţiile şi, în cele din urmă, se aventură afară, cu o bară de fier în mână.

Drumul era pustiu. Maşina lui Mai Prasat dispăruse.

— N-a vrut să te ia cu el, zise omul de la recepţie. Ai visat. Poţi să dormi aici, a plătit camera până mâine dimineaţă.

Fata încă mai tremura. Ştia foarte bine că nu visase, dar nu avea când să anunţe poliţia. La ce bun să se bage în bucluc.

*

* *

Mike Herald conducea încet şi întorcea deseori capul. Mai Prasat era întins pe podeaua propriei maşini, în spate şi, de fiecare dată când încerca să se ridice, primea o lovitură de picior violentă de la unul dintre cei trei surdo-muţi înghesuiţi pe banchetă. Aplecat asupra lui, Sun-Chai îi apăsa în ceafă ţeava

propriului pistol. Malko venea în urma lor cu maşina americanului.

— Unde mergem? îl întrebă acesta prin gesturi pe surdomut.

Sun-Chai se strecură în faţă şi îl îndrumă. În curând reveniră pe Rama IV şi trecură pe lângă *Dusit Tani.* Urmă Silom Road. Sun-Chai îi făcu semn să vireze pe Patpong, care se mai dezaglomerase şi arătă spre intrarea parcării cu patru etaje unde Mike Herald îşi lăsa deseori maşina. Fiecare nivel al parchingului era subînchiriat, unor diverse persoane. Locatarul nivelului patru era prieten cu Sun-Chai.

Cele două maşini urcară rampa una după alta.

Nivelul patru era aproape pustiu. Nu se vedeau decât trei, patru maşini. La ora aceea târzie, existau puţine şanse să mai vină şi altele. Sun-Chai dădu ordine cu mimica lui obişnuită. Unul dintre surdo-muţi plecă în fugă să aducă şi restul bandei. Ceilalţi îl traseră pe Mai Prasat din maşină. Sun-Chai, îndreptă ţeava pistolului spre fruntea poliţistului şi îl lipise cu spatele de un zid de ciment. Una dintre fete îl scotoci, golindu-i toate buzunarele. Lucruri banale, cu excepţia unui bon de casă mototolit. Fata îl examină şi i-l arătă lui Sun-Chai. Malko îl văzu pe surdo-mut schimbându-se la faţă. Sun-Chai le întinse bonul.

— *Holy Shit!* izbucni Mike Herald. E un bon de la o farmacie de pe Suriwongse. Pentru două tuburi cu insecticid…

Un ţipăt ascuţit îi făcu să întoarcă capetele. Surdo-muţii se repeziseră cu pumnii şi picioarele la Mai Prasat, doborându-l la pământ. O fată se învârtea în jurul lor, agitând un pumnal, căutând un loc unde să-l înfigă. Sun-Chai se repezi la ei şi îi îndepărtă. Era clar că avea alte intenţii cu Mai Prasat. Îl lovi cu mânerul revolverului, făcându-l să stea pe vine, cu mâinile pe cap şi sprijinit cu spatele de zid. Poliţistul avea faţa plină de sânge. Îşi şterse ochii cu dosul palmei şi îi zise în engleză lui Mike Herald:

— Hei! Ne cunoaştem! Fă ceva. Adu nişte colegi. Idioţii ăştia mici o să mă masacreze.

Mike Herald se apropie de thailandez cu o figură ameninţătoare.

— N-ar fi trebuit să păstrezi bonul de la insecticide, Mai. Voiai să-i ceri lui Su Wan Ho să ţi-l deconteze?

— Ce vrei să spui? bâigui poliţistul. La mine acasă e plin de ţânţari.

Deodată, Mike Herald îl lovi cu piciorul în burtă. Mai Prasat se

îndoi, sprijinindu-se cu fruntea de podeaua de ciment. Mike Herald îl ridică cu o mână şi începu să-l izbească de zid.

— Ticălos împuţit, bombăni el. În seara asta ai încercat să-mi împuşti prietenul, după care le-ai ucis pe unul de-al lor care te-a recunoscut. Iar tu şi prietenii tăi aţi forţat-o pe Lek să bea insecticidul.

— Lek? Nu cunosc nici o Lek, se miorlăi Mai Prasat.

Mike Herald îl pălmui atât de tare, încât poliţistul se izbi cu ceafa de ciment şi alunecă încetişor. Malko crezu că murise şi se apropie şi el.

— Su Wan Ho ţi-a ordonat această oroare?

Mai Prasat încercă să vorbească, dar nu reuşi să pronunţe nici un cuvânt. Malko se uită la el şi poliţistul îşi feri imediat privirea. Ghemuit, cu faţa plină de sânge, Mai Prasat nu reuşea să mărturisească, să învinuiască Triadele. Malko îi întoarse spatele. Ştia că totul se va termina cu moartea lui Mai Prasat. Nu-l plângea, dar asta nu-l ajuta cu nimic.

Într-o ţară normală, poliţistul corupt ar fi putut să fie adus să faţa unui tribunal. În Thailanda, datorită sprijinului Triadelor, nu ar fi făcut mai mult de câteva săptămâni de puşcărie, iar după aceea s-ar fi răzbunat…

Surdo-muţii formau acum un cerc tăcut şi ameninţător în jurul omului ghemuit pe ciment. În marea parcare nu se auzea nici un zgomot. Nimeni nu avea să vină să-i deranjeze. Un zgomot de paşi îi făcu să-şi întoarcă capetele.

Una dintre surdo-mute – cea cu pumnalul – venea în fuga mare, agitând o sacoşă de hârtie. Se opri în faţa lui Mai Prasat şi scoase triumfătoare un spray cu insecticid. Apoi încă două. Mai Prasat strigă în engleză la Mike Herald şi la Malko.

— Ajutaţi-mă! Ajutaţi-mă! Mă vor ucide. Pot să vă dau informaţii! Ştiu ce vreţi. Îl cunosc pe Khun Sa.

Cuvântul magic îl făcu pe Malko să se oprească. Mai Prasat era desfigurat de groază. Poliţistul adăugă repede:

— Su Wan Ho mi-a povestit totul. Khun Sa vine deseori la Chiangmai. Pot să vă ajut. Ştiu unde se duce…

Malko nu ştia dacă minte sau spune adevărul. În situaţia în care se afla poliţistul era în stare să îndruge orice. Părea de-a dreptul incredibil că un om hărţuit ca generalul Khun Sa risca să vină în Thailanda.

— Pentru ce vine la Chiangmai? întrebă Malko.

— Vă voi spune după ce mă veţi scoate de-aici, răspunse

poliţistul.

Malko dădu din umeri.

— Minţi.

Întorcea deja spatele când un urlet neomenesc aproape că îi îngheţă sângele în vine. Cu o mişcare sadică, surdo-muta îi stropise faţa cu insecticid. Mirosul înţepător se împrăştie cu repeziciune în parcare.

— Nu mint! strigă Mai Prasat. Vine la o fată! E foarte îndrăgostit, îi oferă pantofi…

În ciuda spuselor incredibile, Mai Prasat avea un ton sincer. Surdo-muţii observau totul fără să înţeleagă. Nimic nu i-ar fi făcut să-i dea drumul.

— Cine e fata? întrebă Malko apropiindu-se de poliţist.

— Nu ştiu, răspunse Mai Prasat. Dar îl cunosc pe omul care serveşte drept intermediar. Pot să vă duc la el.

— Ştii foarte bine că e imposibil. Spune-mi numele lui.

Mai Prasat nu răspunse. Ce spera? Se agăţa orbeşte de străini ca un naufragiat de un pai. În acelaşi timp, instinctul de conservare îi şoptea că, dacă le spunea şi ultima informaţie, nu va mai putea negocia.

Malko se uită la feţele băieţilor şi ale fetelor care îl înconjurau pe poliţist. Nişte hiene pregătite să devoreze prada. Nimic nu-l putea salva pe poliţistul thailandez. Ghemuit, Mai Prasat era zguduit de tremurat. Malko se lăsă pe vine în faţa lui.

— Mai Prasat, îi zise el, ştii foarte bine că nu-ţi pot salva viaţa, chiar dacă aş vrea, ceea ce nu e cazul. Dar dacă-mi spui tot ce ştii, voi face în aşa fel încât să ai o moarte mai puţin atroce decât aceea pe care i-ai provocat-o lui Lek.

— Ei au vrut asta, se tângui el. Mie mi-a fost pur şi simplu rău.

Malko nu avea chef să se înduioşeze.

— Ai un minut.

Mai Prasat începu să plângă.

— Nu vreau să mor. Mă voi revanşa…

Malko aştepta, fără să răspundă, până când secundarul ceasului său făcu un tur complet, apoi întrebă:

— Te-ai hotărât?

— Ce-au să-mi facă? hohoti Mai Prasat.

— Îţi promit că n-o să fie vorba de insecticid.

Poliţistul thailandez îşi trase nasul şi zise cu jumătate de glas:

— Khun Sa vine în mod regulat la Chiangmai şi în împrejurimi ca să se întâlnească cu o chinezoaică foarte frumoasă. E topit

după ea.

— Numele?

— Nu ştiu. E un secret foarte bine păstrat. Sombat Suwatana o cunoaşte. E prieten cu Khun Sa.

Poliţistul ar fi spus şi tabla înmulţirii în sanscrită, numai să câştige câteva minute de viaţă... Dacă nu spunea numele, însemna că nu-l ştie.

— Cu ce mă ajută această informaţie? întrebă Malko.

Mai Prasat zise surprins:

— Puteţi să organizaţi o ambuscadă împotriva lui Khun Sa. Să-l daţi pe mâna celor de la DEA.

Nu asta voia Malko, dar nu insistă. Se ridică şi poliţistul se agăţă imediat de picioarele lui.

— *Please! Please!* Nu pleca.

Mike Herald aştepta puţin mai retras, sprijinit de un stâlp de ciment şi fumând o ţigară Lucky Strike. Mirosul tutunului blond îl înlocuia treptat pe cel al insecticidului. Malko veni lângă el şi îi spuse în câteva cuvinte ce aflase şi ce înţelegere făcuse.

Americanul aruncă ţigara oftând.

— Dacă e adevărat, pare cât se poate de interesant. Dar poate că te-ai cam hazardat în privinţa lui Sun-Chai şi a amicilor lui. Mă duc să văd ce pot face.

Americanul se apropie de şeful surdo-muţilor şi începu o conversaţie mută cu ajutorul unor gesturi largi şi expresive. Ceilalţi aşteptau, încordaţi şi plini de ură. Mai Prasat nu mai făcea zgomot, hohotind în tăcere. Discuţia se prelungea. Sun-Chai nu voia să renunţe la răzbunarea lui, dar, după câteva minute, păru că se înţelesese cu Mike.

Americanul se întoarse la Malko.

— Bine, îl anunţă el. N-au să-i toarne pe gură insecticid.

— Ce-i vor face?

— N-am înţeles prea bine, dar e mai bine să nu plecăm, altfel s-ar putea să se răzgândească imediat ce le întoarcem spatele.

Malko nu era dispus să asiste la o execuţie, dar nu exista altă soluţie, dacă voia să-şi ţină promisiunea.

Sun-Chai dădea deja ordine. Poliţistul fu ridicat în picioare. Nici măcar nu se mai apăra. Câţiva surdo-muţi îl târâră în cel mai îndepărtat colţ al parcării. Malko credea că îi vor trage un glonţ în cap sau îl vor înjunghia, dar îl lipiră pe Prasat cu spatele de un cilindru enorm de culoare neagră. Malko înţelese că era vorba de un rezervor de apă. În vârful lui se ajungea pe o scară de fier

prinsă în perete. Înalt de cinci metri, rezervorul conţinea probabil mai multe mii de litri de apă.

Mai Prasat înţelese şi el. Se zbătu... zădarnic. Fără măcar să-l lege, urcând ca nişte maimuţe pe scară, surdo-muţii îl împinseră, îl traseră, cocoţându-l inexorabil spre capac. Poliţistul lovea cu picioarele în perete făcând rezervorul să răsune sinistru. Malko şi Mike nu-şi puteau lua ochii de la acel spectacol oribil. Thailandezul nu mai strigă, concentrându-şi toate forţele pentru a-şi mai întârzia sfârşitul cu câteva secunde. Se agăţa de bare cu unghiile, cu picioarele. O surdomută îi înţepă degetele cu pumnalul ca să-l facă să dea drumul barelor. Ceilalţi îl urcau cu forţa, centimetru cu centimetru. Se apropia de partea de sus a rezervorului. Unul dintre surdo-muţi dădu la o parte o trapă pătrată prin care se făcea accesul în interiorul rezervorului. Îl apucă pe poliţist de păr şi îl trase cu brutalitate spre deschizătura destul de mare ca să poată trece prin ea un om. Malko îşi întoarse privirea. În ciuda faptelor lui Mai Prasat, aproape că ar fi dorit ca cineva să intervină.

Dar nimeni nu apăru în capătul de sus al rampei.

Privi din nou spre rezervor. În ciuda împotrivirii disperate, poliţistul thailandez se afla acum sub capacul rezervorului hărţuit de hoarda mută. Lucrul cel mai insuportabil era tăcerea, tulburată doar de strigătele şi gemetele lui Mai Prasat. Malko schimbă o privire cu Mike care, după ce aprinsese altă ţigară, se juca acum cu capacul brichetei.

Spectacolul se apropia de sfârşit.

Cu un strigăt cumplit, Mai Prasat căzu cu capul în rezervor, cu un pleoscăit înăbuşit. Picioarele i se agitară câteva secunde în gol înainte de a dispărea.

Surdo-muţii puneau deja trapa la locul ei. Malko crezu că totul se sfârşise. Deodată o serie de lovituri înăbuşite zguduiră peretele de fier al rezervorului de apă. Mai Prasat, luptând împotriva înecului, lovea cu pumnii în metal. Totul dură un minut care nu se mai sfârşea. Loviturile deveniră mai dese preţ de câteva secunde, apoi se opriră brusc.

Se făcu din nou linişte. Malko mai aşteptă încă un zgomot, dar nu se mai auzi nimic.

Satisfăcuţi, frânţi de oboseală, cu privirea goală, surdo-muţii coborâră de pe rezervor şi dispărură unul câte unul în jos pe scară. Numai Sun-Chai rămase cu cei doi străini. Fără o vorbă, cu faţa gravă, thailandezul strânse mâna lui Malko şi lui Mike

Herald, după care plecă şi el.

Când urcară din nou în maşină, americanul zise cu voce joasă:

— *My God!* A fost într-adevăr dezgustător.

Malko nu spuse nimic. Ce să spună? În Biblie scria foarte clar: „Cine va ridica sabia, de sabie va pieri”.

Angajatul din ghereta de plată, situată la parter, le făcu semn să treacă. Cu siguranţă că auzise ţipetele, dar Mai Prasat nu avea să fie găsit chiar aşa curând.

În timp ce străbăteau Silom Road, Malko zise cu o voce calmă:

— Dacă ar fi după mine, următorul ar trebui să plătească Su Wan Ho.

— Nu va fi uşor, îi atrase atenţia Mike Herald. E foarte bine păzit…

— Nimic nu e imposibil, replică Malko. Dar scopul nostru imediat nu e răzbunarea. Ştim acum destul ca să încercăm ceva. Cu condiţia, fireşte, ca Mai Prasat să fi spus adevărul.

— La ce te gândeşti? întrebă Mike Herald virând pe New Road.

— La răpirea lui Khun Sa pe teritoriul thailandez şi schimbarea lui cu Matt Grit.

Capitolul IX

Mike Herald fu gata să rateze *Oriental Passage.* Răsuci brusc volanul şi recuperă momentul de neatenţie.

— Nu crezi că asta înseamnă *wishful thinking?* întrebă el. Chiar dacă Prasat a spus adevărul, Khun Sa e păzit probabil mai ceva decât Fort Knox. Iar noi suntem numai doi. Nu-i puteam amesteca pe cei de la DEA sau pe thailandezi în această operaţiune.

Americanul opri maşina sub copertina hotelului *Oriental.* De data asta nu-i aştepta nimeni… Holul era pustiu. Se instalară într-un colţ.

— Înainte de orice, zise Malko, ai auzit de tipul pe care l-a pomenit Prasat, Sombat Suwatana?

— Da, e un jurnalist, corespondentul ziarului *Bangkok Post* la Chiangmai. A scris o sumedenie de articole despre Khun Sa şi s-a dus în tabăra lui fortificată de la Ho-mong.

— Deci, povestea e verosimilă.

Ca de fiecare dată când era încordat, americanul îşi aprinse o ţigară.

— Da, admise el. Khun Sa nu se deosebeşte de thailandezi sau de chinezi. Soţii îşi iau amante şi nu se ating de nevestele lor. Asta e regula. Nu e nimic anormal că generalul Khun Sa are o amantă.

— Trebuie deci să plecăm la Chiangmai imediat ce va fi posibil, conchise Malko. Cât facem cu maşina?

— Cu maşina? Nouă sau zece ore. Iar cu avionul numai o oră.

— Cu maşina avem două avantaje, zise Malko. Ni se pierde urma şi putem lua cu noi „material”. Ţi l-a livrat Pradorn?

— Da.

Americanul trase gânditor din ţigară şi zise:

— O să pierdem o zi.

— Merită, pentru că vom avea cu siguranţă nevoie de arme.

— OK, admise americanul. Am o Toyota Land Cruiser cu şasiu lung. O luăm, plecăm mâine dimineaţă şi trecem prin Nakhon Sawan, Tak şi Lampang. Drumul nu e rău, dar e multă circulaţie. Dacă plecăm devreme, vom ajunge exact înainte de a se face noapte.

— Mai avem la dispoziţie vreo cincisprezece zile înainte de extrădarea lui Lo Te Ming.

— În principiu! Sper că bulangii ăia de la DEA nu vor reuşi să accelereze procedura şi că generalul nu va face o nouă porcărie.

— Nu are nici un interes să-l omoare pe Matt Grit, îi atrase atenţia Malko. Ar rămâne fără monedă de schimb.

*

* *

De la Nakhon Sawan se târau în spatele unor enorme camioane goale care mergeau să aducă lemn din nord. Se opriseră doar ca să mănânce o supă chinezească pe marginea drumului. Maşina lor mergea ceas. Mike Herald încărcase în partea din spate un adevărat arsenal: şase RPG 7, patru M16 cu o sumedenie de muniţii, grenade de mână, trei revolvere Uzi, patru Beretta 92 cu vreo douăzeci de încărcătoare. Plus trei telefoane mobile, singurele care funcţionau bine în nordul ţării.

Înainte de plecare, Malko sunase la Mahusak Hospital. Starea lui Lek era staţionară. Morfina îi atenua durerile, dar nu exista nici o şansă să fie salvată…

Profitând de o porţiune fără viraje, Mike Herald acceleră să depăşească cele trei camioane care mergeau în convoi. În faţă, drumul – care trecea printre orezării şi pădure – era liber. Era un peisaj plat, de un verde crud, presărat cu numeroase sate. Malko se gândea ta dezvăluirile făcute de Mai Prasat.

— Ţi se pare verosimil ca Khun Sa să vină în Thailanda? întrebă el.

— Am mai auzit chestia asta, răspunse americanul. Nu e deloc uimitor cu numărul mare de complici pe care îl are în această ţară. Nu-l caută ca să-l prindă cu adevărat decât tipii de la DEA. Acum aş vrea să-mi spui cu precizie la ce plan te-ai gândit. Ieri seară n-am vrut să te contrariez, pentru că nu avem altă pistă, dar mă întreb dacă nu cumva ne băgăm într-o chestie smintită…

— Nu e deloc smintită, ci doar dificil de realizat, îl corectă Malko. Să presupunem că generalul Khun Sa se deplasează în Thailanda. Îl răpim şi îl punem să aleagă: ori îl predăm celor de la DEA, ori ni-l dă înapoi pe Matt Grit. În acest caz, îl lăsăm să treacă frontiera.

Mike Herald evită o maşină care venea cu viteză mare pe mijlocul drumului.

— E planul cel mai smintit de care am auzit vreodată. Dacă le propun celor de la Langley o chestie ca asta, îmi vor trimite de

urgenţă o cămaşă de forţă…

— Pentru asta nici nu trebuie să le spui, recunoscu Malko. Dar dacă ai un plan mai bun, sunt gata să-l punem în aplicare. Am putea să luăm cu asalt Ambasada americană şi să punem mâna pe Lo Te Ming ca să facem schimbul, dar nici asta nu e mai uşor. Avem o certitudine. Khun Sa va face tot ce-i stă în putere ca să pună mâna pe trădător. Dacă nu-l va avea, se va răzbuna, executându-l pe Matt Grit, care probabil va primi postum *Medal of Honor*. Nu putem conta nici pe thailandezi, nici pe DEA. Nu putem conta – cum zicea Mao Tse-tung – decât pe propriile noastre forţe.

Americanul bătu nervos cu degetele în volan.

— OK, ai dreptate. Dar sunt atât de multe probleme de rezolvat, încât am impresia că vrem să golim Pacificul cu linguriţa.

După o oră treceau prin Lampang. Abia peste alte trei ore zăriră oraşul Chiangmai. Se aflau tot în câmpie, dar în depărtare se zăreau colinele acoperite de junglă care se întindeau până în nordul Birmaniei.

Circulaţia era aproape la fel de nebunească ca la Bangkok. Hotelul unde Mike Herald rezervase camere, *Westin,* se afla în sudul oraşului, lângă un râu. Ultramodern şi lipsit de farmec; cu un hol de catedrală şi primitor ca o capelă funerară. Se instalară şi se întâlniră în camera lui Malko. Se făcuse deja noapte.

— Cum să-l abordăm pe acest Sombat Suwatana? întrebă Malko. Dacă e un intim al lui Khun Sa, s-ar putea să ne repereze imediat. Dar e un punct prin care suntem obligaţi să trecem. Am văzut că *Bangkok Post* are un birou aici.

— Şi eu m-am gândit la asta, zise Mike Herald. Trebuie să găsim un intermediar. Cunosc aici o fată. O americană, Virginia Hood. Ultima dată locuia la Mae-Hong-Son. Am scos-o dintr-o încurcătură urâtă. Fusese prinsă la Don Muang cu vaginul plin de prezervative cu heroină. O aşteptau zece ani de închisoare. Am intervenit la DEA şi pe lângă thailandezi ca să renunţe la acuzaţie. Până la urmă au stabilit că erau pentru uzul personal. A scăpat doar cu trei luni…

— De ce-ai intervenit?

Mike Herald îşi frecă bărbia stingherit.

— Ţineam mult la ea. Trăisem împreună câteva luni. Dar era complet isterică. O fată inteligentă şi cultivată, care se băgase în treaba asta ca să-i facă plăcere noului ei amant, un negru care o

regula ca un nebun.

— DEA nu a cerut nimic în schimb?

— Ba da, bineînţeles. Au recrutat-o ca informatoare şi au trimis-o la Mae-Hong-Son. A trebuit să le trimită informaţii. Ştiu unde locuieşte, dar nu ştiu cum mă va primi.

— E departe Mae-Hong-Son?

— Două sute cincizeci de kilometri şi două mii de viraje. Şase ore de mers cu maşina.

— Nu poţi să-i telefonezi?

— Nu are telefon. Trăieşte într-o afurisită de *Guest house* cu nişte nenorociţi de hippie. Cel mai bine e să ne repezim acolo imediat. Cunoaşte mulţi oameni şi poate că a auzit de escapadele lui Khun Sa.

— Haide la Mae-Hong-Son, zise resemnat Malko. Sper ca deplasarea să fie utilă.

*

* *

Ai fi zis că te afli la bâlci în maşinuţele care coboară şi urcă vertiginos![34] După fiecare treizeci de metri, urma un viraj.

Drumul de la Chiangmai la Mae-Hong-Son urca şi cobora fără încetare, şerpuind printre colinele acoperite de junglă, la câţiva kilometri de Birmania. Din fericire, circulaţia era rară. Din când în când, se zăreau drumeaguri de laterit roşu care pătrundeau în junglă, toate în direcţia frontierei. Prin această zonă se scurgeau anual zeci de tone de heroină, provenind de la diferitele laboratoare ale lui Khun Sa. De la pliculeţe de şapte sute de grame până la valiza de câteva kilograme, datorită unui număr mare de persoane care efectuau trecerea. Triadele nu interveneau aici, mulţumindu-se să strângă la Bangkok miile de pachete pentru a le expedia în afara Thailandei revânzând de patru ori mai scump. Chinezii *haw* care îi dirijau îi dispreţuiau pe cărăuşii thailandezi, de care însă nu se puteau lipsi. Căci ei nu se plângeau niciodată că fac acest trafic de furnici.

Traversară în trombă un sat. Parcurseseră jumătate din drum. Peisajul era magnific, sălbatic, impresionant. Şi virajele se ţineau lanţ. Mike Herald, tras la faţă din cauza oboselii, se întoarse spre Malko.

— Încă trei ore! Mi-e foame!

Se opriră la o băcănie-restaurant ţinută de un bătrân

[34] Atracţie cu maşinuţe care alunecă pe şine suind şi coborând vertiginos. În original: *„montagnes russes”.*

camionagiu englez şi de nevasta lui thailandeză, ca să mănânce o supă chinezească. Erau la capătul lumii.

— De ce s-a instalat Virgina Hood la Mae-Hong-Son şi nu la Chiangmai? întrebă Malko.

— La Chiangmai nu e acelaşi trafic. Mae-Hong-Son e foarte aproape de frontieră. Acolo îşi au baza toţi traficanţii. Drumeagurile pornesc de la vreo zece kilometri şi DEA nu are posturi permanente, ca la Chiangmai. Sper să nu fie plecată în vreo excursie pe munte. Sau la kareni.

După cinci kilometri, americanul a trebuit să oprească. Pe drum se deplasa lent un grup de elefanţi. Veneau din Birmania încărcaţi cu grinzi de lemn…

În sfârşit, zăriră panoul care indica Mae-Hong-Son şi drumul deveni aproape drept… Oraşul semăna cu târguşoarele din Far West! O singură stradă; elefanţi; mulţi hippie cu motociclete; de jur-împrejur, junglă. La capătul străzii principale se înălţa *Halliday Inn,* nou-nouţ şi gol. Se instalară, apoi ieşiră ca să escaladeze o colină ce domina Mae-Hong-Son.

După câteva tatonări, găsiră în cele din urmă *Mae-Hong-Son guest house,* o construcţie de lemn formată din mai multe clădiri, cu o verandă mare care adăpostea un bar.

La bar era lume. Un tânăr alb făcea o partidă de box thailandez cu un asiatic înalt, cu craniul ras, de două ori mai solid decât el. Un alt alb bea o bere la bar, cu o chitară pe genunchi.

Aşezată turceşte, o thailandeză foarte frumoasă era masată de alta, care îi trăgea degetele unul câte unul. Nici una nu se întrerupse. Doar tânărul alb puse jos chitara şi le zâmbi.

— *Hi!* Căutaţi pe cineva?

— Pe Virginia, răspunse Mike Herald.

Băiatul le arătă un bungalou separat de celelalte de o mică terasă, situat de cealaltă parte a curţii.

— Trebuie să fie acolo, n-am văzut-o ieşind.

Mike Herald traversa deja curtea. Malko zări un hamac prins în faţa bungaloului, cu o fată în el. Fata întoarse capul şi coborî din hamac. Era înaltă, purta o rochie bej, avea un păr lung şi blond care îi cădea pe umeri şi era în picioarele goale. Nişte sâni mari se conturau sub mătasea rochiei.

Fata se opri brusc.

— Mike! Iisuse Cristoase, ce faci aici?

Îl luă în braţe şi-l sărută pe gură. Jenat, Mike Herald se desprinse din îmbrăţişarea ei şi îl prezentă pe Malko.

— *Hi,* Malko, zise tânăra femeie cu o voce blândă.

Se apropie de el, îşi lipi buzele de gura lui şi corpul de corpul lui, de la umeri până la pubis, de parcă ar fi fost vechi iubiţi. În ciuda oboselii, Malko se simţi străbătut de un curent electric. Se aşeză pe balustrada de lemn, lăsându-l pe Mike Herald să-i explice motivul vizitei lor.

Virginia Hood îl întrerupse.

— Mi-e foame. Mă inviţi la cină? În oraş e un local bun, *Fern.* Aveţi maşină?

— Da.

— Mă schimb şi vin îndată.

Tânăra femeie apăru peste zece minute complet alta: părul lung era împletit într-o coadă groasă, îşi dăduse cu ruj pe buze, un tricou scurt şi fără mâneci i se mula pe piept şi purta o pereche de blugi foarte strâmţi. Malko putu să constate că partea de jos făcea tot atâţia bani cât partea de sus. Virginia părea încântată că are musafiri. Înainte de a pleca, Virginia îi întrebă:

— Rămâneţi să dormiţi aici?

— Avem camere la *Halliday Inn,* zise Mike Herald.

Virginia Hood râse cu ironie.

— Aşa e, sunteţi bogaţi... Eu n-am apă caldă, dar e simpatic... Am găsit un jeep vechi din 1945, un coleg mi l-a reparat şi pot să mă plimb. Îmi place la nebunie să mă duc în junglă. Cunosc toate potecile din zonă.

Virginia se şi parfumase; un fel de iasomie, care era destul de plăcută...

Fern, situat pe strada principală, era imens, cu mai multe săli. Înăuntru era aproape răcoare.

Mike Herald comandă. Feluri de mâncare thailandeze şi chinezeşti, bere şi Mekong. Malko o urmărea cu privirea pe Virginia. Nu părea să aibă treizeci de ani. O lumină veselă plutea în ochii ei albaştri şi părea că are o sănătate de fier. Nu arăta deloc ca o drogată... Ea comandă un „Original Margarita". Supele de creveţi sosiră şi Malko fu gata să se sufoce cu a lui. Parcă ar fi fost supă de ardei iute! În timp ce tuşea, Virginia îi freca spatele cu gesturi senzuale.

La următorul fel de mâncare, Mike Herald întrebă:

— Eşti singură aici?

Virginia îi aruncă o privire glumeaţă.

— Vrei să ştii dacă mă culc cu cineva? Da, cu tipul cu chitara.

E amicul meu. Nu i-am cerut şi lui să vină, am crezut că e mai bine aşa. E simpatic, totdeauna bine dispus, are o piele catifelată şi un mădular enorm. Eşti mulţumit?

Mike Herald se înroşi la faţă. Ea îşi aşeză mâna lungă pe braţul lui.

— Scuză-mă, voiam să te liniştesc. Nu voi mai face niciodată prostia din care m-ai salvat. E adevărat, eram nebună după Dick[35]. Trebuie să recunosc că-şi merita numele1.

Virginia se întoarse spre Malko, puţin provocatoare şi preciză:

— Era amantul meu. Unul scăpat din ghetoul din Detroit, o afurisită de *love machine.* Nu mai făcusem dragoste cu negri. Trăiam în spatele postului de poliţie din Boukrat, lângă Silom. Printre *vinos,* ploşniţe şi şobolani. Dar mă regulam ca o nebună. Când mi-a cerut să ne întoarcem în SUA, umplându-mi pisicuţa cu heroină, am fost destul de idioată ca să accept. Dacă n-ar fi fost Mike, azi spărgeam bolovani într-un penitenciar thailandez, făcând pe prostituata pentru o mâncare ca lumea.

— Aici e mai bine, zise încruntat Malko.

Virginia Hood chemă chelnerul şi mai ceru un „Original Margarita". Alcoolul, îi dezlega limba.

— Te-ai întâlnit des cu Ed? întrebă Mike cu o voce neutră. E vorba de tipul pe care DEA îl avea la Chiangmai, adăugă el cu jumătate de glas pentru Malko.

Virginia Hood îşi agită coada blondă.

— Vine în fiecare săptămână. Nu-i spun mare lucru. I-am vorbit de tipul de la supermarketul de-aici, care şi-a cumpărat o maşină BMW. Toată lumea ştie asta. Dar cred că mai are şi alt motiv ca să străbată tot acel drum îngrozitor.

— Care? întrebă Mike Herald.

— Vrea să se culce cu mine, zise ea cu simplitate. De fiecare dată trebuie să fac eforturi mari ca să nu vină să doarmă în bungaloul meu. Ar veni chiar dacă ştie că nu e apă caldă... Am încercat să-l duc în mici bordeluri, prin apropiere, dar nu vrea.

Virginia izbucni într-un râs sănătos. Lumea începea să plece, restaurantul se închidea la ora zece.

— Ai auzit de Khun Sa? o întrebă Malko.

Virginia Hood se uită la el cu stupefacţie amestecată cu ironie.

— Khun Sa! Glumeşti? La Mae-Hong-Son toată lumea lucrează pentru sau împotriva lui. E patronul numărul unu, chiar dacă se află de cealaltă parte a frontierei. Oamenii ţin la el, mai puţin

[35] Joc de cuvinte. În americană, dick înseamnă membru viril.

idioţii de la DEA. Dar dacă ar dispărea Khun Sa, ar apărea imediat altul. De vină e sistemul…

Mike Herald achită nota de plată şi se aplecă peste masă.

— Aş avea nevoie să-mi faci un serviciu.

Tânăra femeie nu clipi.

— Îţi sunt datoare, zise ea cu o voce mai gravă. Am spus asta totdeauna. Bănuiam eu că n-ai venit până aici doar ca să vezi ce mai fac. Dar să nu-mi ceri să torn pe cineva. Îmi amintesc şi acum de spaima prin care am trecut la postul de poliţie de pe aeroport, repetându-mi întruna că voi sta douăzeci de ani la răcoare. Nu vreau să fiu răspunzătoare pentru aşa ceva, nici dacă ar fi vorba de cel mai mare duşman al meu.

— Nu e vorba să torni pe nimeni, zise Malko.

Ochii albaştri se îndreptară spre el plini de interes.

— Lucraţi împreună?

— Da.

— Atunci, s-auzim!

Rămăseseră ultimii şi chelnerii începuseră să se învârtă în jurul lor.

— Cunoşti un thailandez pe care-l cheamă Sombat Suwatana?

Ea îşi încruntă sprâncenele foarte apropiate.

— Cu ce se ocupă?

— E jurnalist. Corespondentul ziarului *Bangkok Post* la Chiangmai.

Faţa tinerei americane se lumină.

— Bineînţeles! Îl confundam cu altcineva. Bineînţeles, ştiu cine e. A fost poreclit „ambasadorul lui Khun Sa”!

Malko simţi un gâdilat plăcut în adâncul stomacului. Mai Prasat nu minţise.

Capitolul X

— De ce i se spune „ambasadorul”? întrebă Malko.

Virginia Hood aprinse o ţigară luată din pachetul lui Mike Herald, apoi răspunse:

— A făcut câteva reportaje în tabăra lui Khun Sa, în ţinutul Shan şi l-a prezentat ca un luptător pentru libertate. Nici o vorbă despre droguri. Fapt care i-a plăcut lui Khun Sa. De asemenea, a servit drept intermediar jurnaliştilor străini care voiau să ia legătura cu generalul. Se pare că are numărul lui de telefon prin satelit. Fireşte, e foarte mândru de relaţia lui. Ştiu că-l vizitează în mod regulat pe Khun Sa, mai ales de când e la Ho-mong. Îi duce ziare, discuri, chestii de felul ăsta.

Malko îi sorbea pur şi simplu cuvintele.

— De unde ştii atâtea amănunte? întrebă el intrigat.

— Să plecăm de-aici, zise Virginia. O să vă explic.

Localul era pustiu. Nu mai rămăseseră decât ei. Ieşiră în strada principală şi se întoarseră la maşină. În timp ce Mike Herald urca colina, Virginia se întoarse spre Malko, care stătea pe bancheta din spate.

— Când aţi venit, l-aţi remarcat pe tipul acela înalt care făcea box thailandez?

— Da.

— E Fang. Un birmanez, un shan. Face parte din MTA. Sunt câteva mii. El locuieşte la Mae-Hong-Son pentru că se ocupă cu aprovizionarea. De mai multe ori pe săptămână, expediază camionete pline cu orez şi produse de primă necesitate, pe potecile junglei, până la Ho-mong. Iar la întoarcere…

Malko termină fraza în locul ei.

— Camioanele aduc heroină?

Virginia Hood zâmbi cu viclenie.

— Aşa se spune, dar eu n-am văzut niciodată. În schimb, nu de mult, mi-a istorisit o poveste amuzantă. Livrase saci de orez la Ho-mong, când Khun Sa i-a cerut să ducă pe cineva în Birmania. Era Sombat Suwatana care tocmai adusese discuri pentru barul karaoke din Ho-mong. Au plecat deci împreună şi Suwatana n-a rezistat plăcerii de a-i arăta amicului meu ce aducea…

— Ce? Heroină?

— Nu, zise tânăra femeie râzând. O pereche de pantofi.

— Pantofi…

— Da, pantofi de damă. Acum câteva luni, Khun Sa a anunţat că se lansează în industria de pietre preţioase şi în fabricarea pantofilor de lux. Nimeni n-a crezut. Şi totuşi, Fang a văzut o pereche de pantofi extraordinari! Pantofi de damă negri încrustaţi cu rubine! Fang mi-a spus că erau acolo în valoare de cinci sute de mii de bathi…

— Dar cine îi va cumpăra? întrebă Malko.

— Într-adevăr, nu cred că multe femei thailandeze îşi permit să cumpere aşa ceva, zise râzând Virginia Hood, cu excepţia câtorva neveste de generali. Dar, după spusele lui Fang, perechea aceea nu era de vânzare. Sombat Suwatana trebuia să-o ducă unei femei, din partea lui Khun Sa. Era un cadou.

Malko simţi cum îi creşte tensiunea. Planul complicat pe care îl imaginase împotriva Triadelor şi care părea să fi eşuat, ducea în sfârşit spre o soluţie!

— O femeie de care Khun Sa e îndrăgostit? Cine e? întrebă Malko.

Virginia Hood scutură din cap.

— Habar n-am şi nici Fang. Sombat Suwatana n-a vrut să spună. L-a pus să jure că nu va vorbi nimănui despre perechea aceea de pantofi. Ba chiar a afirmat că generalul Khun Sa i-ar tăia capul dacă ar auzi că a spus cuiva.

— Crezi în romanul ăsta de dragoste?

Virginia Hood izbucni într-un râs cristalin.

— De ce nu? Khun Sa n-are ce să facă la Ho-mong, are mulţi bani şi, ca tuturor oamenilor de-aici, nu-i plac decât fetele galbene. Priviţi, am ajuns la bordelurile din Mae-Hong-Son.

Virginia le arătă câteva case mici din lemn ale căror ferestre mari străluceau de o ciudată lumină albastră. Era ca la Amsterdam. La fiecare fereastră se afla o fată… Spectacolul nu era prea vesel. Virginia Hood le explică:

— Aici vin răniţii lui Khun Sa să-şi recapete sănătatea. Trăiesc într-o casă mare, nu departe de-aici şi pot să vină pe jos la bordel… Ţin legătura cu Khun Sa printr-o staţie radio foarte puternică.

Malko era de-a dreptul stupefiat de ceea ce auzea.

— Credeam că frontiera dintre Birmania şi Thailanda e închisă.

Virginia Hood izbucni în râs, în momentul în care Mike Herald intra la *guest house.*

Poliţiştii sunt plătiţi de Khun Sa. Cu mult mai mult decât salariul lor oficial. Convoaiele cu alimente trec fără probleme, la anumite ore şi pe anumite rute. Prea mulţi oameni au de câştigat din toată treaba asta. Începând cu negustorii de-aici, care îi vând marfa lor de trei ori mai scump. Armata îi furnizează muniţii luate din depozitele secrete construite de Khmerii roşii. Evident, nu e vorba de rachete atomice, dar beneficiul îi e de ajuns unui căpitan din armata thailandeză ca să-şi construiască o vilă şi să întreţină trei neveste. Numai cei din *Special Forces* interceptează puţină heroină, dar cât se poate de politicos... Unul dintre ei a exagerat puţin, chiar înainte de sezonul ploilor. I-au găsit capul înfipt într-un băţ de bambus la intersecţia drumeagului Kuo-min-tang cu drumul 107.

Mike Herald opri maşina în curte.

Pe verandă încă mai era lume. Fang, birmanezul solid, coborî scările, se urcă la volanul unui jeep şi plecă.

— Se duce la treabă, zise rânjind Virginia Hood.

— Ştii cumva dacă Khun Sa nu riscă chiar el să vină în Thailanda? întrebă Malko.

— Eu nu l-am văzut niciodată, răspunse tânăra americană, dar nu e imposibil. Se spune că se întâlneşte cu cumpărătorii de heroină. Are mai multe afaceri la Chiangmai, pe numele altora. Din moment ce cumpără pe toată lumea, cu excepţia celor de la DEA, Khun Sa e aproape liniştit. Ştiu că o dată a fost văzut pe drumeagul KMT, cu o escortă importantă: două camionete încărcate cu oameni înarmaţi cu puşti de asalt şi lansatoare de grenade. Cunoaşte regiunea ca pe buzunarul lui, pentru că a locuit aici până în 1982.

— Şi cei de la DEA nu reprezintă un pericol pentru el?

— N-au destule informaţii în timp util. Dacă Khun Sa ar veni în Thailanda, ei ar afla abia după ce a plecat...

Încă un pas înainte, dar erau încă departe de ţintă.

— Perfect, zise el. Cum luăm legătura cu acest jurnalist fără să-l alarmăm?

Virginia Hood mai aprinse o ţigară din pachetul lui Mike, suflă fumul şi întrebă:

— Ce urmăriţi de fapt?

Mike Herald răspunse:

— Mai bine să-i spunem adevărul. Khun Sa ţine ostatic pe unul dintre agenţii noştri. Pentru eliberarea lui a pus condiţii imposibile. Vrea să-i dăm un chinez din reţeaua lui, arestat de

DEA, care e pe cale să-l trădeze. Chiar dacă am accepta, nu putem ajunge la el. Am încercat zadarnic să negociem. Atunci m-am gândit la un schimb. Agentul nostru în locul amantei lui Khun Sa.

Virginia Hood răspunse cu o strâmbătură plină de scepticism.

— Nu-i cunoaşteţi pe chinezi! Nu amestecă niciodată regulatul cu afacerile. Chiar dacă e nebun după fata asta, va renunţa la ea. În fine, voi puteţi încerca. Dar să fiţi prudenţi. Khun Sa e atotputernic în zona asta şi mulţi îl consideră un erou autentic. Heroina e aici o marfă ca oricare alta. Nimeni nu se simte vinovat... Toată lumea din sate fumează opiu. Şi îţi oferă o pipă aşa cum ţi-ar oferi un pahar de Mekong.

Era ca în Columbia. Lumea occidentală şi ţăranii producători de opiu erau despărţiţi de ani-lumină.

— Totuşi vom încerca, insistă Malko. Cred că acest jurnalist deţine informaţii interesante. Dacă am afla numele fetei, deja... N-ai putea să ne ajuţi?

Virginia Hood întoarse capul.

— *No way,* zise ea cu calm. Vreau să vă ajut, dar n-am de gând să mă sinucid. Sunt prea cunoscută aici. Dar vă sfătuiesc să vă luaţi un translator pe care eu îl cunosc bine, Sao. E o tipă care lucrează cu jurnaliştii aflaţi în trecere. Asta nu va atrage atenţia lui Sombat Suwatana.

Malko îşi ascunse decepţia. Simţea că tânăra femeie nu se va răzgândi.

— Unde aş putea s-o găsesc?

— E puţin cam complicat. Voi lua legătura cu ea prin verii ei. N-are telefon şi locuieşte într-un sat situat la vreo zece kilometri de Chiangmai. Veţi fi mâine acolo?

— Da.

— La ce hotel?

— La *Westin*. Camera 1412.

— Bine, îi voi spune să ia legătura cu voi. La o mie de bathi pe zi.

Coborâră toţi trei din Land Cruiser. Aproape că se răcorise şi dinspre verandă se auzea o chitară care cânta *Scarborough Fair.* Era o linişte deplină. Malko se întrebă de ce o fată atât de frumoasă ca Virginia Hood vegeta în acel bârlog de hippie...

— Ai putea totuşi să faci ceva pentru noi? întrebă el.

Virginia Hood se întoarse, scoţându-şi în evidenţă sânii superbi.

— Cu bucurie!

— Încearcă să strângi informaţii despre Khun Sa şi iubita lui. Asta ar putea să ne ajute foarte mult.

— Promit, zise ea. De altfel, sunteţi simpatici. Credeam că am văzut toţi înflăcăraţii de pe pământ, dar nişte tipi întregi la minte care să-l atace pe Khun Sa, n-am mai văzut până acum. Aveţi grijă să nu vă treziţi cu capetele înfipte într-un băţ de bambus. Tipul ăsta nu are nici pic de umor. Haide, *take care* şi *good luck!*

Îl sărută mai întâi pe Mike Herald, apoi pe Malko. Gura ei îi apăsă buzele puţin mai mult decât ar fi fost normal pentru un om pe care abia l-ai cunoscut. Apoi plecă în fugă la amantul ei chitarist.

*

* *

Au urmat aceleaşi viraje, dar în sens invers. Acum, pe drumul de întoarcere, la volan se afla Malko. Colinele se înşirau unele după altele, acoperite uniform de junglă. Se sculaseră la şase dimineaţa. Micul lac de la Mae-Hong-Son era acoperit de ceaţă.

— Nu există avion între Mae-Hong-Son şi Chiangmai? întrebă Malko, cu mâinile anchilozate, pline de băşici din cauza schimbării atât de des a vitezei.

— Avionul e şi mai periculos decât maşina, răspunse Mike Herald care se ţinea strâns de scaun. Ultimele două s-au prăbuşit. N-au existat supravieţuitori.

— Virginia Hood n-o să ciripească? întrebă Malko, coborând o mică trecătoare.

— Nu, e o fată *straight.* E frumoasă, nu?

În vocea lui se simţea nostalgia.

— Superbă, recunoscu Malko. Dar ce viaţă ciudată duce…

Americanul reuşi să aprindă o ţigară. Aşa făcea de fiecare dată când era tulburat. Asta de obicei îl calma. Apoi zise cu ochii ţintă la linia verde a junglei:

— E nebună după sex! Problema e că se plictiseşte repede. E adevărat că şi eu eram nebun după ea. Când am aflat că mă înşeală cu un negru, puţin a lipsit să nu-l împuşc. Un culturist! Era leşinată după el şi îmi spunea amănunte care mă făceau s-o strâng de gât. Ticălosul se folosea de ea. Dacă ş-ar fi mulţumit doar s-o reguleze… L-ai văzut pe ăla nou? Nu e acelaşi gen! Cu ea nu ştii niciodată. Când ovarele încep să-i palpite, nu se mai reţine. De altfel, am constatat că i-a plăcut foarte mult de tine. Dacă mai rămâneam la Mae-Hong-Son, cred că făceai cunoştinţă

cu ea, indiferent de existenţa chitaristului…

Asta era şi impresia lui Malko şi o clipă chiar regretă că plecase. Încă mai simţea buzele calde ale Virginiei Hood. Dar alungă această amintire şi întrebă:

— Ai sunat la Bangkok? Avem ceva veşti despre Matt Grit?

— Nici una.

Malko privi crestele acoperite de junglă din jurul lor. În linie dreaptă, se aflau la câţiva zeci de kilometri de Khun Sa şi de ostaticul său. Cu toate astea, parcă s-ar fi găsit pe o altă planetă.

Între cei doi bărbaţi se instală tăcerea. Câteva minute mai târziu, trecură prin satul Huai-Som şi ajunseră pe drumul 107 care ducea spre nord, înainte de a intra în Chiangmai, împotmolindu-se în ambuteiaje demne de Bangkok. Le trebui o oră ca să ajungă la Westin.

*

* *

Sao nu era mai înaltă de un metru şi jumătate… Era bine făcută, purta un pulover şi o pereche de blugi, avea o mutrişoară de mops pitic şi o gură mare. Îl aştepta pe Malko lângă recepţia de la *Westin.*

— Dumneata eşti translatorul? întrebă Malko.

— Io.

Începea bine… în câteva minute, Malko descoperi că engleza lui Sao se rezuma la un ciripit aproape de neînţeles. Dar era plină de bunăvoinţă. Fata îi ascultă cu atenţie povestea. Era jurnalist german şi voia să intre în contact cu celebrul Khun Sa. Aflase că un jurnalist de la Bangkok Post, Sombat Suwatana, îl cunoaşte foarte bine.

Ea nu-l cunoştea. Malko, care luase adresa cotidianului din ziar, propuse:

— Haide la biroul lui…

— Haide, ciripi Sao.

Îşi lăsase motocicleta Honda în parcare şi luară o maşină cu şofer procurată de portar. Maşina cu care venise de la Bangkok era mai puţin discretă. Centrul din Chiangmai, un kilometru pătrat delimitat de canale, era dominat de o animaţie incredibilă şi un trafic foarte dificil.

Bangkok Post se afla pe Phra Pokklao, un birou mic într-un building modern, hidos, de culoare albă. Deţinea două încăperi nedecomandate cu secretare. După inevitabilele *wai,* Sao se lansă cu volubilitate în explicaţii. Din ciripeala ei reieşea că

Sombat Suwatana nu se afla acolo, dar că trebuia să vină înainte de închiderea biroului, la orele cinci. Cele două secretare trăgeau cu ochiul la Malko şi pufneau. Pentru ele, care nu vedeau decât pupile negre tot timpul, Malko, cu ochii lui aurii, venea de pe o altă planetă...

Se instalară pe banchetă cu privirea la ceas. La cinci fără zece, îşi făcu apariţia un thailandez cu faţă buhăită, cu obraji flasci, cu un ten foarte închis, având un aer important cu cravata şi cămaşa lui cu mâneci scurte. Cele două secretare se ridicară imediat în picioare de parcă ar fi fost regele Siamului, iar şefa începu să turuie... Nou-venitul se întoarse spre Malko cu un zâmbet arogant şi îi întinse o mână moale.

Sao interveni. După toate aparenţele, Sombat Suwatana nu vorbea decât thailandeza şi chineza; ceva ciudat pentru un jurnalist care lucra la un ziar de limbă engleză. Rămase în picioare, sprijinit de birou, în timp ce Sao debita tot felul de basme.

Văzându-i expresia mai curând ursuză, Malko veni în ajutorul translatorului său.

— Spune-i că *Stern* este gata să plătească foarte scump un interviu cu generalul Khun Sa. Aş vrea ca domnul Suwatana să mă însoţească. Va primi o mie de dolari pe zi.

Pentru cineva care probabil că primea mai puţin de o mie de dolari pe lună, tentaţia ar fi trebuit să fie foarte mare. Probabil că Sao traduse corect, pentru că jurnalistul se lumină imediat la faţă şi îşi schimbă atitudinea.

— Ne propune să mergem să discutăm într-o cafenea, îi explică Sao. Aici se va închide.

Intrară într-un local ciudat, botezat *Le Cafe de la Paix*. Pe pereţi erau caricaturile unor vedete de cinema, feţele de mese erau în carouri, iar în meniu erau trecuţi melci şi cârnaţi... Un adevărat restaurant franţuzesc la tropice. Cunoscând slăbiciunea thailandezilor pentru whisky, Malko comandă o sticlă de Defender, pe care thailandezul o onoră imediat. De la al treilea pahar, Sombat Suwatana deveni atât de confuz, încât Sao începu să traducă cu foarte mare greutate...

Da, generalul Khun Sa îl onora cu prietenia lui. Primea deseori jurnalişti străini. Nu era xenofob şi chiar îi scrisese preşedintelui Clinton propunându-i eradicarea opiului. Dar avea nevoie de bani ca să lupte împotriva militarilor corupţi din SLORC... şi să elibereze ţinutul Shan.

Pe măsură ce nivelul coniacului din sticlă scădea, cu atât imaginea lui Khun Sa apărea la jumătatea drumului dintre Saint-Vincent-de-Paul şi Sfânta Jeanne d'Arc.

După încă un pahar, jurnalistul thailandez deveni de-a dreptul liric, în timp ce evoca campania josnică de dezinformare a celor de la DEA care încercau să facă din nobilul general Khun Sa un traficant de droguri... Când el se limita doar la perceperea unor taxe...

Malko simţi că venise momentul să dea lovitura. Scoase un teanc de bancnote şi numără o mie de dolari.

— Spune-i că e un avans pentru cheltuielile lui, îi explică el lui Sao. N-am vrea să pierdem prea mult timp aşteptând la Chiangmai...

Bancnotele dispăruseră deja. În faţa unei astfel de generozităţi, jurnalistul se simţi obligat să facă un gest. Scrise un număr de telefon şi un nume şi i le întinse lui Malko. Acesta citi: „Khun Sei (053) 6598765".

— Trebuie să telefonezi aici din partea lui, explică Sao. Este corespondentul lui Khun Sa. Totul în materie de logistică trece pe la el. Va lua direct legătura cu Khun Sa, pentru a solicita întâlnirea.

Când ieşiră din *Cafe de la Paix,* Sombat Suwatana se clătina uşor. Ar fi luat cu bucurie ce mai rămăsese în sticla de Defender. Strânse viguros mâna lui Malko, cerându-i să-l sune a doua zi, la orele cinci. Sao era încântată de succesul traducerii sale.

Malko se întoarse la hotel şi se duse direct în camera lui Mike Herald. Americanul ascultă povestea destul de mirat.

— E bine, conchise el. Dar de la fată n-ai aflat nimic. Ce-ai să faci dacă, peste două zile, Sombat Suwatana pleacă cu tine spre Ho-mong? Îi duci portocale lui Matt?

Capitolul XI

Malko nu se tulbură de remarca ironică a lui Mike Herald. Şi el se gândise la această eventualitate care, în urmă cu douăzeci şi patru de ore, părea încă o nebunie.

— Mike, m-am gândit mult, zise el. Şi sunt din ce în ce mai convins că *unica* noastră şansă de a-l salva pe Matt Grit este să-l schimbăm chiar cu Khun Sa. Traficantul nu-şi va elibera ostaticul decât în schimbul propriei sale libertăţi... Pornind de aici, calea e îngustă, recunosc. Şi pentru asta e nevoie de obţinerea unor informaţii, pe care numai Sombat Suwatana e în măsură să ni le dea. Îţi aminteşti că, înainte de a muri, Mai Prasat a spus ceva despre pantofi? Aceeaşi poveste am auzit-o şi de la Virginia. Să considerăm că generalul are o amantă la Chiangmai şi că i se întâmplă să vină la ea. Până când n-o identificăm, suntem blocaţi. Nu-l putem supraveghea zi şi noapte pe Suwatana. Trebuie să aflăm de la el.

— Chiar crezi c-o va face? întrebă americanul.

— Poate că da, devenind mai intim cu el. Flatându-l, făcându-l să vorbească despre Khun Sa. Adevărul e că nu sunt sigur că voi reuşi, dar nici de data asta nu aveam de ales. Pot să întârzii cu câteva zile călătoria la Ho-mong, dacă lucrurile merg prea repede, pretextând sosirea unui fotograf. Ai dreptate, planul e acrobatic şi periculos.

Mike Herald făcu un gest fatalist.

— OK, m-ai convins. Să ne rugăm cerului să ai dreptate şi să nu ni se înfunde. Chiar dacă vom reuşi s-o identificăm pe amanta lui Khun Sa, greul abia de atunci începe.

— Ai dreptate, recunoscu Malko.

Nici unuia nu-i era foame. Hotărâră să rămână în camerele lor. Următoarele ore aveau să fie cruciale.

*

* *

Sao se uită cu părere de rău la Malko.

— *Khun* Suwatana nu vine azi la birou. N-a lăsat nici un mesaj.

Era deja ora patru. Ziua trecuse încet şi acum încasa acest duş rece. Malko nu vru să se lase pradă descurajării. Fiabilitatea nu era principala calitate a thailandezilor.

— Cere-i numărul de-acasă.

Ea ciripi din nou, iar Malko fu deziluzionat.

— Bine, zise el. Lasă-i mesaj să mă sune aici, la hotel.

Era al doilea blocaj din ziua aceea. Dimineaţă sunase la numărul de telefon al corespondentului lui Khun Sa, dar nu avusese succes. O femeie îi răspunsese că respectivul se afla la Mae-Hong-Son.

— Mai sună-l pe Khun Sei, îi ceru el.

Ea telefonă, apoi se întoarse spre el din ce în ce mai dezolată.

— N-a venit.

— Cere adresa, zise Malko.

După ce Sao notă adresa, Malko se ridică.

— Mergem acolo.

După o jumătate de oră, ajungeau în aleea numărul trei de pe Waikheo Road. La numărul douăzeci şi şase era o casă de lemn în mijlocul unei grădini. Îşi făcu apariţia o thailandeză grasă. Sao conversa cu ea şi traducea totodată.

— Khun Sei nu e acasă, nu se ştie când se va întoarce.

— Unde e?

— Nu se ştie. Poate la Mae-Hong-Son, poate în altă parte.

Femeia avea chef de vorbă, aşa că se aşezară pe scaune afară. Casa părea foarte mare. Până la urmă, adevărul ieşi la lumină. Locul acela servea drept pensiune de familie pentru shanii aflaţi în trecere prin Chiangmai. Cazarea era plătită de Khun Sa proprietăresei. Aceasta nu vorbea cu locatarii ei care făceau ce doreau.

— Mergem la *Bangkok Post,* îi zise Malko lui Sao. Trebuie neapărat să obţinem numărul personal al lui Suwatana.

Ceva nu se potrivea.

După ce traversară din nou Chiangmai, secretarele îi primiră ca pe nişte vechi cunoştinţe şi Sao se lansă într-o lungă conversaţie. După mimica dezolată, Malko ghici că se ivise o problemă…

— Nu vrea să ne mai întâlnim, îl anunţă Sao. Spune că nu eşti destul de important pentru el… Dar secretara, care te găseşte simpatic, mi-a dat numărul lui de telefon de-acasă, din satul lui. Probabil că acum se află acolo.

— Bine, să ne întoarcem la hotel.

Se despărţiră la *Westin.* Sao plecă la ea acasă. Malko urcă în camera lui şi formă imediat numărul jurnalistului. Îi răspunse o voce de bărbat.

— Domnul Suwatana? întrebă Malko.

— Nu-i aici, răspunse vocea, apoi închise imediat.

Furios, Malko formă încă o dată numărul. De data asta îi răspunse un copil care, chiar mai înainte de a fi avut timp să-l întrebe ceva, spuse:

— Domnul Suwatana nu locuieşte aici. Lăsaţi-l în pace!

Nu mai era cazul să insiste…

— Prima dată, era vocea lui, îi spuse ceva mai târziu Malko lui Mike Herald. Rupe contactul.

Totul era să se afle pentru ce. Până atunci, Malko se comportase ca oricare jurnalist care se agaţă de un „contact” bun. Întreruperea bruscă a legăturii avea o cauză exterioară. Probabil că îi telefonase lui Khun Sa şi refuzul venise de la el. Situaţia nu era deloc liniştitoare.

Indiferent cât de sumar îl descrisese jurnalistul thailandez pe Malko, Khun Sa putuse să-l recunoască pe omul care fusese în contact cu Su Wan Ho. În cazul acesta, planul lui Malko nu mai făcea nici două parale.

— Să aşteptăm până mâine, sugeră Malko. O vom vizita din nou pe amica ta. Altfel, nu mai avem ce face decât să ne reîntoarcem la Bangkok.

Se duseră, trişti, să cineze într-un restaurant în aer liber, L’Ecume des jours, ţinut de un francez, pe malul râului Mae Ping. Mâncarea mizerabilă, berea călduţă şi ţânţarii înfometaţi nu le ridicau moralul. Portbagajul maşinii plin cu arme devenise o jucărie inutilă. Iar În vremea asta, poate că generalul Khun Sa îi mai tăia un deget agentului CIA.

*

* *

Matt Grit privea stelele prin grilajul care îi închidea celula săpată în pământ. Dârdâia de frig. Aprinse bricheta Zippo şi o lăsă să ardă ca să se încălzească la flacăra ei generoasă. Noaptea era frig la Ho-mong. Culcat turceşte pe rogojină, înfăşurat într-o cuvertură multicoloră ţesută chiar acolo, agentul CIA încerca să evadeze cu gândul.

De când îl aruncaseră în gaura aceea îngrozitoare, nu mai văzuse pe nimeni, cu excepţia soldatului care îi arunca raţia zilnică: orez cu bucăţi de carne de porc sau de pui şi o apă călduţă şi sălcie. În Vietnam, când se afla în operaţiuni speciale, avusese parte de condiţii identice. După ce-l luaseră prizonier, vietnamezii îl ţinuseră câteva zile într-o cuşcă cufundată într-un

mic râu lăsându-i doar capul afară din apă. Dar acum avea câţiva ani în plus...

Urmări cu privirea o stea căzătoare. Renunţase să mai tragă cu urechea la zgomotele nopţii, sperând că va auzi huruitul unui elicopter. Străduindu-se să nu spere prea mult, Matt Grit rămânea vigilent, ca să nu rateze şansa, dacă aceasta s-ar fi ivit. Nu-şi putea închipui că Mike îl va abandona.

Pentru că ştia chineza, agentul CIA încercase să intre în vorbă cu soldatul care îl ducea la latrină. Nici un rezultat. Ori nu vorbea decât dialectul shan, ori avea instrucţiuni precise. Iar Matt nu avea ce să-i dea în afară de vechea lui brichetă de care nu s-ar fi despărţit pentru nimic în lume. Garantată pe viaţă, ca toate brichetele Zippo, americanul era hotărât s-o păstreze până la ultima suflare.

Avea impresia că toţi îl uitaseră, că se afla la distanţă foarte mare de Bangkok. Închise ochii, încercând să ghicească ce-ar fi putut să încerce Mike Herald. Îşi imagină o operaţiune de comando, deşi ştia că practic era imposibil. Ho-mong avea terenul de jur-împrejur înţesat de mine şi de posturi de pază. Se uită ţintă la Venus şi începu să se roage.

*

* *

La orele zece, după ce sună pentru ultima dată la *Bangkok Post* şi la Khun Sei, Malko luă hotărârea să plece din nou la Mae-Hong-Son.

Gândul de a înfrunta din nou drumul acela îngrozitor îi provoca ameţeli, dar la Chiangmai ajunseră într-un punct mort.

Coborî împreună cu Mike Herald în hol. Sao se afla acolo, aşteptând cuminte. Malko se duse să-i anunţe plecarea. Când află că se ducea la Mae-Hong-Son, thailandeza îl întrebă imediat pe Malko:

— Nu vrei să mă iei şi pe mine? Am mulţi prieteni acolo. Mă voi întoarce cu autobuzul.

După cinci minute, plecau împreună. În mod normal, trebuia să traversezi oraşul pentru a ajunge la drumul 107, dar Sao îi sfătui să se îndrepte spre sud, pe Lumpini Road, ca să apuce pe drumul 106 spre est, pentru a ajunge astfel la şoseaua de la periferia oraşului. Malko, care se afla la volan, îi urmă toate indicaţiile. Thailandeza stătea la mijlocul banchetei din spate şi părea teribil de bucuroasă. Deodată zise:

— Cred că suntem urmăriţi de o camionetă...

Malko simţi imediat cum i se accelerează pulsul. Aruncă o privire în oglinda retrovizoare şi zări o camionetă Toyota neagră, chiar în spatele lor. În cabină se aflau doi oameni. Existau sute de astfel de vehicule.

— De unde ştii? întrebă el.

— Am văzut-o în parcarea de la *Westin...*

Povestea asta nu părea că o tulbură deloc. Malko acceleră şi camioneta făcu la fel.

Fără să spună vreo vorbă, Mike Herald desfăcu sacul de pânză şi îşi puse revolverul pe genunchi. Tensiunea crescuse brusc. Totuşi, celălalt vehicul se mulţumea să se ţină după ei.

— Poate că vor să vadă unde mergem? sugeră Mike.

— Crezi că sunt oamenii lui Khun Sa?

— Sau spioni plătiţi de DEA, îl corectă americanul. Nu ştiu cine suntem…

După intersecţia cu drumul care ducea la Doi Saket, traficul deveni mai puţin aglomerat. După ce parcurseră o sută de metri, camioneta acceleră ca să-i depăşească. Mike Herald puse degetul pe trăgaci, dar nu se întâmplă nimic. Malko zări în treacăt profilul bărbatului care şedea alături de şoferul camionetei. Cu mustaţa lui pe oală, tipul semăna cu Genghis-Han. Dar Genghis-Han nu şi-ar fi lăsat niciodată coadă de cal… în orice caz, un tip solid, mai curând chinez decât thailandez.

— Alarmă falsă, zise Mike Herald punând la loc revolverul.

Dar, imediat ce termină de vorbit, camioneta din faţă făcu o manevră bruscă şi se aşeză de-a latul drumului, forţându-i să oprească. Malko apăsă cu putere pe frână. Din camionetă ieşi chinezul mustăcios, ţinând în mână o puşcă de asalt.

Malko şi Mike Herald avură acelaşi gest reflex. Deschiseră în acelaşi timp portierele şi se aruncară afară. Malko se rostogoli şi se ridică exact la timp ca să-l vadă pe chinez deschizând focul asupra maşinii lor. O rafală lungă făcu ţăndări parbrizul. Vehiculul se clătina sub impactul gloanţelor… Maşinile se îngrămădeau în spate, unele după altele.

Agresorul sări în camionetă, urmărit de împuşcăturile revolverului. Aşezat pe vine în spatele unei maşini oprite, Mike Herald îşi golea încărcătorul. Prea târziu. Camioneta demară în trombă, gonind pe drumul periferic dezaglomerat. Malko se ridică plin de speranţă. Două sute de metri mai departe, cu faţa protejată de o mască de gaze, un poliţist thailandez se postase în mijlocul drumului, cu pistolul în mână, pentru a opri camioneta.

Mike Herald veni în fugă lângă Malko.

— La dracu', ne-au trecut toate căldurile! exclamă el.

Malko îşi dădu deodată seama că Sao rămăsese în maşină.

— *Mein Gott!* Sao!

Se năpustiră spre Land Cruiser. Mica thailandeză era ghemuită pe bancheta din spate, cu capul spart şi torsul ciuruit de gloanţe. Peste tot era numai sânge. Gloanţele puştii de asalt se concentraseră asupra ei. Nu mai respira. Partea din faţă a maşinii era făcută terci, capota fusese ciopârţită, ca şi radiatorul din care ieşea un fum alb.

Deodată Malko scoase un strigăt de furie. Camioneta plecase mai departe. Poliţistul în uniformă care o oprise îl saluta cu respect pe cel de la volan.

— Ce înseamnă asta?

— Habar n-am, răspunse Mike Herald. Dar nu miroase a bine. Îl sun pe amicul meu Ed Kelly de la DEA. El nu e bulangiu. Numai să fie la Chiangmai…

Luă telefonul şi trase antena.

Maşina lor era pe cale să provoace un blocaj enorm. Îşi făcură apariţia doi poliţişti pe motociclete, care încremeniră când zăriră cadavrul lui Sao. Mike Herald le arătă legitimaţia de diplomat şi tipii se calmară.

*

* *

Cadavrul lui Sao fusese evacuat. Moartă, thailandeza părea şi mai mică. Ed Kelly, şeful biroului DEA de la Chiangmai, sosise cu câteva minute înainte şi discuta plin de fermitate cu un căpitan de poliţie thailandez care considera acest schimb de focuri suspect… Mic de statură, cu părul foarte negru, care îi atârna pe ceafă, cu un nas mare şi acvilin, Ed Kelly semăna mai mult cu un mafiot decât cu un agent special.

Malko se apropie de grup.

— De ce a lăsat poliţistul camioneta se plece după atentat?

— Pretinde că omul de la volan avea o legitimaţie a celor din *Special Forces.* Poliţia nu are nici o autoritate asupra lor.

— Era o legitimaţie falsă, sugeră Malko.

— Asta spune şi căpitanul, preciză Ed Kelly. Dar nu e foarte sigur. Tipii din *Special Forces* sunt nişte golani afurisiţi.

— Acel vehicul nu avea placă de înmatriculare, atrase atenţia Malko.

Ed Kelly zâmbi.

— Cei de la *Special Forces* n-au niciodată aşa ceva.

Discuţia continuă în thailandeză între căpitan – firav ca un băieţel – şi cei doi americani. După toate aparenţele, exista o problemă… Ed Kelly îi explică lui Malko în timp ce-şi scotea telefonul portabil:

— Idiotul ăsta e plin de zel. Vrea să vă ia cu el ca să daţi o declaraţie, să confişte maşina, să pună o sumedenie de întrebări… Voi încerca să aranjez toată povestea cu şeful local al ONCB. E simpatic şi am grijă să-i ung laba aşa cum se cuvine.

Se întrerupse ca să vorbească la telefon. După câteva momente, americanul îi întinse telefonul căpitanului de poliţie.

— E OK, anunţă el. I-a spus căpitanului să nu ne facă probleme. Ne va duce la biroul lui. Nu e prea departe de-aici. Încărcaţi bagajele în maşina mea, adăugă el făcând cu ochiul…

Sub privirile suspicioase ale poliţiştilor thailandezi, Malko şi Mike Herald transportară lada plină cu arme şi lucrurile în maşina lui Ed Kelly. Acesta din urmă îi zise lui Mike Herald:

— Eu merg în maşina căpitanului. Vino după noi cu maşina mea.

Când rămase singur cu Mike Herald, Malko îl întrebă imediat:

— Ce i-ai spus lui Ed Kelly?

— Minimum necesar. Că pregăteam o operaţiune clandestină pentru eliberarea lui Matt Grit. De unde şi prezenţa noastră aici. Şi că probabil Khun Sa aflase şmecheria, ceea ce explică atacul împotriva noastră. Ed e OK, nu e bulangiu ca Simpson. Să ştii că ne-a scutit de necazuri mari… Dar, oricum, situaţia nu e deloc strălucită.

Malko avusese timp să reflecteze, în vreme ce aşteptase în plin soare.

— Da şi nu, zise el. Partea proastă e că am pierdut contactul cu Sombat Suwatana. Deci, în privinţa „logodnicei” lui Khun Sa trebuie să ne descurcăm singuri. Pe de altă parte, Khun Sa probabil că nu e prea îngrijorat. Suwatana nu i-a vorbit de fată, pentru că n-am avut timp să-l tragem de limbă. Presupun că l-a sunat pe Khun Sa şi acesta a înţeles imediat că jurnalistul german eram eu. E bine că am cerut să merg la Ho-mong. Asta acreditează ipoteza unui fel de operaţiune de comando mai mult sau mai puţin sinucigaşă… Probabil că i-a spus lui Suwatana să ne descurajeze… în orice caz, cred că nici nu-i trece prin minte adevăratul motiv al prezenţei noastre la Chiangmai.

— Să sperăm că optimismul nostru se va justifica, conchise

Mike Herald. Eu însă cred că suntem într-un mare rahat.

Birourile ONCB se aflu la nord de *super-highway,* pe drumul 107, într-un complex de clădiri administrative din jurul Palatului de Justiţie, practic la ţară. O secretară, instalată în aer liber pe palierul de la primul etaj, în faţa unei table negre pe care erau trecuţi în thailandeză vizitatorii din ziua aceea, îi conduse la şeful ONCB. Sri Pasang îi primi cu căldură pe cei trei bărbaţi. Biroul lui semăna cu un templu, cu un altar veritabil, încărcat cu statuetele lui Buddha şi lambriuri superbe. Foarte afabil, thailandezul părea că îi mănâncă din palmă lui Ed Kelly.

— Am făcut o mică anchetă în timp ce vă aşteptam, anunţă el imediat. Nici un om de la *Special Forces* din Chiangmai nu corespunde semnalmentelor tipului care a tras în voi. Ori a avut acte false, ori face parte dintr-un grup cu baza în alt loc, Chiang Rai sau Mae-Hong-Son… Ştiţi cumva de ce v-a atacat?

— Facem o anchetă asupra lui Khun Sa, explică Malko.

Sri Pasang îşi permise un zâmbet timid.

— Asta nu e un motiv suficient. Dacă Khun Sa ar ordona lichidarea tuturor celor care fac anchete asupra lui, *Khun* Kelly ar fi fost mort de mult timp. Aveam un *gentlemen's agreement* cu el. Nu-i omoară decât pe informatori, ceea ce se justifică într-un fel… Trebuie să fim flexibili. Nimeni nu vrea izbucnirea unui război de exterminare…

Malko se freca la ochi. Auzise totdeauna că pentru a încheia un *gentlemen's agreement* era nevoie de *doi* gentlemani. Numai că în Thailanda era altfel. Cât priveşte informatorii, fireşte, n-o făceau totdeauna din motive nobile, dar generalul părea să-i considere drept nişte victime ispăşitoare naturale…

Thailandezul turnă ceaiul cu gravitate, scuzându-se că nu are biscuiţi. Malko începea să înţeleagă de ce Khun Sa era atât de puternic. Toată lumea era, mai mult sau mai puţin, de partea lui. Până la urmă, asta era un atu. Regele drogurilor nu s-ar fi gândit niciodată că poate fi atacat direct.

— Khun Sa nu vine niciodată în Thailanda? întrebă Malko cu o voce calmă.

Se aştepta la tăgăduiri ferme, dar Sri Pasang făcu un gest evaziv.

— Nu e imposibil, recunoscu el, dar, evident, nu sunt anunţat. Am pus pe capul lui o recompensă de cincizeci de mii de dolari. Frontiera este foarte permeabilă, dar nu văd ce ar căuta aici. Are tot ce-i trebuie de cealaltă parte, iar spionii domnului Kelly stau

la pândă…

Americanul de la DEA izbucni într-un râs cinic.

— Cei care mai sunt încă în viaţă… Khun Sa nu prea ne are la inimă.

Sri Pasang zâmbi mânzeşte. Mai schimbară câteva banalităţi, apoi, şeful ONCB, după ce-l asigură pe Ed Kelly că prietenii lui nu vor fi plictisiţi de poliţia locală, îi dădu politicos afară.

— Am o idee, zise Ed Kelly, în timp ce se îndreptau spre centru. O să vă las maşina mea. Mâine plec spre Bangkok şi Singapore. Asta o să-mi ia vreo zece zile. Aici, maşinile de închiriat nu sunt bune de nimic. Între timp, vom da la reparat maşina lui Mike; avem service-uri Toyota foarte bune. Plecaţi din Chiangmai?

— Da, îi confirmă Mike Herald.

Ed Kelly râse vesel.

— Nu vreau să ştiu unde vă duceţi. *Take care*.

Peste douăzeci de minute sosiră la Nakorn Ping Bridge, mergând puţin de-a lungul râului, se învârtiră în jurul unui superb *dagoba* alb ca o bezea şi intrară la Consulatul american unde DEA avea şi ea un birou.

Clădirea centrală, din lemn, construită pe piloţi, nu arăta prea grozav, dar climatizarea funcţiona. Ed Kelly se uită la ceas.

— Dacă plecaţi acum, mai puteţi încă să ajungeţi înainte de căderea nopţii. Fiţi atenţi la junglă, aduce necazuri. Iată adresa service-ului Toyota şi telefonul. Voi cere să vă transporte maşina acolo mâine. Şi n-am să-i spun lui Simpson că v-am împrumutat maşina mea de serviciu…

Ed Kelly îi conduse până la maşină. Se vedea bine că vehiculul era într-o stare mai puţin bună decât cel a lui Mike Herald.

— Chiar că e un tip a-ntâia! zise Mike Herald în timp ce ieşeau pe poarta consulatului.

După o jumătate de oră se aflau din nou pe drumul 107. Malko se gândi cu tristeţe la Sao care dorea atât de mult să meargă la Mae-Hong-Son…

De ce depindea viaţa omului!

*

* *

Căldura era apăsătoare în junglă. Ed Kelly uitase să le spună că aparatul de climatizare nu funcţiona. În consecinţă, mergeau cu ferestrele deschise, chiar dacă riscau să înghită tone de insecte.

Două sute cincizeci de kilometri de viraje şi de *montagnes russes!* Maşina se legăna ca o corabie în furtună şi Malko avea şalele făcute terci. Deodată zări un mic restaurant. În faţa lui erau oprite două vehicule: o Honda veche şi o camionetă Toyota neagră care tocmai demara.

— Priveşte! exclamă Malko.

Mike Herald întoarse capul şi izbucni imediat:

— *For God's sake!* Ea e.

Mike viră brusc la stânga, intrând pe un drumeag care ducea la restaurant. Şoferul camionetei îi zări şi acceleră imediat, ajungând pe şosea şi îndreptându-se spre Mae-Hong-Son. Până să manevreze şi americanul, camioneta luase deja un avans de cincizeci de metri… Traversară satul următor într-o viteză nebună. Nu se putea cere ajutor. Pe o distanţă de o sută de kilometri, nu exista nimic. Deodată, după un viraj foarte strâns, urmat de un urcuş şi un coborâş, camioneta păru că se volatilizase.

Mike mai conduse vreo câteva sute de metri, crezând că cei din faţă o luaseră cu mult înainte. Apoi, una din rarele porţiuni de drum drept, îi permise să constate că se înşelase, întoarse. Exact înainte de satul Mae-Soenye, americanul zări pe stânga o intrare în junglă. Capătul unui drumeag îngust.

— E una din potecile KMT, zise Mike Herald. Pe-aici s-au dus.

Americanul angajă imediat maşina pe drumeag. Cărarea era desfundată, dar uscată, cu făgaşe enorme. Drumeagul şerpuia printr-o junglă deasă, de-a lungul unei văi. Atent la cea mai mică mişcare, Malko scruta zidul verde de pe ambele părţi. Nici un zgomot, în afară de păsările care îşi luau zborul. Sosiră într-un sat: câteva case pe piloni şi un templu vechi din lemn în ruină. La intrare se afla o gheretă goală cu o inscripţie în thailandeză.

— În mod normal, aici se află un post al BPP, zise americanul. Dacă nu sunt aici, înseamnă că e ziua în care lipsesc. Calea e liberă pentru băieţii lui Khun Sa. Mai departe ar trebui să fie soldaţi şi poliţia de la Mae-Hong-Son…

Porniră mai încolo, dar după doi kilometri, americanul frână brusc.

— Ne întoarcem! zise el. Tipii ăştia au puşti de asalt, pot să ne aştepte oriunde, fără să-i vedem. Şi, pe urmă, sunt atâtea bifurcaţii, încât poate că s-au şi întors pe şosea… E un adevărat labirint.

Cu sentimentul zădărniciei, Malko recunoscu că Herald avea

dreptate. Nu servea la nimic să se lase omorâţi prosteşte în plină junglă. După zece minute, ieşeau pe şosea şi îşi continuau drumul spre Mae-Hong-Son.

Malko era chinuit de gânduri negre. În călătoria asta îşi punea ultima speranţă. Dacă Virginia Hood nu le putea spune nimic mai mult despre „logodnica” lui Khun Sa, nu aveau decât să se declare învinşi sau să ia cu asalt Ho-mong, cu o şansă de reuşită de unu la un milion.

Ca să-şi ridice moralul, Malko încercă să se convingă că nu era pentru prima dată când, în mijlocul unei misiuni, orizontul era blocat. Trebuia să aibă încredere în norocul lui proverbial şi în meseria lui. Altfel, mai bine s-ar fi întors imediat la Liezen.

Trecuse de ora cinci când ajunseră pe o porţiune de drum drept înaintea orăşelului Mae-Hong-Son. După ce îşi lăsară bagajele la *Halliday Inn,* cei doi porniră spre locul în care locuia Virginia Hood.

Lângă clădirile de lemn erau parcate câteva vehicule, dintre care trei camionete. Pe verandă domnea o animaţie plină de veselie. Malko simţi că i se accelerează pulsul. Una dintre camionete era neagră, fără număr şi plină de noroi!

Capitolul XII

Deoarece se aflau undeva mai jos şi în întuneric, nu puteau fi văzuţi de pe verandă. Mike Herald îşi încărcă revolverul Uzi şi Malko făcu la fel cu Beretta lui, înainte de a se apropia de camionetă. Vehiculul semăna cu toate celelalte, cu excepţia unui detaliu: oblonul din spate avea patru găuri rotunde. Gloanţele trase de arma lui Mike Herald. Urmele erau proaspete, metalul strălucitor. Nu putea să fie nici o îndoială. Malko dădu ocol vehiculului. Cabina era deschisă. De tavan era agăţat un „riot-gun". Într-un suport era agăţat în picioare un pistol-mitralieră cu încărcătorul montat. Alte încărcătoare se aflau într-o sacoşă de pânză, pe podea. Malko desprinse puşca de asalt fără să facă zgomot.

Se dovedi suficient să ridice piedica ca să-o facă operaţională: arma avea deja un glonţ pe ţeavă, după cum putu să constate trăgând chiulasă în spate.

Puse revolverul la centură, trecu în faţa lui Mike Herald şi urcă fără zgomot treptele de lemn ale verandei.

Se opri în prag, baleind spaţiul cu ţeava puştii de asalt, înăuntru erau vreo şase persoane. Două fete cocoţate pe taburet la barul din fund; Virginia Hood, pe jumătate întinsă pe o banchetă, cu capul pe pulpele amantului ei; un alt hippie şi bărbatul care trăsese în ei la Chiangmai. Văzut de aproape, tipul era şi mai impresionant cu părul lui lung strâns în coadă de cal, cu umerii de docher şi mustaţa pe oală. O adevărată sosie a lui Genghis-Han. Ochii lui se plimbară de la faţa lui Malko la puşca de asalt. Nu se arătă deloc emoţionat, dar puse jos cu un gest înadins lent sticlă de Singha pe care tocmai o golea. Picioarele lui goale rămaseră întinse pe masa joasă din faţa lui.

— Mike!

Virginia Hood îl zărise pe american. Sări în picioare, pregătindu-se să sară de gâtul lui, apoi se opri brusc văzând armele.

— Ce… zise ea cu o voce monotonă.

Mike Herald arăta ca în zilele lui proaste.

— Spune-le tuturor să se care, inclusiv amicului tău, ordonă el. Toţi în afară de ăla mare de colo.

— Khun Koi?

— Da, dacă aşa îl cheamă.

Virginia pronunţă câteva fraze în thailandeză şi cele patru persoane părăsiră în tăcere veranda. Mike Herald ştia că nici unul nu va anunţa poliţia. Nu era genul casei. Khun Koi stătea nemişcat ca o statuie, privind fix la un afiş din faţa lui. Mike Herald i se adresă în thailandeză. Tipul se ridică şi se întoarse cu spatele, cu picioarele depărtate, aplecat în faţă, sprijinindu-se de balustrada de lemn.

Mike Herald îl scotoci cu grijă. Scoase un portofel, apoi un revolver mic vârât la centura latră, stil cow-boy.

— Întoarce-te, îi zise el.

Khun Koi se întoarse.

Sprijinind ţeava pistolului în burta thailandezului, Mike Herald îi desfăcu cu mâna stângă primii nasturi de la cămaşă, apoi strecură mâna sub ţesătură. Trase afară un lanţ lung de aur de care erau agăţate nişte figurine dreptunghiulare, tot din aur. Cu o mişcare bruscă, Mike Herald smulse lanţul de la gâtul thailandezului. Pentru prima dată, acesta încercă să se zbată, dar americanul îl lovi violent cu genunchiul în burtă. Thailandezul căzu pe banchetă cu răsuflarea tăiată. Mike Herald agită trofeul rânjind. Lanţul din aur măsura aproape un metru. De el erau agăţate nişte temple în miniatură, de câţiva centimetri, în fiecare aflându-se câte un Buddha.

Erau nouă în total, toate diferite. Totul cântărea probabil două kilograme.

Cu un zâmbet crispat pe faţa lui plată, Khun Koi părea chircit, cu gura strânsă, cu umerii căzuţi şi mustaţa pleoştită. Tipul rămase consternat. Mike Herald agită lanţul.

— I-am luat amuletele, lu’ faţa asta de lămâie! Acum se simte neprotejat. Va fi mult mai amabil.

Se întoarse spre Malko şi adăugă:

— Sunt îngrozitor de superstiţioşi. Ca să se apere de spiritele rele şi de duşmanii lor, poartă statuete ale lui Buddha binecuvântate de bonzi cunoscuţi. Cifra lui sacră este nouă. Probabil că se crede Rambo.

Într-adevăr, Khun Koi semăna cu un tigru căruia i-au smuls ghearele… Virginia interveni cu o voce calmă.

— Explică-mi şi mie pentru ce îl tratezi astfel pe *Khun* Koi? E prietenul meu.

Mike Herald îi aruncă o privire cruntă.

— Al naibii prieten, care a tras în noi mai devreme la Chiangmai şi a ucis o sărmană fată. Dacă n-aş avea să-i pun întrebări, de multă vreme l-aş fi dus afară ca să-i bag puţin plumb în cap.

Burta îi tremura de indignare, dar nu glumea. Virginia Hood se întoarse spre thailandez, adresându-i-se în limba lui. Acesta începu să vorbească într-un mod volubil şi sacadat, dar fără ca trăsăturile lui să trădeze nici cea mia mică emoţie. Mike Herald asculta cu atenţie.

— Înţelegi? îl întrebă Malko.

— Nu tot. Vorbeşte prea repede şi are un accent afurisit. După zece minute, Virginia Hood se întoarse spre cei doi bărbaţi. Părea cu adevărat dezolată.

— A fost o neînţelegere, explică ea. Khun Koi nu ştia că vă cunosc. Cineva i-a propus un „contract" împotriva voastră. A fost vorba de o sumă importantă, o sută de mii de bathi. A acceptat, pentru că afacerile nu merg prea grozav în perioada asta. Regretă…

Dacă s-ar fi aflat la morga din Chiangmai, regretele lui ar fi fost mai puţin evidente.

— Cine şi pentru ce? întrebă Malko.

— Un jurnalist de la *Bangkok Post* pe care îl cunoaşte de mult timp şi care s-a plâns că îl ridiculizezi luându-i femeia de care e îndrăgostit de multă vreme. A spus că e ruşinos ca un *farang* să vină să ia femeile thailandezilor. Khun Koi i-a propus să omoare femeia, aşa cum se face de obicei, dar celălalt a spus că vrea s-o păstreze, ca să-i dea o lecţie.

— Jurnalistul e Sumbat Suwatana… zise Mike Herald.

Virginia nu trebui să-l întrebe. Khun Koi dădu din cap afirmativ când auzi numele. Apoi începu din nou să vorbească, iar femeia traducea.

— Propune să vă dea cei o sută de mii de bathi şi să-l ucidă pe jurnalist, ca să plătească pentru sângele vărsat. Nu are nimic cu voi. Îi simpatizează pe americani…

Conversaţie de-a dreptul grotescă…

— E un ucigaş cu platâ? întrebă Malko.

Virginia protestă, de parcă întrebarea ar fi fost necuviincioasă.

— Nu, face parte din *Special Forces* care luptă împotriva traficului cu heroină. Dar deseori i se propun „contracte", pentru că e sigur că nu va fi pedepsit, în calitatea lui de poliţist. Femei înşelate sau soţi geloşi; astea sunt lucruri foarte obişnuite aici.

Thailandezii sunt foarte geloşi…

Hotărât lucru, Thailanda nu se schimbase. Malko îşi aminti de asasinarea amantei prietenului său Jim Stanford de nevasta lui legitimă. În furia ei, femeia omorâse şi şoferul… După toate aparenţele, la Chiangmai îţi încredinţai altuia propria răzbunare.

Atmosfera se destinse. Convins că buna lui credinţă fusese recunoscută, Khun Koi luă o gură de bere, apoi începu un nou discurs.

— Spune că nu-l poate ucide pe ziarist decât dacă primeşte înapoi amuletele. Altfel, e prea periculos.

Mike Herald interveni.

— Nu e nici o grabă. Trebuie să ne gândim ce vom face cu maimuţa asta. Deocamdată mă duc la hotel să sun la Bangkok după veşti proaspete.

Pasul lui greu făcu să se cutremure parchetul. Înainte de a coborî treptele de lemn care duceau în grădină, americanul se întoarse, agită colierul cu cele nouă amulete şi zise:

— Deocamdată iau amuletele la mine! O să fie blând ca un mieluşel. Poţi să-i dai înapoi puşca.

Khun Koi, ucigaşul, avea aerul trist al unui puşti căruia i s-a confiscat jucăria preferată. Malko îi zâmbi Virginiei.

— Am nevoie de tine. Am ajuns într-un impas.

Malko îi explică pe scurt ce se întâmplase şi de ce se întorseseră la Mae-Hong-Son. În timp ce vorbea, îşi făcu apariţia thailandeza încântătoare pe care o zărise atunci când venise prima dată. Virginia îi adresă câteva cuvinte în thailandeză, apoi se întoarse spre Malko.

— De acord, voi încerca să-l trag de limbă pe Khun Koi. E mai bine să nu fiţi aici. Cred că sunteţi obosiţi după drumul acela îngrozitor, l-am spus lui Krisda să-ţi facă un masaj. După aceea te vei simţi mai bine. Voi veni să-ţi spun ce-am aflat.

— Fii prudentă, o sfătui Malko. Ceva nu e în regulă cu prietenul tău Khun Koi.

Krisda aştepta. Îi făcu semn lui Malko s-o urmeze şi îl duse până la bungaloul Virginei Hood. O lampă cu abajur galben lumina o rogojină mare aşezată pe jos. Krisda îi făcu semn să se aşeze pe rogojină. Apoi se lăsă pe vine în spatele lui şi începu să-i maseze ceafa. Degetele ei erau tari şi abile totodată… Apoi îl puse să-şi scoată cămaşa şi pantalonii şi să se lungească pe spate, numai în slip. După aceea, începu să-i ciupească fiecare muşchi cu o răbdare demnă de admirat. Coborî treptat de-a

lungul membrelor până când ajunse să-i tragă degetele unul câte unul.

Malko simţi cum, puţin câte puţin, crisparea stomacului începea să cedeze. Masajul era lipsit de echivoc, dar, treptat, starea plăcută a lui Malko se transformă în excitaţie sexuală. Îşi simţi sexul întărindu-se până la durere. Deseori, după trecerea primejdiei, simţea un astfel de impuls. Aruncă o privire spre tânăra femeie care îl masa. Aceasta nu părea că observă starea în care se afla. Degetele îi masau coapsele, la numai câţiva centimetri de umflătura sexului, fără ş-o atingă.

Inconştient, Malko îşi arcui spatele în speranţa unei mângâieri. Se simţea minunat şi în acelaşi timp complet frustrat.

Trosnetul podelei îl făcu să întoarcă capul. Zări în penumbră silueta Virginiei care tocmai intrase. Krisda se ridică imediat şi plecă fără o vorbă. Cu o mişcare plină de graţie, Virginia Hood se lăsă în genunchi pe rogojină în locul ei.

— Te simţi mai bine? întrebă ea.

Malko nu avu timp să răspundă. O mână lungă şi subţire îi atinse uşor slipul, producându-i o adevărată descărcare electrică. Mâna se strecură imediat sub ţesătură şi apucă cu fermitate sexul.

— Văd că prietena mea a lucrat bine, zise ea amuzată.

Cu mâna liberă, Virginia lăsă în jos slipul şi gura ei puse stăpânire cu o încetineală plăcută pe membrul ridicat dintre degetele sale. Dar nu întârzie asupra lui, de parcă n-ar fi vrut decât să-i ia măsura. Malko ajunsese deja la un pas de marea plăcere, dar nu avu timp să protesteze. Tânăra americană se ridică şi îşi desfăcu cu rapiditate rochia lungă debarasându-se de ea cu o mişcare a umerilor, descoperindu-şi sânii superbi în formă de pară. Se urcă pe Malko aşa cum încaleci un cal, îi apucă din nou membrul şi îl ţinu la verticală. Apoi, îşi dădu drumul dintr-un singur elan, lăsându-se pătrunsă cu un suspin de plăcere.

Malko avu imediat impresia că intrase într-o lavă fierbinte. Virginia se arcui deasupra lui şi zise cu voce scăzută:

— Am dorit asta de când te-am văzut. Mă înfioram numai când mă gândeam...

Se ridică şi începu să se legene încet înainte şi înapoi. Malko o prinse de şolduri, armonizându-se cu mişcarea ei. Virginia apăsa cu toată greutatea pe el, ca să fie pătrunsă şi mai adânc. Se aplecă, limba ei veni în întâmpinarea celei a lui Malko şi adăugă

o sărutare profundă şi lentă împreunării lor. Încă se mai găsea în această poziţie când avu primul orgasm. O zguduire lungă care o făcu să se înfioare din umeri până la glezne.

Imediat ce termină, Virginia alunecă într-o parte şi îl trase pe Malko peste ea.

— *Now, you fuck me!* zise ea cu o voce răguşită.

Malko o pătrunse şi ea ridică imediat picioarele în echer, aproape la verticală. Malko începu s-o posede cu o încetineală controlată. Virginia gemea, agita capul, strângea pumnii, îşi înfigea unghiile în palme. Când Malko îi îndoi coapsele, ca s-o pătrundă şi mai adânc, Virginia ţipă de plăcere.

— Oh, ce bună e, gemu ea. E tare. Uită-te la mine.

Îşi încrucişa picioarele la spatele lui, fără să-i pese de podeaua tare. Se mişcară un moment în această poziţie, apoi Malko slăbi ritmul şi îi duse picioarele la orizontală. Le strânse între picioarele lui, mişcându-se încet de tot. Virginia începu să, se legene sub el, din ce în ce mai repede, cu ochii daţi peste cap. În cele din urmă ţipă – ai fi zis că e un ţipăt de pasăre, ascuţit, strident, aproape un strigăt de moarte. Avea al doilea orgasm.

Malko intră în joc şi se reţinu. Se retrase, în plină formă şi, uşurel, o rostogoli pe tânăra femeie pe burtă după care se culcă peste ea. Virginia întoarse faţa invadată de părul blond şi zise:

— *Do not fuck my ass.*

În rest, era de acord. Şoldurile ei se săltară uşor, permiţându-i lui Malko s-o pătrundă cu tot sexul. Era umedă şi plină de pasiune, de parcă n-ar mai fi făcut dragoste de luni de zile. Cu palmele sprijinite pe rogojină, cu spatele arcuit, tânăra femeie se oferea fără nici o reţinere. La fiecare mişcare, Malko avea impresia că mai pătrundea încă puţin în ea. Îl făcea să uite de fantasma lui oribilă şi profită fără idei preconcepute de fundul acela sublim. Din păcate, voinţa i se apropia de limită. Sexul se mişca din ce în ce mai repede. Virginia se ondulă, gemu şi în momentul în care sperma lui Malko ţâşnea, americana ţipă ca un animal şi mai tare decât înainte. Acesta fu al treilea orgasm.

Rămaseră împreunaţi. Malko simţea muşchii intimi palpitând în jurul membrului său. Erau lac de năduşeală în încăperea lipsită de climatizare.

Virginia se desprinse de el şi se ridică în picioare, trăgându-l pe Malko după ea.

— Vino.

Intrară sub duş. Apa era rece. Malko crezu că va face un

infarct. Virginia fredona. Apoi se înfăşură în *sarong* şi îl sărută pe Malko cu pasiune.

— Regulezi bine, zise ea. N-am mai avut niciodată astfel de orgasme.

Văzând că faţa lui Malko exprima un uşor scepticism, Virginia se grăbi să precizeze zâmbind:

— E adevărat, am avut mulţi bărbaţi. Deseori am fost îndrăgostită, dar niciodată n-am mai simţit ceva asemănător de la prima întâlnire. Zilele trecute, dacă am fi fost singuri, m-aş fi lăsat în genunchi ca să ţi-o iau în gură. Ca să facem cunoştinţă…

Se duse să ia un pachet de ţigări şi aprinse una, după care cotrobăi prin barul ei de bambus. Pregăti două cocteiluri. Se instalară în fotoliile de răchită, pe mica verandă. Era încă lumină. Cu siguranţă că ţipetele de plăcere ale Virginiei se auziseră în toată *guest house.*

— Prietenul tău nu e gelos? întrebă el.

— Tom? Nu-i aparţin. E tânăr, îi place să facă dragoste şi mă regulează bine. Asta e tot.

Malko se scuturâ. Cu simţurile domolite, începea iarăşi să reflecteze la problemele lui. Camioneta lui Khun Koi era tot acolo…

— Ai aflat ceva? întrebă el.

— Da. Khun Koi e de bună-credinţă. Nu are nici o legătură cu Khun Sa. Poveştile cu soţi geloşi sunt frecvente în Thailanda. De altfel, nu trăieşte la Chiangmai, ci aici… Nu va mai da ochii cu acel jurnalist. E gata să-şi răscumpere fapta.

— Din cauza translatoarei?

— Nu. Din cauza mea.

— Şi el e unul dintre amanţii tăi?

Ea izbucni în râs.

— Eşti gelos? Nu. Dar datorită mie trăieşte cu Krisda. Era topit după ea şi ea nu-l voia. Am convins-o. Acum e foarte mulţumită, el îi face multe cadouri.

— N-o deranjează că din când în când mai omoară pe cineva?

— Totul e relativ… zise Virginia. Thailandezii cred cu tărie că fiecare îşi merită soarta. Dacă ai necazuri, asta înseamnă că nu ai avut o purtare prea bună într-o viaţă anterioară. De aceea n-au nici o milă faţă de săraci şi cerşetori. Când îi ajută, o fac doar pentru ei înşişi, pentru a dobândi „merite”…

Frumoasă mentalitate. A muri nu însemna decât schimbarea karmei. Trăiască budismul!

— Acest Khun Koi pune totuşi o problemă, insistă Malko. Chiar face parte din *Special Forces?* Nu e un complice al lui Khun Sa?

— Nu, aş fi ştiut. Mae-Hong-Son e foarte mic.

— Altceva?

— Trebuie să-i daţi amuletele înapoi, sunt foarte importante pentru el. Mai întâi că l-au costat foarte scump. Bonzii cer nişte sume imense ca să le binecuvânteze. Face o meserie periculoasă. Noaptea, împreună cu alţi colegi, îi atacă pe cei care trec heroina peste graniţă. Aceştia se apără. În urmă cu o lună, un glonţ l-a lovit în catarama centurii. A văzut în asta o protecţie divină...

— Lucrează ca un „vânător de recompense”?

— Aproape. *Forţele Speciale* au multă libertate şi propriile lor reţele de informatori. Încasează de la guvern un bath pe gramul de heroină confiscată. Uneori păstrează captura şi o revând pentru ei. Alteori, îi şantajează pe cei pe care îi arestează, iar aceştia plătesc ca să nu stea zece ani la închisoare. Cer până la un milion de bathi. Dar Khun Koi are mulţi duşmani. Fără amuletele lui, se simte lipsit de apărare. Şi apoi, dacă i le dai înapoi, îţi voi spune ceva foarte important.

— Ce?

— Îţi voi spune după aceea. Jur. De acord?

— Da.

— Grozav! Hai la el.

Părăsiră veranda. Khun Koi aştepta singur. Thailandezul semăna cu un şcolar pedepsit. Virginia vorbi, mult timp cu el şi faţa i se lumină. Se ridică, se apropie de Malko, îi prinse mâna cu amândouă mâinile şi se înclină adânc.

— Spune că va face ce-i ceri imediat ce va primi înapoi amuletele, traduse Virginia. Va dormi aici în seara asta pentru că îi e frică să plece fără ele.

— Mă voi întoarce mâine dimineaţă, promise Malko. Poate să mă ducă cu maşina?

Virginia traduse şi thailandezul se scotoci prin buzunare, apoi îi întinse lui Malko o legătură de chei.

— Preferă să-ţi împrumute Toyota.

Ziua se termina în mod ciudat. În momentul în care Malko urca în camionetă, Virginia se sprijini cu coatele de portieră.

— Mai devreme, Khun Koi mi-a povestit conversaţiile cu „comanditarul” său. Sombat Suwatana i-a dat detalii despre femeia pe care îi reproşa că i-a luat-o. E vorba de o chinezoaică

foarte frumoasă, o cântăreaţă care poate fi văzută în mai multe cabarete din Chiangmai. Apare şi pe la televiziune, pe canalul 5, „Thai Military Channel”.

— N-o fi cumva logodnica lui Khun Sa?

Capitolul XIII

Malko rămase fără grai. Virginia Hood îi aducea pe tavă o informaţie poate vitală. Dar nu la Mae-Hong-Son o va identifica pe acea chinezoaică misterioasă.

— Ar fi un pas gigantic, zise el. Mă voi întoarce la Chiangmai. Vrei să vii cu mine?

Ea scutură din cap.

— Nu. Nu-mi place la Chiangmai şi nu vreau să-l ofensez pe Mike. Cred că tot mai e îndrăgostit de mine. Când te vei reîntoarce aici, dacă vrei să petreci câteva săptămâni, vom merge împreună să ne plimbăm prin junglă. Am învăţat să iubesc pădurea şi am pus să mi se construiască un bungalou pe malul râului Pai, la douăzeci de kilometri de-aici.

— Poate, zise Malko. Dar mai întâi am multă treabă…

Malko coborî colina şi se întoarse la hotel. Îl găsi pe Mike Herald singur la bar, încruntat. Americanul nu prelungi suspansul.

— Idioţii de la DEA au câştigat! exclamă el. Justiţia thailandeză autorizează extrădarea voluntară a lui Lo Te Ming.

Parcă primi un duş rece! Tocmai când norocul le surâdea din nou datorită informaţiei date de Virginia… Malko se aşeză pe un taburet şi comandă o votcă.

— Când părăseşte teritoriul thailandez?

— Mai avem încă vreo cincisprezece zile, pentru că actele trebuie să ajungă la procurorul general de la noi şi la ministrul thailandez de interne.

— Khun Sa a aflat?

— Se pare că ştirea a apărut în ziarul *Bangkok Post* de azi, dar presa soseşte aici cu o întârziere de douăzeci şi patru de ore.

Malko se străduia să nu se lase cuprins de descurajare. Pe lângă această catastrofă iminentă, povestea cu amanta lui Khun Sa părea fără importanţă, iar planul lui Malko extravagant. El îi împărtăşi totuşi americanului dezvăluirile Virginiei. Mike Herald îi aruncă o privire piezişă.

— Virginia a făcut treabă bună. Eram sigur că îşi va da toată osteneala. De asta te-am şi lăsat acolo.

Ochii mici şi negri ai lui Mike Herald străluceau de o lumină

ironică.

— Crezi că n-am văzut că voia să se culce cu tine? O cunosc. Când e în călduri, devine de-a dreptul infernală... Dar nu-mi pasă. E mult de-atunci. Iar lui Genghis-Han o să-i dăm înapoi bibilurile, dacă nu poate să trăiască fără ele. Dar e totuşi un nenorocit de golan. Mâine ne întoarcem la Chiangmai. Poate că Dumnezeu o să facă o minune.

Merseră în sala de mese unde nu se mai afla decât un grup de japonezi. După aceea Malko urcă imediat să se culce, lăsându-l pe Mike Herald la bar, pentru a-şi susţine moralul cu o sticlă de Defender Success vechi de doisprezece ani...

*

* *

Matt Grit era atât de anchilozat, încât se ridică cu mare greutate când un om purtând uniforma celor din „Mong Army" trase de frânghia care îi lega mâinile şi îi făcu semn să urce treptele unei scări de bambus. Americanul clipi din cauza soarelui strălucitor. Aerul era aproape răcoros. La Ho-mong, de cealaltă parte a gardului de sârmă ghimpată, domnea animaţia obişnuită. Zări o coloană de adolescenţi în uniforme defilând cu puşti de lemn, însoţiţi de vehicule care claxonau nebuneşte. Scrută cerul, în speranţa că va zări un elicopter sau un avion, în groapa lui, americanul visa uneori la un raid care ar fi distrus Ho-mong, pe Khun Sa, pe soldaţii lui şi chiar pe el! Nu mai putea să rabde. De două ori pe zi, un soldat îi aduce un castron din email cu orez şi carne de pui. O dată pe zi era scos ca să i se schimbe pansamentul de la degetul amputat, care începea să se cicatrizeze şi îl duceau la toaletă. Un medic chinez îi ungea ciotul cu un unguent cu miros puternic, dar eficace.

Slăbit, descurajat, Matt Grit renunţase să-şi mai numere zilele de captivitate. Parcă vedea şi acum soldatul care îndreptase spre el puşca de asalt, în momentul în care se pregătea să plece. De atunci se prăbuşise într-un coşmar... La început, americanul nu se agitase prea tare, abordând situaţia cu multă filosofie. În Asia se practica în mod curent reţinerea unor persoane împotriva voinţei lor pentru a accelera o discuţie. Respectivii nu erau consideraţi ostatici, ci nişte oaspeţi împotriva voinţei lor, care erau trataţi cu amabilitate. Şi apoi, Matt Grit făcea parte din cel mai important serviciu de informaţii din lume, care lucra pentru singura putere mondială de la acest sfârşit de secol. Până şi în acea junglă de la capătul lumii, Matt Grit avea încredere în

puterea Americii. Povestea lui nu se putea termina decât cu bine. Compatrioţii lui vor muta munţii din loc pentru a-şi proteja cetăţenii. Pentru CIA, un american făcea cât o sută de chinezi... Rezistase.

Până în ziua îngrozitoare în care i se amputase arătătorul de la mâna stângă. Nu se aştepta la una ca asta, se zbătuse, uriaşe. Fusese legat cu curele de piele. Medicul chinez operase fără să-l chinuiască inutil, administrându-i chiar un anestezic local. Ceea ce nu-l împiedicase pe Matt Grit să leşine. Când îşi venise în fire, un gradat din MTA îi explicase cu un ton afectat, într-o engleză excelentă, că mutilarea lui nu avea alt scop decât să-i scurteze captivitatea... Cei care refuzau să îndeplinească modesta cerinţă a generalului Khun Sa trebuiau să înţeleagă că nu glumea.

Ceva mai târziu, Matt Grit fusese nevoit să se preteze la ceremonia umilitoare a fotografierii mâinii sale amputate, apărând printre articolele ziarului *Bangkok Post,* ca supliciul său să fie datat.

În momentul acela încă se mai culca într-o clădire din cărămidă, confortabilă, cu pat şi duş. Apoi îl duseseră în gaura aceea, rezervată, se pare, hoţilor de heroină. Cel mai rău era că orice legătură îi fusese tăiată, că se simţea ca un şobolan în cuşcă. S-ar zice că îl uitaseră. Chiar dacă urca scara şi îşi lipea capul de grilaj, la nivelul solului, nu vedea decât o bucată de zid alb.

Soldatul care îl trăgea de frânghie, aşa cum tragi un animal, îl duse la fosta lui baracă. Inima lui Matt Grit începu să bată mai repede. I se pusese la dispoziţie o ţinută militară completă. Soldatul îi desfăcu legăturile şi arătă spre duş.

Matt Grit, încă nesigur pe picioare, se repezi la duş. Deşi apa era rece, senzaţia era extrem de plăcută. Stătu aproape un sfert de oră, lăsând apa să-i curgă pe corp şi, treptat, fu cuprins de o speranţă nebună. Mirosea a eliberare. Voiau să-l facă să arate prezentabil. Se rase cu un Bic în stare perfectă şi îşi îmbrăcă noua ţinută. Găsi în buzunar un pachet de ţigări pe care se grăbi să-l înceapă, trăgând cu voluptate fumul...

Încă mai era îmbătat de iluzii când în cameră intră ofiţerul de la MTA cu care mai avusese de-a face. Ofiţerul aruncă o privire aprobatoare şi i se adresă într-o engleză excelentă.

— Generalul Khun Sa şi-a exprimat dorinţa să luaţi masa împreună. Sper că eşti sensibil la această dovadă de prietenie.

Matt Grit reuşi să schiţeze un zâmbet şi, stăpânindu-şi furia, se

mulţumi să întrebe:

— Ştii pentru ce doreşte să mă vadă?

— Îţi va spune chiar el. Vino.

Probabil că tratativele se încheiaseră. Americanul îşi urmă ghidul cu inima plină de bucurie. Trecură pe lângă grajduri, apoi pe lângă piscină. Într-o curte, o baterie de Sam 6 fusese instalată pentru a proteja locuinţa lui Khun Sa. Vreo doisprezece soldaţi tăiau frunză la câini, lungiţi în iarbă, alături de rachetele lor, protejate de o pânză de camuflaj.

Casa era infinit mai luxoasă decât cele de la Ho-mong: podele din lemn de teck, ziduri de cărămidă. Pe perete se aflau portretele regelui şi reginei Thailandei! Ca nişte trofee de vânătoare. Printr-o uşă deschisă, americanul zări un dormitor cu pereţii tapisaţi de fotografii cu femei goale. Se afla în intimitatea puternicului Khun Sa. Apăru o tânără shan, cu părul negru despărţit de o cărare pe mijloc, foarte graţioasă în sarongul ei care îi cădea până la glezne.

— Stai jos, ordonă ofiţerul, arătându-i lui Matt Grit un fotoliu, apoi plecă.

De jur-împrejurul casei vegheau soldaţi din armata shan; cu o pânză roşie înnodată la ţeava puştii de asalt, ceea ce însemna că făceau parte din garda principală a *Warlord*-ului. Fata puse în faţa lui Matt Grit un „namanao” pe care el îl bău cu mare plăcere, după apa stătută plină de microbi... Dacă n-ar fi fost degetul amputat, ar fi putut să creadă că se trezise dintr-un coşmar. Auzi tropotul unui cal. După câteva clipe, Khun Sa apăru pe un superb cal negru. Purta o uniformă neagră. Ecusonul armatei shan de pe braţul stâng al cămăşii reprezenta nişte munţi galbeni, un cer albastru şi o stea. Chinezul descălecă, lăsând calul în grija unui soldat. Un Colt 45 automat în tocul lui şi cizmele înalte completau ţinuta sa de comandant. Cu un început de chelie, nasul puţin turtit la vârf, ochii foarte mijiţi şi faţa plată, Khun Sa părea mai mult chinez decât shan.

Generalul se apropie de Matt Grit cu mâna întinsă.

— Mi-am făcut plimbarea zilnică, explică el. Am asistat la antrenamentul juniorilor.

Matt Grit se gândi la copiii raşi în cap care defilau cu puşti de lemn. Nu ştia cum să se poarte. Khun Sa îl trata ca pe un invitat, nu ca pe un ostatic maltratat şi mutilat.

— Vino! îi zise el.

Americanul îl urmă şi ieşiră în spatele casei, unde Matt Grit

descoperi un spectacol ciudat. Într-o cuşcă se aflau câteva maimuţe destul de mici, care începură să ţipe când îi văzură pe cei doi bărbaţi, agăţându-se de barele de bambus ale cuştii. Khun Sa se instală pe o bancă de lemn, cu faţa la o masă în care erau făcute câteva găuri de mărimea unei farfurii. Îşi invită oaspetele să ia loc în faţa lui. Matt Grit era uimit. De obicei, shanii puneau o cuvertură direct pe sol pe care aşezau mâncarea şi băutura.

Fata apăru din nou, aducând o farfurie mare pe care se afla orez fierbinte, apoi boluri cu diferite sosuri şi bere.

Gălăgia făcută de maimuţe îl făcu pe Matt Grit să întoarcă capul. Patru soldaţi deschiseseră cuşca şi scoseseră afară două dintre ele. Le legară repede membrele, astfel încât să nu se poată mişca, înainte de a le strecura sub masă. Deşi se zbăteau violent, soldaţii reuşiră să le înţepenească creştetul capului în găurile circulare. Partea superioară a calotei craniene ieşea afară din tăblia de lemn.

Unul dintre soldaţi se apropie şi îi întinse respectuos lui Khun Sa o macetă. Chinezul întâlni privirea lui Matt Grit şi zâmbi blajin.

— Te-am invitat la o masă cu totul şi cu totul specială, zise el într-o engleză bolovănoasă. Când mă duc în vizită la tribul *yao*[36], ca să onorez lupta mea pentru independenţa ţinutului Shan, îmi oferă bucatele lor preferate: creier de gibon. Azi, ca să te fac să uiţi de captivitatea îngrozitoare, pentru care nu eu port vina, am vrut să împarţi cu mine această masă de sărbătoare.

Matt Grit se strădui din răsputeri să nu se ridice. În Asia mai mâncase deja şarpe şi câine, dar cel puţin erau fierţi... Luptând împotriva greţei, se uită la cele două cranii care ieşeau din masă. Încă se mai uita la ele când lama macetei, ţinută de un soldat, tăie cu o mişcare scurtă pe cel din faţa lui. Urmă imediat al doilea. Sub masă, maimuţele scoteau strigăte ascuţite, sacadate, atroce. Matt Grit se strădui să-şi lase privirea spre masa cenuşie striată de vase sanguine, care palpita. Se forţă să se gândească la altceva. În faţa lui, Khun Sa luase în palmă o mână de orez cleios, o modelase şi o scobise. Chinezul adăugă ardei iute, desprinse o bucată de creier şi o băgă în orez. Ţipetele maimuţei se înteţiră.

Făcând un efort supraomenesc, Matt Grit îl imită, având grijă să vâre în mijlocul orezului cleios bucăţica de creier cald. Înghiţi grămăjoara dintr-o dată, fără să mestece, cu privirea rătăcită.

[36] Trib laoţian care cultivă mac.

Khun Sa îl se uita la el nepăsător. Maimuţa căreia îi devora creierul nu mai avea decât mişcări reflexe. Ştia cu ce să înceapă...

— E delicios, nu-i aşa? zise chinezul.

Matt Grit nu putu să răspundă decât cu un sughiţ. Şi nu avea în gură decât gustul de orez... Khun Sa scoase din craniul maimuţei o bucată mare de creier, o întinse pe orezul cleios şi turnă din belşug boia iute. Maimuţa lui Matt Grit încă mai mişca slab. Americanul, alb la faţă, se întreba dacă nu cumva o să i se facă rău.

*

* *

Matt Grit era la a treia bere. Sub privirea vigilentă a lui Khun Sa, americanul fusese obligat să înghită jumătate din creierul maimuţei, care acum nu mai mişca deloc. Sătul, chinezul începuse un monolog despre calităţile nutritive ale creierului, în timp ce-şi curăţa dinţii cu o scobitoare. Râgâi şi îi zise lui Matt Grit:

— Te-am invitat ca să-ţi dau o veste importantă, *Mister* Grit.

Brusc, gustul de creier crud dispăru şi americanul îşi simţi pulsul accelerându-se. Se apropia de sfârşitul suferinţelor.

— Am bănuit, zise el.

— Nu e o veste bună, preciză Khun Sa.

Matt Grit fixă ochii mici şi negri lipsiţi de expresie. Teama îl cuprinse din nou.

— Ce vrei să spui? întrebă el cu o voce nesigură.

Khun Sa dădu din cap cu o expresie plină de tristeţe.

— Se pare că prietenii tăi nu acordă o prea mare importanţă existenţei tale. N-au luat în serios oferta mea generoasă. Azi e aproape sigur că nu voi obţine satisfacţie. Domnul Lo Te Ming va fi transferat în Statele Unite. Clevetirile şi minciunile lui ar putea să-mi provoace multe necazuri... Chiar dacă am conştiinţa împăcată... Sunt forţat să-mi arăt dezacordul faţă de această superficialitate americană. Pentru ei nu sunt decât un vulgar traficant de droguri, un criminal de drept comun.

— Aş putea să declar contrariul, când voi ajunge la Bangkok, propuse Matt Grit.

Khun Sa puse jos scobitoarea.

— N-ai să te mai întorci niciodată la Bangkok. Spre marele meu regret.

— Ai să mă ţii aici la nesfârşit?

— Nu, bineînţeles, nu sunt un om crud. Trebuie doar să mă fac respectat, căci am mulţi duşmani. Dacă se va crede că am devenit slab, viaţa va fi foarte dificilă pentru mine.

— Ce vrei să spui?

Matt Grit încerca să-şi alunge din minte semnificaţia evidentă a vorbelor lui Khun Sa.

— Sunt obligat să le dau o lecţie celor care vor să mă doboare, continuă chinezul. De aceea, am hotărât să te bucuri de un sfârşit spectaculos. Pentru a frapa spiritele celor care ar avea chef să mă trădeze din nou.

Matt Grit se uita la Khun Sa copleşit, cu creierul gol. Chinezul continuă:

— Zilele astea trebuie să fac o deplasare. Când mă voi întoarce, vom lua din nou masa împreună. Dar tu vei fi pe post de maimuţă. Cred că acest sfârşit inedit le va da de gândit celor care au crezut că-mi pot face rău.

Matt Grit amuţise. Acum se uita fix la craniul deschis din gaura mesei, care se afla în faţa lui.

Nici măcar nu se zbătu când trei soldaţi veniră să-i smulgă de pe scaun şi să-l târască până la o cuşcă de bambus asemănătoare cu cea a maimuţelor. Îl închiseră înăuntru, după ce-i legară mâinile şi picioarele.

Vocea lui Khun Sa răsună biciuitoare ca o lovitură de cravaşă.

— Profită de ultimele tale zile de viaţă, Matt Grit, ca să blestemi prostia superiorilor tăi.

Capitolul XIV

Mike Herald şi Malko ieşiră de la *Bubble* năuciţi de decibeli. Discoteca de pe Charoen Prathet Road era aproape pustie, cu excepţia câtorva cupluri de îndrăgostiţi îmbrăţişaţi prin colţuri întunecoase. Nici o cântăreaţă. Sâmbăta cânta o orchestră filipineză.

— Care e următoarea? întrebă Mike Herald.

Malko examină planul oraşului împânzit de puncte roşii: toate hotelurile şi localurile care ar fi putut să prezinte o cântăreaţă ca atracţie. Întorşi de la Mae-Hong-Son în urmă cu câteva ore, cei doi bărbaţi se apucaseră imediat de munca aceea de furnică: descoperirea unei cântăreţe căreia nu-i cunoşteau nici numele, nici semnalmentele precise. O agenţie de voiaj le dăduse lista hotelurilor unde existau atracţii de genul acesta. Acum nu mai aveau decât să facă turul oraşului. Pe la zece seara tăiaseră deja două treimi din localurile de pe listă: *Chiangmai Piaza, Diamond Riverside, Bubble, Royal Princess, Chiangmai Orchid*.

— *Amari,* anunţă Malko. E cel mai aproape.

— Haide la *Amari,* zise Mike Herald care nu părea că împărtăşeşte optimismul lui Malko.

După zece minute, cei doi bărbaţi intrară în cel mai vechi hotel al oraşului. Malko reperă imediat, pe una dintre coloanele holului, un afiş care lăuda spectacolul de la *night-club,* care se afla la subsol. Inima îi bătu mai repede. Aveau o orchestră şi o cântăreaţă, o chinezoaică cu o faţă atrăgătoare. Coborâră. Nici acolo nu era multă lume. Pe estradă, o chinezoaică grăsană, cu faţa plină de coşuri, răcnea într-un microfon cu o mimică de teatru chinezesc. Trebuia un anumit timp ca să-ţi dai seama că interpreta o melodie napolitană... Vulgară, durdulie ca un purceluş, cântăreaţa aceea nu putea să fie febleţea lui Khun Sa.

Ieşiră şi traversară tot oraşul. Se făcuse deja unsprezece şi jumătate. Oamenii se culcau devreme la Chiangmai. În timp ce traversau *night-market,* o piaţă în aer liber pentru turişti, Malko reperă un bar-discotecă de unde se auzea muzică. Se opriră.

Lângă pian, cu o rochie despicată până la şolduri, care se mula pe ea, o cântăreaţă scheletică, ai cărei sâni refăcuţi semănau cu nişte obuze, îngâna un cântec de prin anii cincizeci

pentru câţiva turişti cu chef.

— Hai înapoi la hotel, bombăni Mike Herald. M-am săturat de toate locurile astea scârboase. Pe lângă localurile vizitate, *Westin* semăna cu un palat.

Imediat ce intrară în hol, urechile le fură agresate de vocalizele stridente ale unei chinezoaice într-o rochie lungă de culoare verde, urcată pe o scenă în faţa unui bar mare aflat în prelungirea holului.

Westin se afla şi ei pe lista lui Malko, care nu văzuse totuşi niciodată animaţie în hotel. Probabil că nu era program în fiecare zi. Mike Herald aruncă cântăreţei o privire blazată şi zise:

— Sunt frânt. Urc. Dacă ai nevoie de mine…

Malko se duse la bar şi se instală pe un taburet, în faţa podiumului. I se propuse votcă Smirnoff, dar el ceru un cocteil „Original Margarita”. Cântăreaţa făcea o pauză în culise împreună cu orchestra, înlocuită în mod avantajos de discuri. În faţa lui, un grup de japonezi zgomotoşi se aflau la a treia sticlă de şampanie Comtes de Champagne Blanc de Blanc din 1988, a două sute de dolari sticla.

Orchestra îşi făcu din nou apariţia. Dirijorul se apropie de microfon şi anunţă:

— *Miss* Rochanna!

Din spatele scenei apăru o chinezoaică, cu o rochie lungă şi verde mulată pe corp. Avea un păr negru şi des, nişte ochi superbi migdalaţi şi o gură mare şi bine rujată… Zveltă şi plinuţă, cântăreaţa avea mai mult de un metru şi şaptezeci. Avea degetele pline de inele şi nu arăta deloc s-o ducă rău. Cu o voce subţire şi melodioasă, tânăra femeie începu un cântec nostalgic chinez şi japonezii, emoţionaţi, amuţiră…

Cânta bine; stătea nemişcată, puţin soporifică… Văzând că asistenţa era pe cale să adoarmă, cântăreaţa schimbă ritmul şi începu să cânte jaz deplasându-se de colo până colo pe podium.

Malko avu impresia că primeşte un pumn în stomac. În timp ce se mişca pe scenă, cântăreaţa se învârti, iar partea de jos a rochiei se ridică, lăsând să i se vadă pantofii. Nişte pantofi negri foarte frumoşi, încrustaţi cu pietre preţioase roşii, care străluceau în lumina reflectoarelor. Pietrele acelea semănau tare mult cu nişte rubine.

Malko nu-şi mai lua ochii de la cântăreaţă. Pentru că se mişca mult, picioarele i se vedeau foarte des. Pantofii ei erau literalmente încrustaţi cu pietre roşii. Erau rubine adevărate, în

valoare de cel puţin o sută de mii de dolari…

Un bărbat ca generalul, care câştiga patru sute de milioane pe an, era cu siguranţă destul de nebun pentru a oferi un astfel de cadou unei femei pe care voia să o seducă. Acum când era strâns cu uşa, trebuia să treacă la stadiul următor: să facă cunoştinţă cu Rochanna. Tot planul lui depindea de ea. Fără ştirea ei, bineînţeles. Nimic nu trebuia s-o alarmeze, să o lase să creadă că ar fi fost vorba de altceva decât de un admirator, în ciuda rochiei foarte strâmte, tânăra cântăreaţă degaja o anumită inocenţă. Cânta fără să se folosească de corp. În mod ciudat, Malko nu şi-o închipuia cu un bărbat ca generalul Khun Sa. Şi asta îl neliniştea. Dacă n-ar fi fost pantofii…

Părăsi barul, se instală la o masă de la marginea ringului şi îi făcu semn şefului chelnerilor.

— Aş vrea să beau un pahar de şampanie cu Miss Rochanna, zise el. Sunt impresar şi mi se pare că are mult talent.

Thailandezul zâmbi cu părere de rău.

— Imposibil, *sir.* Nu vine printre clienţi. Pot să-i cer să vă dea adresa impresarului ei de la Chiangmai.

Malko scoase din buzunar două bancnote de o sută de dolari şi le întinse discret thailandezului zâmbind cu subînţeles.

— Sunt convins că vei şti s-o convingi. Adu-mi o sticlă de şampanie rece. Peste cât timp îşi termină programul *Miss* Rochanna?

— Peste aproximativ o jumătate de oră…

— Perfect. Contez pe dumneata.

Chelnerul nu refuză banii şi se retrase, uluit de atâta dărnicie. Atât câştiga într-o lună… Şampania fu adusă de un chelner îndoit până la pământ. Thailandezii, care imită totul, încă nu reuşiseră să fabrice o şampanie bună… Acum nu mai avea decât să aştepte sfârşitul programului.

Era clar că şeful chelnerilor nu credea în povestea cu impresarul, dar Malko nu era primul străin care agăţa o cântăreaţă în hotelul lui. Dacă Rochanna refuza invitaţia, se va consola cu sticla de şampanie şi va căuta altă metodă de a o aborda!

*

* *

Când Rochanna apăru lângă masa lui Malko, acesta tocmai voia să se ridice şi să plece. Chinezoaica îşi terminase numărul de zece minute şi dispăruse în culise… Malko se ridică imediat, îi

luă mâna, i-o sărută şi îi strecură pur şi simplu un scaun sub fund!

— Sunt încântat că ai venit, zise el cu căldură.

Cântăreaţa aruncă în jurul ei o privire timidă şi jenată.

Japonezii plecaseră, erau practic singuri.

— Nu obişnuiesc să beau cu clienţii, zise chinezoaica. Dar şeful chelnerilor mi-a spus că lucraţi în industria spectacolului.

— Vă găsesc excepţională, zise Malko. Sunt producător de varietăţi pentru televiziune şi caut fete tinere ca dumneata. Ai o voce frumoasă, un fizic extrem de atrăgător şi cred că ştii să joci teatru.

După ce-şi termină tirada, Malko umplu două pahare cu şampanie şi întinse unul cântăreţei.

— Sunteţi foarte amabil, zise ea cu o voce aproape copilărească. Îmi place mult să cânt, mă pregătesc de ani de zile. Prezint şi un program la televiziune, o dată pe săptămână. Din păcate, n-am să pot să stau acum prea mult.

„La televiziune!" Malko îşi aminti de informaţia transmisă de Virginia Hood. „Logodnica" lui Khun Sa lucra la Canal 5.

— Nu-i nimic, o asigură Malko. Dacă am putea să luăm dejunul în una dintre zilele următoare, ţi-aş explica cum am putea colabora…

Rochanna se uită la el cu o privire pătrunzătoare, întrebându-se în mod evident dacă cel din faţa ei nu voia doar să o aibă în patul lui. Părea foarte tânără, timidă şi foarte convenabilă. Chinezoaicele – Malko ştia asta – se păstrau deseori virgine până târziu şi nu se încurcau cu străinii. Rochanna nu era o prostituată, asta se vedea imediat. Rochia ei lungă, chiar dacă era mulată pe ea în mod sugestiv, nu lăsa să i se vadă nici măcar gleznele.

Mai bură puţină şampanie şi el o privi cu atenţie. În afara pantofilor extraordinari încrustaţi cu rubine, chinezoaica purta o brăţară somptuoasă la încheietura mâinii stângi, cu un inel asortat şi un colier de perle… Convins că era vorba de „logodnica" lui Khun Sa, Malko trebuia să se hotărască foarte repede, să facă pe seducătorul sau pe impresarul.

Important era să nu-i pomenească chinezului despre el.

— Locuieşti la Chiangmai? întrebă el.

— Da, părinţii mei au o fabrică de *wood-carving*[37]. Am făcut studii, dar casă continuu ar fi trebuit să merg la Bangkok. Tatăl

[37] Cherestea.

meu n-a vrut. Atunci am luat lecţii de muzică şi am început să lucrez pentru Canalul 5 al televiziunii. Şeful lui, generalul Supaporn, este prieten cu părinţii mei…

Malko continua să-i toarne şampanie. Trecuseră deja douăzeci de minute de când se afla la masa lui. Nu mai erau decât ei şi barmanul. Niciodată nu-şi mai dăduse atâta osteneală ca să seducă o femeie! Privirea chinezoaicei devenise puţin mai înceţoşată. Şampania îşi făcea efectul. Îi aruncă lui Malko o privire tulbure printre genele lungi şi zise cu un râs jenat:

— N-am mai întâlnit niciodată în bărbat atât de blond! Cu nişte ochi… (Râse din nou.) Ai zice că sunt de aur.

Când cunoşti înclinaţia chinezilor pentru aur… Aceste cuvinte îl hotărâră pe Malko. Rochanna se uita la el ca la o bomboană. Se simţea că ar fi dorit să-i atingă puţin pielea ca să se convingă că era adevărat. Cu siguranţă că nu era o uşuratică, poate că era chiar virgină, dar Malko o atrăgea. Muzica în surdină accentua atmosfera romantică.

Relaţia lor se schimba pe nesimţite. Rochanna era mai relaxată, rămânând natural de distantă. Întrebă cu o ironie perceptibilă:

— Ai venit până la Chiangmai în căutare de noi talente?

— Nu, îi fac o vizită unui vechi prieten puţin cam ciudat care s-a stabilit la Mae-Hong-Son. Adoră Thailanda.

Rochanna pufni. Nu-şi putea imagina că cineva putea să trăiască la Mae-Hong-Son. Malko aduse din nou discuţia la persoana ei şi remarcă:

— Ai nişte bijuterii superbe!

Obrajii ei se înroşiră şi bătu din pleoape, copleşită de timiditate.

— Oh, ador bijuteriile! Dau pe ele toţi banii pe care îi câştig.

— E o investiţie bună, zise Malko râzând.

Deodată tânăra femeie tresări după ce se uită la ceas.

— *Oh, my God!* Mă aşteaptă şoferul ca să mă ducă acasă. Nu trebuie să mă vadă cu dumneata…

Panica ei părea sinceră. Malko se întrebă dacă nu cumva era vorba de unul dintre oamenii lui Khun Sa, sau de unul dintre angajaţii tatălui său. Se ridicară împreună. Nu trebuia s-o bruscheze.

— Sper că ne vom revedea zilele acestea, propuse el.

— Nu ştiu, răspunse ea din nou distantă.

Malko îi sărută mâna, reţinând-o ceva mai mult decât ar fi fost

normal. Ea nu se arătă şocată. Malko o urmări cu privirea, întrebându-se dacă acea chinezoaică drăguţă îl va duce sau nu la Matt Grit.

*

* *

Mike Herald îl asculta pe Malko fumând prima ţigară din ziua aceea. Mirosul tutunului blond se împrăştiase în cameră luptând împotriva insecticidului. Americanul bombăni:

— Ţânţarii ăştia afurisiţi au fost importaţi de la Polul Nord! Le place la nebunie climatizarea... Acum ai să-i faci curte „logodnicei" lui Khun Sa?

Malko simţi ironia, dar nu se supără. Se obişnuise cu purtările lui ursuze şi ştia că era ros de teamă că expediţia va eşua... ceea ce ar fi însemnat moartea lui Matt Grit.

— Mike, zise el, vreau la fel de mult ca tine să-l salvez pe Matt Grit. Cred că am încercat tot ce se putea încerca. Era gata s-o mierlim de două ori. Sunt convins că fata asta e amanta sau logodnica lui Khun Sa. Dar poate că nu vine niciodată s-o vadă. Ca să aflu asta, relaţia cu ea trebuie aprofundată.

Mike Herald îşi reţinu rânjetul.

— Aprofundată, ăsta cuvântul...

— Nu sunt deloc sigur că va accepta o aventură, preciză Malko fără să se supere. Dar ea nu ştie ce urmăresc. Deci, îmi poate dezvălui lucruri interesante. Ori facem asta, ori luăm cu asalt Homong.

— Ştiu, recunoscu americanul, dar e ceva mâi tare decât mine. Am impresia că-mi pierd timpul aici.

— Înţeleg, admise Malko. Dar atâta vreme cât există o şansă, trebuie încercat, chiar dacă e foarte mică.

Mike Herald căscă.

— Ce-o să facem toată ziua?

— Ai un om aici?

— Da.

— De ce n-am încerca să obţinem informaţii despre Rochanna? Cu foarte mare prudenţă.

— Mda, e o idee, recunoscu americanul. Şi tu?

— Eu am de cumpărat ceva din oraş; zise el. După aceea, mă întorc la hotel. Ne întâlnim la dejun.

*

* *

Când îl zări pe Malko în umbra barului, Rochanna îi adresă

imediat un zâmbet discret, dar plin de căldură…

Ziua trecuse cu o încetineală exasperantă. În cele din urmă, Mike Herald nu venise la dejun şi Malko se instalase lângă piscină. În cazul în care – foarte improbabil – cântăreaţa ar fi pus să fie urmărit, trebuia să-şi joace rolul de trântor bogat. Şi, oricum, nu avea din păcate altceva de făcut… Mike se întoarse spre sfârşitul zilei, într-o dispoziţie cumplită, după ce alergase toată ziua după omul lui pe care nu-l găsise. Cinaseră la cafenea, după care americanul se instalase în faţa televizorului să urmărească CNN. Această lipsă de activitate forţată îl făcea irascibil şi deprimat. Se gândea tot timpul la Matt Grit, aflat în gaura lui, la mai puţin de două sute de kilometri.

Rochanna cânta una din melodiile chinezeşti nostalgice cu care îşi începea programul.

Malko avea de aşteptat o oră.

*

* *

Programul cântăreţei luă sfârşit. Malko bău puţină şampanie. În mod voit, nu-i transmisese nici o vorbă chinezoaicei prin chelner. Trebuia să vină singură.

Ca de obicei, Rochanna dispăru de pe scenă şi o muzică de fond înlocui orchestra. Trecură cinci minute. Apoi Rochanna îşi făcu în sfârşit apariţia. Schimbase rochia de scenă cu o bluză şi o fustă plisată destul de scurtă. Fata se îndreptă spre masa lui cu o atitudine foarte copilăroasă. Imediat ce o văzu aşezată pe scaun, Malko puse în faţa ei un pacheţel.

— M-am gândit la tine, zise el.

Ea se uită la pacheţel vizibil surprinsă.

— Ce-i?

— Uită-te.

Ea desfăcu hârtia descoperi o cutiuţă şi o întredeschise. Malko o privea cu atenţie. Pe faţa ei apăru o stupefacţie totală, amestecată cu o bucurie de copil. Brăţara din rubine şi diamante, ale cărei extremităţi reprezentau două capete de panteră, copie a unei bijuterii Cartier, era într-adevăr superbă. O cumpărase de la cel mai bun bijutier din Chiangmai.

Ochii fetei străluceau, gura ei frumoasă tremura. Din fericire, se aflau în umbră şi nimeni nu-i putea vedea. Tânăra chinezoaică închise repede cutia şi o împinse spre Malko.

— E superbă, zise ea, dar nu o pot accepta.

Malko prevăzuse această reacţie. Împinse din nou cutia în faţa

fetei.

— E numai un omagiu adus frumuseţii şi talentului tău, zise ei cu blândeţe.

Rochanna se tulbură şi protestă iar, dar cu o voce mai puţin fermă.

— E ridicol, e vorba de o bijuterie de foarte mare valoare. Nu te cunosc, e a doua oară când stăm de vorbă…

— Te rog, insistă Malko.

Luă cutia, o deschise, scoase brăţara şi, cu dexteritatea unui prestidigitator, o strecură pe mâna fetei.

Rochanna încercă cu stângăcie s-o scoată, dar Malko îşi aşeză mâna pe mâna ei, oprind-o. Riscase cu acest cadou ca să câştige timp. Nu putea s-o lungească la nesfârşit cu Rochanna, în timp ce Matt Grit vegeta într-o gaură săpată în pământ, iar Lo Te Ming avea să fie extrădat. Din fericire, acolo banul guverna relaţiile dintre bărbaţi şi femei în mod diferit decât în Europa. Un bărbat care oferea un cadou cu adevărat somptuos unei femei nu putea să fie un om rău, chiar dacă avea numai gânduri necurate.

— Rochanna, zise el, am fost subjugat de când te-am văzut. Sunt bogat şi nu aştept nimic de la tine. Am vrut doar să-ţi văd ochii strălucind de plăcere. Fă-mi bucuria să păstrezi această brăţară. Astfel, după ce voi pleca din Thailanda, te vei mai gândi câteodată la mine…

Privirea fetei se îmblânzi şi pronunţă exact cuvintele la care se aştepta Malko.

— Nu trebuie să ştie nimeni, murmură ea. Oamenii ar putea să-şi închipuie lucruri oribile. Dar nu ştiu cum să-ţi mulţumesc…

Se uita fix la brăţara pe care acum nu mai încerca s-o scoată.

Malko profită ca să-i mai toarne puţină şampanie şi ridică paharul.

— Pentru viitorul tău, Rochanna.

Ea îşi muie buzele în bulele de şampanie şi zise cu timiditate:

— Nu mă cheamă Rochanna. Asta e numele meu de artistă. Adevăratul meu nume e Yu Niang.

— E mai chinezesc, remarcă Malko zâmbind.

Ea ezită înainte de a-l întreba cu timiditate:

— Chiar eşti producător de televiziune?

— Nu.

Ea nu zise nimic. Lui Malko îi era puţin ruşine, dar euforia era mult mai mare. Reuşise într-un timp record să pătrundă în intimitatea amantei lui Khun Sa, cu preţul unei înscenări destul

de necinstite... Dar soarta lui Matt Grit justifica această încălcare a eticii sale. Privirea ei limpede îl stingherea uşor, dar era sigur că nu va vorbi nimănui despre el.

Chinezoaica puse pe masă paharul de şampanie.

— Trebuie să te părăsesc, murmură ea. A venit să mă ia. Părea cuprinsă de panică. Fără să-şi ia la revedere, lăsând cutia brăţării pe masă, Yu Niang se ridică şi o luă la fugă în direcţia holului.

În momentul în care ajungea la uşa turnantă, se ivi un bărbat care se opri în faţa ei şi îi strânse mâna înclinându-se adânc. Era Sombat Suwatana, jurnalistul „ambasador” al lui Khun Sa.

Capitolul XV

Imposibil de zărit în umbra barului, Malko văzu cum Yu Niang şi jurnalistul dispăreau pe uşa turnantă. Prezenţa lui Suwatana risipi toate îndoielile. În plus, Yu Niang era sinceră, faţă de el. Dacă i-ar fi vorbit lui Sombat Suwatana despre aventura ei, Malko se putea aştepta la cele mai serioase necazuri. Îşi imagina cu uşurinţă reacţia puternicului Khun Sa descoperind că un agent al CIA îi agăţase amanta... Ar fi asmuţit pe urmele lui haita sa de ucigaşi.

Malko urcă în camera lui. Încuie uşa, puse lanţul de siguranţă şi aşeză pe noptieră pistolul Beretta 92, cu un glonţ pe ţeavă. Dacă ar fi dat buzna o duzină de ucigaşi cu puşti de asalt şi lansatoare de grenade, n-ar fi fost decât o ripostă de onoare, totuşi nu se putea închide în seiful hotelului.

Un lucru însă îl intriga. În calitatea de amantă a unui om ca generalul Khun Sa, Yu Niang părea ciudat de pură şi de naivă. Firește, ar fi putut să joace teatru, dar nu avusese această impresie. Se bucurase ca o fetiţă Când văzuse brăţara.

Chiar dacă Khun Sa era amantul lui Yu Niang, ar fi fost mai logic ca să se ducă la Ho-mong, pentru a evita o deplasare periculoasă într-o ţară ostilă. Ar fi fost posibil ca el să vină acolo, dar Malko nu avea habar de frecvenţa incursiunilor lui Khun Sa în Thailanda. Or, clepsidra continua să se golească... Mai rămăseseră doar câteva zile pentru salvarea lui Matt Grit. Dar, zadarnic îşi bătuse capul, nu vedea nici o posibilitate de a accelera mersul evenimentelor. Dacă nu era complet imposibilă, „cucerirea” lui Yu Niang cerea timp. Şi tocmai de acest lucru nu dispunea. Adormi fără să-şi dea seama. Se trezi tresărind din cauza soneriei telefonului. Deschise ochii şi văzu că era încă noapte. Ridică receptorul şi auzi vocea unei femei întrebând:

— Camera 2 412?

Era Yu Niang!

— Da. Ce surpriză plăcută!

Yu Niang râse uşurată.

— Mi-a fost teamă că m-am înşelat. Voiam să-mi cer scuze că te-am părăsit aşa brusc. Dar nu trebuia să fii văzut cu mine.

Malko se străduí să întrebe cu un ton nepăsător:

— Există un bărbat gelos în viaţa ta? E adevărat că thailandezii sunt foarte geloşi. Totuşi nu făceam nimic rău…

— Nu e chiar aşa, îl corectă ea. Dacă s-ar afla că mi-ai oferit brăţara aceea, ai putea avea mari necazuri…

Malko se hotărî să facă primul pas.

— E vorba de „prietenul” tău?

— Oh, nu, e doar un camarad. Dar nu fac ce vreau…

— Totuşi, eşti majoră…

Fata râse din nou.

— La noi, în familiile chinezeşti, fetele trebuie să facă ce le spune tatăl lor, până la căsătorie. Şi…

Tăcu brusc, de parcă ar fi spus prea multe. Creierul lui Malko funcţiona cu viteză maximă.

— Vrei să spui că tatăl tău te-a logodit fără să-ţi ceară părerea?

Yu Niang se limită să râdă.

— Să nu mai vorbim despre asta. Acum voi fi obligată să te las.

Malko mai făcu un pas.

— Nu poţi să scapi ca să iei dejunul cu mine?

Urmă o tăcere. Malko crezu că va spune „da”, dar ea îl anunţă cu părere de rău:

— Aş vrea, eşti atât de amabil… Dar Chiangmai e un oraş foarte mic. Totul se află.

— În acest caz, sugeră Malko, haide să facem o plimbare în afara oraşului. Nu ne va vedea nimeni. Mi-ar plăcea atât de mult să stăm de vorbă…

Fata tăcu o clipă. Tânăra chinezoaică se gândea. Apoi, foarte repede, de parcă i-ar fi fost frică să nu se răzgândească, întrebă:

— Ştii bifurcaţia care duce la Lanna Hospital, pe *super-highway,* între râu şi drumul spre Chiang Rai?

— O voi găsi, răspunse Malko.

— Dacă vei putea să fii acolo pe la orele două, voi încerca să vin. Am o Honda Civic albă.

Apoi închise imediat, de parcă i-ar fi fost ruşine de propunerea ei.

Lui Malko îi venea să sară în sus de bucurie. Adormi cu mare greutate, stăpânindu-se din răsputeri să nu-i împărtăşească şi americanului satisfacţia lui. Nu-i spusese nimic lui Mike Herald despre brăţară…

*

* *

Malko termina micul dejun când Mike Herald bătu la uşă. Americanul era mai puţin ursuz ca de obicei.

— M-am sculat de la şase ca să pun mâna pe omul meu, îl anunţă el.

Era aproape zece şi Malko începuse să se îngrijoreze de absenţa americanului.

— L-ai găsit?

— Da. Mi-a spus nişte chestii. Cântăreaţa asta a foarte cunoscută la Chiangmai. Adevăratul ei nume este Yu Niang Siamo. Prezintă o emisiune pentru copii, în fiecare joi, pe „Thai Military Channel". A pozat pentru revista *Vogue,* prin intermediul unei agenţii din Singapore. Thailandezii au fost mândri nevoie mare.

— Dar e chinezoaică.

— Bineînţeles, dar de naţionalitate thailandeză…

— Ai descoperit ceva despre legăturile ei cu Khun Sa?

Înainte de a răspunde, Mike Herald luă un corn şi îl înghiţi cu totul, aproape fără să-l mestece.

— Cum să nu! Tatăl ei e oficial proprietarul unei mari întreprinderi de cherestea, situată pe drumul spre Sankaen Peng. În oraş se spune că a fost finanţată de Khun Sa. Dar am găsit ceva şi mai interesant. Îţi aminteşti de conteinerul cu cele trei tone de heroină, capturat la Bangkok?

— Da.

— A fost trimis de „Diamond Transworid Corp.", o companie de navigaţie din Chiangmai. Această companie aparţine tatălui.

Urmă o tăcere. Legătura între cei doi era acum stabilită definitiv. Nimic de mirare că era amanta lui. Mai ciudată însă era idila secretă cu Malko. Apoi Malko îi aduse la cunoştinţă lui Mike Herald toate isprăvile lui…

*

* *

Sombat Suwatana, intră cu zâmbetul pe buze în cel mai bun magazin de bijuterii din Chiangmai, situat pe cheiul Manee Noparat. Patroana chinezoaică îi veni imediat în întâmpinare. Jurnalistul cumpăra deseori, pentru Khun Sa şi era unul dintre cei mai buni clienţi ai ei. Femeia se grăbi să-i ofere ceai, arătându-i noile creaţii. Jurnalistul thailandez examina toate vitrinele. În a treia descoperi ceea ce căuta: replica exactă a noii brăţări pe care o purta Yu Niang. Fusese frapat de această bijuterie. Tinerei

chinezoaice îi plăceau la nebunie bijuteriile, Khun Sa o copleşea, fără a mai vorbi de obiectele rare precum pantofii încrustaţi cu rubine, dar brăţara părea mult prea scumpă pentru a şi-o oferi singură.

Luă brăţara şi i-o arătă chinezoaicei.

— E drăguţă…

— E superbă, adăugă ea. Un *farang* chiar mi-a cumpărat una ieri. Dar pentru dumneavoastră, fireşte, preţul va fi cu totul altul.

Îi şopti preţul ei „special”, care totuşi se ridica la câteva mii de dolari. Sombat Suwatana nu o asculta, obsedat de o singură întrebare. Cine cumpărase bijuteria?

— Această brăţară a fost cumpărată de unul dintre clienţii dumitale obişnuiţi? întrebă el cu un ton detaşat.

Patroana scutură din cap.

— Nu, nu. Un *farang* pe care nu l-am mai văzut niciodată, înalt, blond. Cu nişte ochii aurii. Asta m-a frapat.

Jurnalistul avu impresia că o mână invizibilă îi răsucea stomacul. Semnalmentele corespundeau cu cele al ziaristului german despre care Khun Sa îi spusese că e un agent al CIA! Khun Sa ordonase lichidarea lui, iar după eşecul operaţiunii, îi ceruse lui Suwatana să fugă de orice contact. Consemn pe care acesta îl respectase cu scrupulozitate. Nici nu ştia că Malko Linge se mai afla încă la *Westin*.

Jurnalistul puse la loc brăţara, îngăimă că se va gândi şi plecă. Când ajunse pe trotuar, ziaristul scoase telefonul portabil, formă numărul de la hotelul *Westin* şi ceru să vorbească cu domnul Malko Linge.

— A ieşit, răspunse centralista după câteva clipe. Vreţi să-i lăsaţi un mesaj?

Sombat Suwatana închisese deja. Apoi formă imediat numărul IMARSAT[38] a lui Khun Sa. Dar se întrerupse şi se îndepărtă pe jos de-a lungul canalului, cu mintea clocotind.

Logica îl îndemna să-l prevină pe Khun Sa. Dar nu putea să prevadă reacţia acestuia, când va afla că unul dintre cei mai mari duşmani ai săi îi făcea curte femeii pe care se pregătea să o ia de nevastă.

După o luptă interioară dură, jurnalistul ajunse la concluzia că e preferabil să nu-i pomenească lui Khun Sa de această relaţie „eretică”. Chinezul ar fi putut să aibă o reacţie imprevizibilă, iar Sombat Suwatana ar fi fost prima victimă… Bineînţeles şi

[38] Telefon prin satelit.

păstrarea tăcerii însemna un risc. Dar între două rele…

Suwatana nu avea habar cum o cunoscuse acest om pe Yu Niang, dar Khun Sa l-ar fi făcut pe el răspunzător. Nu era el una dintre foarte puţinele persoane care ştiau despre idila dintre Khun Sa şi fată? Ar fi fost foarte greu să-l convingă pe general că era vorba de o coincidenţă. Chinezul l-ar fi bănuit că vorbise prea mult. Şi atunci…

Ajunsese la maşină, fără să mai simtă pe umeri soarele fierbinte. Încerca să se convingă că agentul CIA *nu putea* să cunoască legăturile dintre Khun Sa şi Yu Niang. Era o poveste personală care nu ameninţa cu nimic siguranţa generalului.

*

* *

Malko observa grupul zgomotos de motociclete oprit la semaforul ce proteja intersecţia care ducea la Lanna Hospital. Erau cel puţin o sută, ca la startul unui motocros! Semaforul trecu pe verde şi toţi se năpustiră înainte într-un nor de praf, gată să-l doboare pe poliţistul firav cu faţa acoperită de masca de gaze antipoluare postat în mijlocul şoselei. Chiar şi Malko se trase înapoi ca să nu fie strivit… În spatele motocicletelor şi ricşelor trase de biciclete, dispărute de multă vreme la Bangkok, veneau maşinile. O maşină Honda Civic depăşi şi trase pe marginea şoselei. În spatele geamurilor fumurii abia se distingea persoana de la volan. Malko ocoli maşina şi urcă.

— Bună ziua!

Yu Niang întoarse spre el o faţă radioasă şi demară, apoi, puţin mai departe, viră pe drumul spre Chiang Rai. În curând părăsi această şosea şi apucă pe un drum îngust care urca spre colinele din apropiere. Era îmbrăcată foarte cuminte, în cămaşă albă şi blugi şi nu era machiată.

— Unde mergem? întrebă Malko.

— La Doi Suthet. O colină unde se află o mănăstire.

Casele rare făcură loc treptat unei vegetaţii luxuriante. Viră iar la stânga, pe un drum plin de praf care urca înconjurând o colină acoperită de junglă, în vârful căreia se zărea un templu mare. Brăţara oferită de Malko se legăna la mâna tinerei chinezoaice. Malko ştia că la cea mai mică stângăcie, creditul lui va dispărea. Pentru Yu Niang, Malko era diferit de ceilalţi străini pentru că nu încercase să-i smulgă chiloţii după cinci minute. În plus, fata era fascinată de pielea lui albă şi de ochii aurii.

Ajunseră în vârful colinei Doi Suthet şi chinezoaica opri maşina

în faţa mănăstirii, lăsând motorul să meargă, din cauza climatizării. Vederea era superbă: întregul oraş se întindea la picioarele lor, câmpia se pierdea ia sud în pâcla căldurii. Yu Niang scoase un pachet de Lucky Strike dintr-un etui de aur cizelat şi, după ce-i oferi una lui Malko, aprinse şi ea o ţigară.

— Vin deseori aici, zise ea. E plăcut, nu e nimeni, cu excepţia câtorva bonzi. Unul dintre ei prezice viitorul.

— Şi ce ţi-a prezis?

Ea îi aruncă o privite plină de reproş.

— Nu crezi în asta, nu-i aşa? Totuşi, uneori spun lucruri incredibile. Mi-a spus că n-am să mă mărit anul ăsta…

— Aşa! Nu e nimic uimitor în asta…

Ea trase din ţigară şi suflă fumul în parbriz.

— Ba da.

— Eşti foarte tânără…

— Am douăzeci şi trei de ani şi sunt logodită. Anul viitor trebuie să mă mărit. Anul Porcului de Aur. E o prezicere foarte fastă. Asta nu se întâmplă decât o dată pe an.

— E minunat, zise Malko. Logodnicul tău te va mai lăsa să lucrezi?

Privirea tinerei chinezoaice se umbri.

— Nu cred. E foarte autoritar şi, pe urmă, n-am să mai trăiesc la Chiangmai.

— Te vei duce la Bangkok?

Ea zâmbi cu melancolie.

— Din păcate, nu. La ţară. Dar prefer să nu vorbesc despre asta.

Malko zâmbi.

— Atunci trebuie să crezi că bonzul are dreptate…

— E foarte învăţat, zise ea.

Rămaseră acolo, tăcuţi, privind peisajul. Malko se simţea într-un impas. Nu-i putea pune fetei întrebări directe. Observă că ea îl privea cu coada ochiului, cu o expresie puţin cam tulburată. Atmosfera se schimbase brusc.

Din instinct, Malko se aplecă lent spre ea. Yu Niang nu se feri. Când buzele lor se atinseră, ea se trase o secundă înapoi, apoi gura ei o strivi violent pe cea a lui Malko. De parcă s-ar fi aruncat în apă… Sărutarea lor a fost lungă şi pasionată. Malko simţea unghiile chinezoaicei zgâriindu-i ceafa. El îi atinse foarte uşor pieptul şi simţi vârfurile ascuţite ale sânilor ei mici. Întârzie asupra lor, mângâindu-i prin bluză. Yu Niang tresări ca

electrocutată şi se lovi cu capul de maşină. Totuşi, gura ei nu se desprinse de buzele lui. Dimpotrivă.

Se răsucea, ca să se lipească mai bine de el şi unghiile ei ascuţite i se înfipseră în ceafă. Fata gemu, îi muşcă buza de jos, apoi, aproape cu brutalitate, îl respinse cu ochii închişi. Pieptul i se agita. Malko avea impresia că un animal sălbatic îi sfâşiase ceafa. Yu Niang avea un temperament focos. Fata se uită la el cu o privire tulbure.

— Trebuie să ştii că nu voi face niciodată dragoste cu tine! zise ea dintr-o suflare. E imposibil.

— N-am intenţia să te violez, replică el cu un ton voit indiferent.

Preţ de câteva clipe, Malko uitase de CIA şi de misiunea lui imposibilă.

— Eşti atât de amabil, atât de prevenitor, zise ea. În Thailanda, bărbaţii sunt atât de grosolani cu femeile. Tu eşti altfel.

Stingherit, Malko nu răspunse, jenat de sinceritatea tinerei chinezoaice. Calculase totul, dar această pasiune bruscă a fetei pentru un bărbat care îi făcuse cu abilitate curte îl dezarma. Şi nu se contura nici un plan. Cu o mână tremurătoare, Yu Niang trecu în viteza întâi, de parcă s-ar fi temut să nu reînceapă. Coborâră fără grabă serpentinele colinei.

Nu schimbară nici un cuvânt până în locul unde se întâlniseră. Yu Niang opri maşina pe marginea şoselei, se întoarse spre el şi zise cu o voce încă tremurătoare:

— A fost minunat.

— Când pot să te mai văd?

Ea zâmbi.

— Diseară…

— Nu e acelaşi lucru…

Faţa fetei se întunecă.

— Ţi-am spus să nu-ţi faci iluzii. Chiar şi după ce s-a întâmplat azi.

— Nu la asta mă referem, zise Malko. Aş vrea să discutăm mai în linişte decât în barul hotelului…

— Şi eu, zise Yu Niang suspinând. Voi încerca să fiu liberă, ca azi. Dar nu ştiu când. În orice caz, nu miercuri.

— De ce?

— E aniversarea mea. Nu cânt la hotel. Îmi voi petrece seara cu logodnicul meu.

Era sâmbătă. Prea era frumos! Yu Niang îi adusese la cunoştinţă când venea Khun Sa în Thailanda. Doar dacă nu trecea ea de partea cealaltă a frontierei. Se gândi cu disperare cum să pună întrebarea, dar nu reuşi.

— Încearcă să găseşti un moment până miercuri, insistă el.

*

* *

— Khun Sa va veni probabil în Thailanda miercurea viitoare. Nu ştiu încă unde va fi, cât timp va sta, dar cred că cel puţin o seară. E o ocazie unică.

Stăpânit de bucurie, Malko nu remarcă atitudinea ciudată a lui Mike Herald. Americanul părea absent, fără energie, cu nasturii cămăşii gata să plesnească din cauza presiunii burţii, trăgând din veşnica lui ţigară Lucky.

— Ce s-a întâmplat? întrebă Malko.

— Lo Te Ming a plecat în dimineaţa asta spre Langley, îl anunţă Mike Herald. Cu un avion Grunman al CIA.

Capitolul XVI

Malko rămase câteva clipe năucit de vestea proastă. Chiar în momentul când întrezărea o rază de speranţă!

— De la cine ai aflat?

— De la adjunctul meu; mi-a telefonat adineauri. Şi el a aflat de la un amic al lui de la DEA. N-au făcut publicitate de teama unui atentat.

— Crezi că generalul Khun Sa a aflat deja?

— Există toate şansele! răspunse Mike Herald cu o mimică dezamăgită. Triadele supraveghează cazul şi au antene peste tot. S-ar putea ca miercuri să ne riscăm viaţa degeaba...

— Dacă se întâmplă nenorocirea, vom putea cel puţin să-l răzbunăm pe Matt Grit, zise Malko. Predându-l pe Khun Sa celor de la DEA în loc să-l schimbăm.

— Puţin îmi pasă de Khun Sa, mormăi Mike Herald. Eu îl vreau pe Matt viu! Şi am impresia că nu mai e...

— Ai intenţia să încerci răpirea lui Khun Sa miercuri, da sau nu?

Mike Herald ridică din umeri.

— Evident. Dacă n-aş face-o, n-aş putea să mă mai privesc niciodată în oglindă... Dar...

— Dar?

Pe Malko bruştele schimbări de dispoziţie ale americanului începeau să-l agaseze.

— Admiţând că încă nu i-a tăiat capul lui Matt, zise Mike Herald, ne ducem cu bună ştiinţă la moarte. Nu va fi singur. De obicei, chiar şi în zona lui, în ţinutul Shan, Khun Sa se deplasează cu o escortă înarmată. Iar noi nu putem determina intervenţia thailandezilor.

— Fireşte, aprobă Malko. Chiar dacă luăm în calcul efectul surprizei, trebuie minimum... Pe cine poţi conta?

Mike Herald îi aruncă o privire dezamăgită.

— Tu, eu şi eventual pe idiotul cu amulete, dacă nu cumva mai tremură încă de frică. Trebuie să mai aibă el nişte colegi forţoşi...

Malko nu vru să polemizeze cu el. Ştiau de la început cu cine aveau de-a face.

— Să considerăm că ziua cea mare e miercuri, zise el. Spre seară. Yu Niang mi-a vorbit de o masă de aniversare. M-ar mira ca generalul să vină să petreacă la Chiangmai. Ştie că DEA are spioni peste tot şi n-are de gând să se sinucidă. Dar poate să fie oriunde, în toate satele dintre frontieră şi Chiangmai. Şi sunt o sumedenie. Eu cred că nu va ieşi din zona colinelor. Acolo se poate ascunde cu rapiditate în cazul unui atac. Ideal ar fi să-l putem supraveghea de la intrarea lui în Thailanda.

— E imposibil, zise Mike Herald. În junglă sunt zeci de poteci. Ar fi nevoie de o armată.

— Deci, trebuie s-o urmărim pe Yu Niang, de la plecarea ei din Chiangmai, conchise Malko. Omul tău nu ţi-a spus unde locuieşte? Ştiu că stă încă la părinţii ei.

— Nu, răspunse americanul. Nu vreau să-l zgândăr prea tare în privinţa asta. E riscant. Trebuie să-i găsim adresa. Nu cred că va fi foarte greu.

— Trebuie să luăm legătura şi cu Khun Koi, continuă Malko. Şi pentru asta, sunt nevoit să mă întorc la Mae-Hong-Son.

— Ce-ai să-i spui?

— O parte din adevăr. Mai avem nevoie de maşini şi de telefoane.

— A mea e gata, am telefonat. O avem pe cea a lui Ed Kelly şi camioneta lui Khun Koi. Artilerie avem. La fel şi telefoane.

— Atunci ce ne lipseşte?

— Norocul! O afurisită doză de noroc, zise Mike Herald.

Luă din micul bar o sticlă de Defender şi îşi umplu paharul.

— La dracu', dacă reuşim chestia asta, mă las de meserie! Iar când am să le povestesc tipilor de la DEA, idiotului ăluia de negru, că l-am avut în mână pe Khun Sa şi l-am lăsat să plece, vor face infarct.

— Nu vinde blana ursului din pădure! îl sfătui Malko. Bineînţeles că am progresat. Dar mai sunt încă foarte multe de făcut!

*

* *

În barul de la *Westin,* unde cânta Yu Niang, era mai multă lume ca de obicei. Era sâmbătă. Tânăra femeie părea deosebit de inspirată. De câteva ori, fără să părăsească podiumul, chinezoaica se apropiase de masa la care Malko se întreţinea cu o sticlă de şampanie.

Mike îşi pierdea timpul prin hol, gata s-o urmărească pe

chinezoaică când va pleca.

Nu mai avea decât două cântece. Malko mai simţea încă zgârieturile de la ceafă. În momentul în care îşi turna puţină şampanie, Mike Herald se strecură lângă el. Americanul părea tulburat.

— Atenţie! În hol e dobitocul de jurnalist care a vrut să ne lichideze.

Malko simţi o sudoare rece pe spate. Dacă Mike nu l-ar fi anunţat, ar fi fost o adevărată catastrofă. Semnă nota de plată şi, profitând de o întrerupere, părăsi barul şi urcă în camera lui. Acolo aşteptă lângă telefon. Nimic. Yu Niang fusese probabil înşfăcată de Suwatana şi nu mai avea cum să comunice cu el.

După douăzeci de minute, cineva bătu uşor la uşă şi Malko se repezi să deschidă.

Era Mike.

— Au plecat?

— Da, dar separat. E ciudat, nici măcar n-a vorbit cu ea... Iar fata n-a dat ochii cu el! Am impresia că te căuta. A rămas singură la bar vreo zece minute suportând avansurile mârlanilor...

Malko nu răspunse imediat, tulburat de noua evoluţie a situaţiei. Pe cine supraveghea Sombat Suwatana? Pe Yu Niang sau pe Malko? Dacă era vorba de Malko, răul nu era chiar atât de mare, pentru că nu avea cum să ghicească apropierea dintre el şi fată. Trebuia să fie mult mai vigilent, căci s-ar putea ca jurnalistul thailandez să organizeze acum un nou atentat. Oricum, Malko nu avea intenţia s-o revadă pe Yu Niang. Nu mai avea ce să afle de la ea. Dimpotrivă, voia să se întoarcă la Mae-Hong-Son, ca să *pecetluiască* participarea lui Khun Sa la planul lor.

— Fii foarte vigilent, îi recomandă el lui Mike Herald. S-ar putea ca Suwatana să ne pregătească altă surpriză neplăcută. Mâine dimineaţă voi pleca la Mae Hong Son ca să mă întâlnesc cu Virginia şi cu Khun Koi. În timpul ăsta, găseşte adresa fetei. E destul s-o urmăreşti mâine seară.

— Nici o problemă, zise americanul înainte de a se întoarce în camera lui.

După ce rămase singur, Malko încercă să-şi alunge gândurile pentru a putea dormi. Aproape că reuşise când telefonul îl trezi cu brutalitate. Ceasul arăta orele două şi treizeci şi şapte de minute. Ridică receptorul, dar, imediat ce zise „alo”

interlocutorul de la celălalt capăt al firului închise brusc. Ori fusese o greşeală, ori Suwatana voia să se convingă de prezenţa lui. Situaţia devenea îngrijorătoare.

Măcar să nu se întâmple nici un necaz până miercuri!

*

* *

De data asta, când telefonul sună, Malko se afla sub duş. În receptor răsună o voce veselă:

— *Hello,* eu sunt!

Era vocea Virginiei Hood.

— Suni de la Mae-Hong-Son?

— Nu. De jos, din hol. Khun Koi a venit după cauciucuri şi eu l-am însoţit.

— E cu tine?

— Nu, s-a dus să-şi facă cumpărăturile. Pe urmă vine să mă ia.

— Cobor.

Un noroc nesperat! Această vizită a lui Khun Koi avea să-l scutească de vreo mie de viraje.

Malko tocmai ieşea din cameră când telefonul sună din nou. Se întoarse, ridică receptorul şi spuse „alo”.

— Eu sunt, zise vocea imperceptibilă a tinerei Yu Niang.

Uimit, Malko se aşeză pe pat lăsând uşa deschisă.

— Îmi pare bine că m-ai sunat, zise el.

— De ce nu m-ai aşteptat ieri seară?

Vocea chinezoaicei era tristă şi totodată plină de reproşuri.

— Ţi-am văzut prietenul în hol şi am şters-o, îi explică el. Mi-am zis că nu trebuie să ne vadă împreună.

— Aşa! (Vocea ei exprima o stupefacţie sinceră). Nu l-am văzut. Te-am aşteptat puţin, apoi m-am întors acasă. Am fost tristă.

Cineva bătu uşor la uşă. Malko ridică capul. În uşă apăru Virginia Hood, îmbrăcată cu una din rochiile ei hippie dintr-o ţesătură ca o plasă de păianjen şi cu sandale în picioare. Malko duse un deget la buze. Virginia intră încetişor în cameră şi închise uşa.

— Ţi-am telefonat azi-noapte, zise cu timiditate Yu Niang.

— Tu ai fost!

Nu putu să spună mai mult. Cu o mişcare graţioasă, Virginia Hood se lăsă în genunchi în faţa lui. În ochii ei sclipeau luminiţe verzi, ca nişte mici semnale. Îşi desfăcu fără grabă nasturii rochiei până la brâu, eliberându-şi sânii superbi în formă de pară.

Uitându-se fix la Malko, tânăra femeie începu să-i maseze lent, aşa cum se masturbează un bărbat.

— Am fost foarte tristă, continuă vocea melodioasă a fetei. Am crezut că nu vrei să mă mai vezi, după tot ce ţi-am spus…

— Ce mi-ai spus?

Virginia desfăcu centura lată a lui Malko. Profitând de situaţie, americana îl forţă să se ridice ca să-i tragă în jos blugii, apoi slipul. Degetele ei apucară sexul lui Malko aplicându-i o mângâiere eficace. Când consideră că rezultatul era suficient, Virginia se apropie, prinzând membrul între sâni şi trecând la o mângâiere încărcată de un erotism incredibil.

— Că nu vreau să fac dragoste cu tine, răspunse Yu Niang.

Malko nu răspunse. Virginia îl „atacase” cu gura şi îi era greu să se concentreze asupra convorbirii telefonice cu acea fantomă lubrică agăţată de sexul lui!

— Nu mă asculţi, zise Yu Niang cu un ton plin de reproş. Nu trebuia să-ţi telefonez.

— Ba da, dar e o neînţelegere, protestă Malko.

Virginia Hood acceleră ritmul. Malko simţi cum vine sperma şi nu-şi putu reţine un geamăt.

— Ce este? întrebă Yu Niang cu o voce bănuitoare. Nu eşti singur?

— Ba da, bineînţeles, dar m-am lovit.

Virginia îi aspira restul spermei cu conştiinţa unei pisici care îşi spală pisoiaşii. Ca din depărtare, Malko o auzi pe Yu Niang anunţându-l:

— Azi vin la piscină. Pe la patru. Dacă nu pleci nicăieri, pot să vin în camera ta.

Malko avu un şoc. Şi el care îşi jurase să nu mai dea ochii cu Yu Niang! În timp ce căuta o portiţă de scăpare, chinezoaica închise, înspăimântată parcă de ceea ce spusese. Malko se uită ţintă la Virginia care îşi încheia rochia.

— Ţi s-a mai spus că eşti cea mai mare puturoşică?

Tânăra femeie zâmbi şi zise cu o voce calmă:

— Ba da. Dar, în general, bărbaţilor le place asta.

*

* *

— Voi închiria o motocicletă, zise Mike Herald. E mai uşoară decât o maşină.

— Cu siguranţă că Yu Niang îşi va lăsa maşina în parcare, spuse Malko. Să profităm de venirea ei ca s-o urmărim. Treaba

asta n-ar trebui să pună probleme. Dar n-ai vrea ca Virginia să te urmeze şi ea cu maşina?

Mike Herald scutură din cap.

— Nu. Nu e obişnuită cu aşa ceva şi ar putea să fie reperată.

— Ai grijă ca Yu Niang să nu fie supravegheată şi de alţii, îi recomandă Malko. Ieri seară n-a avut habar de prezenţa jurnalistului în hol.

— N-ai grijă, ştiu cum să acţionez, zise americanul.

După „prestaţia” ei neaşteptată, Virginia Hood coborâse din nou în holul hotelului ca să-l aştepte pe Khun Koi. Până la patru după-amiază, Malko nu mai avea ce face decât să-l recruteze pe thailandez.

— Să coborâm, zise el. Prefer să discut în altă parte cu Khun Koi.

Ajunseră în hol practic în acelaşi timp cu agentul din Forţele Speciale care îl copleşi pe Malko cu plecăciuni respectuoase. Virginia îi spuse că Malko vrea să-i facă o propunere şi thailandezul avu ideea să-i ducă să ia masa într-un local pe malul râului Nam Ping. Se înghesuiră cu toţii în Toyota.

Lanna Khan consta dintr-un ansamblu de colibe din paie în jurul unui bufet thailandez. Nu era nici ţipenie de om. Având în vedere căldura, era explicabil. Fericit ca o salamandră, Khun Koi le pregăti o selecţie de mâncăruri la fel de „fierbinţi” ca temperatura de afară… După inevitabilul „tom-yam-khum”, Malko îi ceru Virginiei – căreia i se spusese înainte despre ce era vorba – să-i explice thailandezului ce voiau de la el.

Khun Koi o ascultă pe americană cu atenţie, fără să exprime nici un sentiment, luând din când în când o lingură din supă sau o gură de bere. Prin deschizătura cămăşii, Malko zări o parte din amulete.

Când tânăra femeie termină de vorbit, thailandezul întrebă:

— Vreţi să interceptaţi un transport de heroină?

Era clar că Khun Koi nu înţelegea ce urmăreau.

— Nu. E vorba de apărare.

— De cine vă apăraţi?

— De Khun Sa şi de oamenii săi.

— Khun Sa?

Thailandezul îşi ascunse jena sub un râs nervos. Malko o puse pe Virginia să-i traducă:

— Vrem să neutralizăm garda lui Khun Sa, ca să putem avea o discuţie cu el.

— Dar Khun Sa nu vine în Thailanda, obiectă Khun Koi.

— Credem că va veni miercuri. Altfel, operaţiunea va fi anulată.

Thailandezul era din ce în ce mai stingherit. Jucându-se cu amuletele, trecându-le printre degete ca pe nişte mătănii, Khun Koi îi puse Virginiei o întrebare foarte scurtă.

— Vrea să ştie dacă intenţionăm să-l omorâm pe Khun Sa…

— Nici vorbă, zise Malko. Doar să stăm de vorbă cu el.

Thailandezul păru uşurat, dar tot nedumerit pe deplin.

— Întreabă-l dacă a auzit de un prizonier, un *farang* care s-ar afla la Ho-mong.

Da, auzise că generalul reţinuse un *farang,* dar nu se ştia de ce.

— Vrem să stăm de vorbă cu generalul ca să negociem eliberarea acestuia, explică Malko. Dar ne e teamă să mergem singuri.

Faţa lui Khun Koi se lumină şi thailandezul se lansă într-un monolog lung, tradus de Virginia.

— Acceptă să ne protejeze, dar este foarte neliniştit. Nu lucrează „niciodată" împotriva curierilor lui Khun Sa, ci numai împotriva celor care au cumpărat şi au plătit heroină… Lui Khun Sa nu-i pasă dacă aceştia sunt prinşi. Altfel i-ar fi tăiat de multă vreme capul lui Khun Koi… În afară de cei de la DEA, *nimeni* nu lucrează împotriva lui Khun Sa. E prea puternic.

Malko era edificat. Se grăbi să spună:

— Îi oferim două sute cincizeci de mii de bathi.

Virginia traduse oferta, dar Khun Koi replică imediat că ar fi făcut asta fără nici un ban, pentru a-şi plăti datoria faţă de Malko. Acesta întrebă:

— Poate să se întâlnească cu noi miercuri, la Chiangmai?

Khun Koi se strâmbă. Urmă alt monolog.

— Preferă să nu vină prea des la Chiangmai, nu e teritoriul lui. Unii s-ar putea întreba ce caută aici. Propune să ne întâlnim cu el undeva pe lângă satul Pai. E un loc mult mai discret.

— Fie şi la Pai, zise Malko. Unde?

— Acolo se află un templu vechi, unde va aştepta din zori cu oamenii lui. Cunosc locul.

— Se poate conta pe el?

— Da.

Khun Koi se uita cu atenţie la ei netezindu-şi mustaţa. Nu era chiar aliatul ideal…

Căldura de sub acoperişul colibelor făcea atmosfera irespirabilă. De altfel, nu mai erau ocupate decât alte două mese, la care se aflau nişte thailandezi trotilaţi.

Malko se întoarse spre Virginia.

— Nu-l mai părăseşti până miercuri. Dacă s-ar răzgândi, ar fi o adevărată catastrofă.

Americana îl linişti cu un zâmbet.

— Khun Koi e de acord. Dar voi avea grijă ca totul se fie bine.

Auzindu-şi numele, Khun Koi zâmbi la întâmplare…

— Îţi voi da un telefon portabil, zise Mike Herald şi numărul celor pe care le vom folosi. Ce program aveţi acum?

— Ne întoarcem la hotel şi apoi pornim spre Mae-Hong-Son.

— Atunci, să mergem.

*

* *

Malko supraveghea piscina prin fereastra deschisă a camerei. Ralierea lui Khun Koi la planul lor nu-l satisfăcea. Totul se baza pe o neînţelegere. Khun Koi era convins că juca rolul unui fel de gardă de onoare la o întâlnire acceptată de Khun Sa. Când, de fapt, era vorba de o cursă întinsă acestuia. Cum va reacţiona Khun Koi când va descoperi adevărul?

Gândul la Khun Koi dispăru brusc din mintea lui. Yu Niang apăruse pe marginea piscinei, unde numai câţiva străini obsedaţi să se bronzeze înfruntau soarele tropical. Malko era chinuit de dorinţa sinceră de a o revedea şi, în acelaşi timp, de teama că va declanşa o catastrofă. Inspectă zona din jurul piscinei fără să descopere vreo prezenţă suspectă.

Chinezoaica dispăru într-o cabină şi reveni purtând un costum de baie negru dintr-o singură bucată, papuci roz şi o pălărie de soare cu boruri mari. Ca să fie sigură că nu se va bronza, chinezoaica se aşeză la umbră. Malko luă telefonul portabil şi formă numărul lui Mike Herald.

— I-am reperat maşina, îl anunţă imediat americanul. E în parcare, lângă autobuze. Să mă anunţi când coboară, ca să mă pregătesc…

Deocamdată, Yu Niang citea o revistă chinezească. Apoi o puse jos şi intră în apă. Înotă bras, apoi craul. Doi străini o priveau cu coada ochiului şi începură să-i dea târcoale imediat ce ieşi din apă. Dar Yu Niang se cufundă în lectura revistei… Minutele treceau. Malko se întrebă – uşurat în sinea lui – dacă nu cumva se răzgândise.

În sfârşit, Yu Niang se ridică, lăsându-şi prosopul şi pălăria pe şezlong şi se îndreptă, în costum de baie, spre culoarul care ducea în interiorul hotelului. După câteva clipe bătu la uşă. Probabil că alergase. Malko o lăsă imediat să intre şi se pomeniră faţă în faţă, puţin cam descumpăniţi.

— Sper că nu m-a văzut nimeni! zise ea suspinând. Din fericire, nu era nimeni în ascensor.

Vorbea ca să umple tăcerea. Yu Niang arăta foarte bine în costum de baie. Avea un corp fin şi armonios, cu pielea foarte albă. Malko îşi zise că dacă tânăra chinezoaică fusese urmărită, atunci răul era deja făcut. Aşa că se gândi să se comporte normal. Când o femeie îndrăgostită vine la un bărbat, o face pentru ca acesta s-o ia în braţe.

Când trecu un braţ în jurul mijlocului ei, Yu Niang îşi ridică faţa spre el, cu gura întredeschisă şi se lipi de Malko, fără cea mai mică reticenţă. În câteva secunde, ca şi prima dată, în maşină, îmbrăţişarea lor atinse o violenţă extremă: dinţii li se ciocneau şi pubisul ei apăsa cu putere pântecele lui Malko. Tânăra chinezoaică avea corpul fierbinte, de parcă ar fi avut febră. Se legănau ca doi beţivi şi, până la urmă, îşi pierdură echilibrul şi căzură, tot îmbrăţişaţi, pe patul imens.

În timp ce o săruta, Malko începu să-i mângâie spatele, din ce în ce mai jos, fundul tare şi rotund, apoi coapsele. Yu Niang se înfiora, suspina şi îi zgâria ceafa ca o pisică care îşi ascute ghearele. Se simţea lipsa de experienţă după mişcările stângace ale corpului. Sfârcul sânilor devenise tare ca marmura. Malko îşi strecură o mână sub costumul de baie şi prinse în mână unul dintre sâni. Yu Niang se depărtă cu vioiciune, îşi desprinse buzele de gura lui şi se uită la el cuprinsă de panică, cu părul căzut peste faţă.

— Nu! Nu mă atinge!

Nu era un ordin, ci o implorare! Gâfâind, cu bazinul încă lipit de al lui, cu gura umflată, chinezoaica se uita la el cu o privire tulbure, printre pleoapele pe jumătate închise. Chiar şi lipsită de experienţă, Yu Niang nu putea să nu-şi dea seama de efectul pe care îl producea asupra lui.

Malko ar fi putut foarte uşor să-i scoată costumul de baie şi s-o posede. Dar ceva îl reţinea. Voia să rămână cu o amintire plăcută de pe urma acestei întâlniri – asta era tot ce-i putea oferi. Ea făcu un efort supraomenesc şi se ridică.

— Plec!

Dar nu se mişcă, rămânând alături de el.

Malko o prinse de mână, o forţă să stea jos şi îi zise cu blândeţe:

— Yu Niang, nu mai eşti o fetiţă, chiar dacă n-ai făcut niciodată dragoste. Mă doreşti şi te doresc. Nu avem ce face.

Ea clătină cu violenţă din cap, de parcă n-ar fi putut să răspundă, apoi zise, cu o voce abia auzită:

— Vreau să-mi promiţi ceva.

— Ce?

— Că n-ai să te culci cu mine. Chiar dacă doresc foarte mult asta şi tu la fel.

— De ce?

— E imposibil. Trebuie să mă mărit virgină. Suntem foarte tradiţionalişti.

— Nu eşti îndrăgostită de viitorul tău soţ?

Ea scutură din cap jenată, fără să răspundă. Malko încercă s-o tragă spre el, dar Yu Niang se împotrivi.

— Nu mi-ai spus nimic…

— Ai cuvântul meu, Yu Niang, zise Malko. Orice s-ar întâmpla.

Un fulger de bucurie trecu prin ochii ei şi trăsăturile i se destinseră imediat. Se aplecă spre el.

— Pot să fac tot ce vreau?

Ai fi zis că e o fetiţă în faţa unei tăvi cu prăjituri.

— Tot.

Mâinile ei apăsară imediat umerii lui Malko, făcându-l să se lungească. Când acesta fu întins pe spate, Yu Niang începu să desfacă nasturii cămăşii, apoi cei de la mâneci şi îl ajută s-o scoată de tot. Aşezată în genunchi lângă el, chinezoaica îşi trecu degetele cu încântare prin părul lui de pe piept. Asiaticii n-au păr… Apoi îşi aşeză braţul alături de al lui şi suspină.

— Nu voi avea niciodată o piele atât de albă!

Alt vis… Mâna ei urcă mai sus, mângâie îndelung părul blond, de parcă ar fi vrut să se impregneze cu culoarea lui. Apoi se-aplecă şi îl sărută, în timp ce, treptat, se lungise lângă el. Îşi întrerupse brusc mişcarea şi zise:

— Închide ochii.

Malko îi îndeplini dorinţa.

După câteva secunde, Yu Niang se culcă peste el şi Malko îi simţi pe piele sânii goi cu sfârcurile întărite. Pe pipăite, el îşi dădu seama că Yu Niang îşi lăsase în jos costumul de baie până la şolduri. Fata începu să se mişte, ca la un *body-massage,* fără

să neglijeze nici un centimetru pătrat din pielea lui.

Apoi scoase un mic ţipăt. O înţepase catarama centurii lui Malko. Prinzând curaj, Yu Niang nu ezită să-l ajute să-şi scoată pantalonii. Dar nu se atinse de slipul lui. Se culcă din nou peste el, sprijinindu-şi pubisul peste sexul lui reţinut de pânza slipului. Gura ei strivi buzele lui Malko şi unghiile începură să-i zgârie din nou ceafa.

O experienţă ciudată se înfiripa.

Yu Niang, într-o stare de nedescris, se freca de el ca o pisică în călduri, de la piept până la sex. Picioarele i se îndepărtau spasmodic, mimând coitul. Îşi smulse gura dintre buzele lui Malko şi îi murmură la ureche:

— Strânge-mă tare!

El îi îndeplini dorinţa.

Yu Niang se agita pe el gâfâind. Deodată gemu sălbatic. Îşi înfipse unghiile în ceafa lui Malko, răsuflarea îi deveni de gheaţă şi bazinul fu zguduit de o serie de spasme foarte apropiate. Pubisul ei părea sudat de sexul întărit al lui Malko. Chinezoaica îşi desprinse buzele de gura lui şi se uită la el cu o privire înceţoşată de plăcere.

Avusese un orgasm. Yu Niang bâigui cu o voce slabă:

— E prima dată când fac dragoste cu un bărbat. E minunat.

Stătea lipită de el, respirând zgomotos. Sfârcurile sânilor se mai moleşiseră puţin, dar îşi întinsese picioarele peste cele ale lui Malko, fiecare centimetru al pielii lor rămânând în contact. Sexul lui era tare ca oţelul! Malko trebui să facă apel la toată voinţa lui de om de onoare ca să n-o violeze pe Yu Niang. Nu putu să nu remarce:

— Asta nu înseamnă chiar a face dragoste.

Yu Niang zâmbi.

— Ai dreptate, recunoscu ea. Închide ochii.

Începea să devină un obicei. Malko îi făcu pe plac. O simţi alunecând într-o parte şi atingând cu degetele – uşoare ca nişte fluturi – sexul lui prin slip. Malko suspină fără să vrea. Asta era chinul lui Tantal. Deodată, o mână dădu la o parte elasticul şi cealaltă, cu un gest brusc şi puţin stângaci, apucă sexul, strângându-l atât de tare, încât Malko fu gata să ţipe. Miji puţin ochii şi o văzu pe Yu Niang în genunchi, în extaz în faţa membrului descoperit, o parte ţinând-o strâns între degete.. Capul i se aplecă şi, din toate puterile, Malko se rugă cerului să i-l ia în gură.

Din păcate, chinezoaica se opri la câţiva centimetri. Dar mâinile ei începură să agite domol membrul tare… Apoi, din ce în ce mai repede. Sigur, nu era rafinamentul din Kamasutra, ci o dorinţă în stare brută. De altfel, Malko era atât de excitat, încât nu-i trebui mult ca să termine ţipând de plăcere.

Yu Niang nu mai mişcă, extatică. Apoi îşi aşeză obrazul pe pântecele lui Malko şi rămase aşa minute în şir. Erau amândoi satisfăcuţi şi bătăile inimilor lor se linişteau. Yu Niang se ridică şi îşi trase pe ea costumul de baie. Avea cearcăne la ochi. Malko îşi simţea ceafa parcă arsă cu fierul roşu. Această experienţă erotică îl întinerise cu câteva zeci de ani, dar nici nu se simţea frustrat. Îşi trase pantalonii pe el şi se ridică.

— Voi pleca, zise Yu Niang. Nu ne vom mai vedea. E prea periculos, zise cu blândeţe chinezoaica. Visam să fac ce-am făcut azi cu tine. Dar ştiu că, dacă ne vom mai întâlni, voi dori să merg mai departe şi asta nu pot să fac. Cel puţin mi-am început viaţa de femeie cu bărbatul ales de mine. N-am să te uit niciodată.

Făcu un pas spre el şi îl strânse în braţe. Sărutarea lor fu mai puţin violentă, dar la fel de pasionată. Când se dezlipi de ea, Yu Niang îi zise dintr-o răsuflare.

— Să nu mai vii să mă vezi cântând. Voi purta totdeauna brăţara de la tine.

Se îndreptă spre uşă, o deschise, se întoarse şi îi mai zâmbi o dată, apoi dispăru. Malko rămase pe gânduri câteva clipe. Ce va mai rămâne din această întâlnire minunată după ziua de miercuri? Luă telefonul portabil, formă numărul lui Mike Herald şi zise:

— Coboară acum.

*

* *

— Locuieşte într-o casă mare de pe un *soi* situat între *highway 107* şi *super-highway,* îl anunţă Mike Herald. Nu există decât un singur drum de acces. După toate aparenţele, nu a urmărit-o nimeni.

— De miercuri dimineaţă va trebui să supraveghem locul, zise Malko. Până atunci, nu mai avem de făcut decât un singur lucru: să pregătim planul de salvare în caz de urgenţă.

— Adică?

— Să presupunem că totul merge bine şi că ajungem în preajma lui Khun Sa. Şantajul pe care îl vom exercita asupra lui nu poate funcţiona decât sub o ameninţare credibilă. Dacă

refuză, îl împiedicăm să se mai întoarcă în Birmania.

— Îl avem pe Khun Koi pentru asta, obiectă americanul.

— S-ar putea să nu fie suficient. Ar trebui, la nevoie, să ne putem folosi de DEA. Ei au mijloace.

Americanul se gândi câteva clipe.

— Ed e la Bangkok, dar mă înţeleg bine cu adjunctul lui, Robert Davis. Pot să iau legătura cu el miercuri dimineaţă şi să-l anunţ să fie în alertă, fără să-i spun, fireşte, despre ce e vorba.

Zarurile erau aruncate. Vizita tinerei chinezoaice le permiseseră măcar să afle unde locuia. Toate astea nu erau importante decât dacă Matt Grit mai era în viaţă. Altfel, eforturile lor ar fi fost inutile. Chiar şi predarea lui Khun Sa celor de la DEA ar fi fost o consolare mult prea palidă. Locul ar fi fost luat de altul. Prea se câştigau mulţi bani.

Sigur, filosofic vorbind, era reconfortant să anulezi puterea dăunătoare a lui Khun Sa, dar impactul asupra traficului de droguri ar fi fost destul de slab. În Columbia, moartea lui Pablo Escobar, şeful Cartelului de la Medelin, nu schimbase nimic: cocaina se revărsa mai departe în valuri din ţară. Singura noutate era creşterea puterii Cartelului de la Caii…

Organizaţiile de traficanţi de droguri erau ca organizaţiile criminale multinaţionale. Dacă erau decapitate, se ridica imediat alt cap şi afacerile continuau.

Peste şaptezeci şi două de ore, vor şti care este situaţia.

Capitolul XVII

Pâcla unei călduri jilave acoperea încă vârfurile colinelor care înconjurau depresiunea Ho-mong. Nu se risipea decât spre prânz, atunci când soarele era sus pe cer. Matt Grit, aşezat în cuşca lui de bambus, privea norii albi care se destrămau. Pierduse vreo zece kilograme şi înota în hainele devenite acum prea largi. Era tras la faţă, părul cărunt prea lung îl îmbătrânea, la fel ca şi barba care îi năpădise obrajii. Ceva se frânsese în el. În minte i se strecurase pe nesimţite ideea că fusese abandonat.

Nu-l mai revăzuse pe Khun Sa de la dejunul lor şi se încăpăţâna să creadă că generalul dorise doar să-l înspăimânte, dintr-o cruzime gratuită. Se agăţa de acest răgaz relativ. După spusele lui Khun Sa, nimic rău nu avea să i se întâmple înainte de călătoria pe care trebuia s-o întreprindă. Or, în fiecare dimineaţă, din colivia lui, îl vedea pe Khun Sa trecând în hainele lui negre.

— *Gung Ho!*[39]

Răcnetul unui soldat îl făcu să tresară. Un detaşament al MTA intrase în curtea interioară din faţa casei. Soldaţii erau pe jos, înarmaţi şi fură urmaţi de trei camionete negre Toyota, toate asemănătoare, fără număr. Pe platforma celei de a doua camionete era instalat un afet de mitralieră. Soldaţii începură să încarce lăzile cu muniţii. În celălalt vehicul fură suite două mortiere de 60.

Lăzile cu obuze formau un adevărat blockhaus. Oamenii transpirau în bătaia soarelui, fără să scoată o vorbă. Alţii aduseră o mitralieră M 60 nouă-nouţă şi o instalară.

Reflexele verzui de pe geamurile primei camionete indicară americanului că erau blindate. Prin urmare, era vehiculul personal al lui Khun Sa.

Inima începu să-i bată cu putere. Toate astea anunţau imediata lui plecare – mult prea apropiată! Se deplasă în cuşcă ca să vadă mai bine. Tocmai sosiseră alţi patru soldaţi, fiecare ducând în spate huse de pânză în care se afla câte un aruncător de grenade RPG 7. Nici un vehicul nu rezista acelor grenade antitanc autopropulsate…

[39] Înainte!

Ultimii patru oameni aduseră nişte tuburi lungi: rachete sol-aer Sam 7, de fabricaţie sovietică, nu prea noi, dar capabile încă să doboare un avion sau un elicopter…

O adevărată armată, pe care Khun Sa nu o mobilizase pentru a se deplasa la una dintre rafinăriile lui de heroină. De obicei, când rămânea pe teritoriul său, se mulţumea cu câţiva soldaţi înarmaţi cu puşti de asalt, grupaţi pe platformă.

— Domnule Grit!

Matt Grit se întoarse cu vioiciune. Khun Sa se uita la el nepăsător, impecabil în ţinuta lui de călăreţ, cu cizme negre şi lucitoare. Părea într-o dispoziţie excelentă şi arătă cu cravaşa spre oamenii care aşteptau inspecţia lui, în poziţie de drepţi.

— După cum ţi-am spus, domnule Grit, plec în călătorie, zise el cu o voce bolovănoasă. Când mă voi întoarce, adică mâine, vom avea plăcerea să luăm dejunul împreună…

Matt Grit simţi că se sfârşeşte.

— Glumeşti, zise el cu o voce slabă. Nu poţi să faci asta.

Khun Sa se înfurie brusc şi lovi cu cravaşa peste gratiile de bambus.

— Şi prietenii tăi americani au crezut că glumesc! şuieră el. Acum câteva zile, Lo Te Ming şi-a luat zborul de la Bangkok cu un avion special al celor de la DEA. Cu destinaţia Washington. Îi preveniseră Ar fi trebuit deja să fii mort.

Întoarse spatele şi se duse să treacă în revistă escorta, inspectând cu grijă fiecare detaliu, verificând bateriile rachetelor şi starea aruncătoarelor de grenade. Nu mergeau la paradă. Timp de câteva ore, viaţa şi siguranţa lui aveau să depindă de acei oameni şi de acel armament. Bine că nu era prea îngrijorat. Datorită informatorilor săi din poliţia thailandeză, Khun Sa ştia că DEA nu era la curent cu incursiunea lui în Thailanda. Ed Kelly, reprezentantul ei la Chiangmai, tocmai fusese chemat pentru consultări la Bangkok.

Din partea thailandezilor nu se aştepta la nici un pericol. *Border Police Patrol* nu acţiona decât cu acordul lui, iar armata nu avea nici un chef să atace direct. În plus, din pură cochetărie, nu ducea cu el nici un gram de heroină…

Această călătorie era strict privată. Aniversarea lui Yu Niang servea drept pretext pentru a-i cere în mod oficial tatălui – Li Simao, care nu putea să fie decât de acord – mâna fetei. Director oficial al unei fabrici de cherestea, complicele lui în expedierile de heroină către Statele Unite, Li Simao nu exista financiar decât

datorită lui Khun Sa.

De aceea, în faţa pasiunii acestuia pentru fiica sa, Li Simao se resemnase să i-o dea în căsătorie. Tatăl alegea totdeauna în astfel de familii. La urma urmelor, Khun Sa, cu aura şi averea lui imensă, nu era deloc o partidă rea. Fireşte, pentru Yu Niang, viaţa la Ho-mong nu-i oferea distracţia de pe lume, dar asta o va feri de tentaţia de a-şi continua cariera în lumea spectacolului, ceea ce îi displăcea tare mult tatălui său.

În ziua în care Khun Sa o descoperise la televizor ca prezentatoare, imediat se îndrăgostise de ea... Acum zarurile erau aruncate... Pregătise un cadou somptuos pentru pecetluirea logodnei: un inel format dintr-un rubin de o calitate excepţională de zece carate, extras din minele de la Pai Lin şi cumpărat direct de la Khmerii roşii.

Va fi obligat să mai aibă răbdare câteva săptămâni înainte de a o duce pe Yu Niang în patul lui, ca să respecte tradiţiile, dar după încheierea logodnei va fi liniştit.

Acest eveniment plăcut compensa puţin catastrofa cu Lo Te Ming. Gândul la trădător îi provoca o furie oarbă. Dacă i-ar fi fost predat, l-ar fi făcut să se chinuie luni întregi până să moară, după vechile metode chinezeşti. Jupuindu-l, centimetru cu centimetru, până când ar fi ajuns un jupuit viu...

Mult mai puţină plăcere avea să-i facă execuţia lui Matt Grit, împotriva căruia nu avea nimic personal. Metoda pe care o alesese pentru a nu-şi pierde prestigiul nu prezenta numai avantaje: nu era sigur de bunătatea creierului de om ca de aceea a creierului de gibon.

*

* *

Malko se uită la ceas. Unu şi jumătate. După două zile de încordare din cauza lipsei de activitate, chiar şi o ascunzătoare în plin soare era incitantă! Căldura era cumplită. Luase poziţie împreună cu Mike Herald pe *super-highway,* de o parte şi de alta a străduţei care ducea la casa lui Yu Niang. Din locuinţă ieşiseră câteva persoane, nu însă şi tânăra femeie. Cu motocicleta lui, Mike Herald putea să o urmărească mai de aproape, în timp ce Malko ar fi stat mai retras. Cei doi bărbaţi se înarmaseră destul de bine ca să poată face faţă unui asediu. Fiecare dispunea de un telefon portabil.

— Mă duc să mănânc o supă, anunţă Mike Herald.

Încălecă pe motocicletă şi porni spre *Halliday Inn,* aflat la o

distanţă de cinci sute de metri. Malko reglă climatizarea.

Nu se simţea deloc bine gândindu-se că se va afla faţă în faţă cu Yu Niang.

Un şir de motociclete Honda trecură prin faţa lui. Din locul în care se afla, nu putea să zărească casa... Spera că nu va fi nici o nepotrivire. Seara trecută, urmărită de Mike Herald, Yu Niang se întorsese normal la ea acasă, după ce-şi terminase programul. Americanul se convinsese, trecând prin faţă cu motocicleta, că maşina ei albă se afla tot acolo, parcată în faţa locuinţei. Deci era acasă.

Malko coborî din maşină şi trase antena telefonului portabil. Trebui să formeze numărul de patru ori până când intră în legătură cu Virginia Hood. Vocea tinerei femei se auzea foarte slab.

— Totul merge bine, îl anunţă ea. Ne găsim în locul stabilit.

— Prietenul nostru se află acolo?

— Sunt *toţi* aici, sublinie tânăra femeie.

— Nici o veste specială?

— Nici una.

— Atunci, vorbim mai târziu.

Virginia Hood şi echipa lui Khun Koi se aflau la aproximativ două ore de Chiangmai, între colinele din regiunea de frontieră.

Malko era convins că generalul Khun Sa nu va coborî în câmpie, că va rămâne la adăpostul junglei străbătute de mii de cărări.

De când Malko îi adusese la cunoştinţă adevăratul scop al operaţiunii lor – eliberarea lui Matt Grit – tânăra americană nu mai avea nici o reticenţă în a colabora. Mike Herald se întoarse. Ca să-şi mai înşele anxietatea, Malko, se duse şi el să ciugulească ceva. La întoarcere, găsi situaţia neschimbată... Şi orele începură să treacă una după alta. Pentru dejucarea unei posibile supravegheri, cei doi bărbaţi se străduiau să se deplaseze, fără să scape din ochi străduţa. Soarele începu să coboare şi temperatura să devină mai suportabilă. Orele cinci. Peste o oră se făcea noapte. Malko fixase atât de mult străduţa, încât îl dureau ochii. Ca totdeauna la această latitudine, se făcea noapte foarte repede. La orele şase, toate maşinile care treceau aveau farurile aprinse...

La şase şi zece minute, Malko simţi pulsul accelerându-se brusc. Două faruri albe se apropiau dinspre străduţă. Erau farurile unui Mercedes mare de culoare neagră – un 560 sau un

600 – cu număr roşu, ceea ce însemna că era nou. Maşina viră la stânga pe *super-highway*. În telefon se auzi deodată vocea lui Mike.

— Ai văzut? Ea trebuie să fie. Am zărit o maşină ca asta în grădină.

Malko pornise deja, lăsând câteva vehicule între el şi Mercedes.

— Du-te cu motocicleta şi verifică, zise el. Eu mă ţin după ei.

— OK.

Parcurse un kilometru, până la semaforul de la intersecţia cu drumul 107. Spre sud, drumul ducea în vechiul oraş, iar spre nord, se îndrepta către Mae-Hong-Son şi Chiang Rai. După cinci minute, Mercedesul făcu la stânga. Spre nord.

Drumul era încă larg şi foarte circulat. Lui Malko nu-i fu deloc greu să se menţină la o distanţă bunicică… Auzi din nou vocea lui Mike după câteva minute:

— Maşina nu mai e în grădină. Ea e.

Nu putea să se convingă din cauza geamurilor fumurii, dar tensiunea lui Malko se potoli brusc. Făcuseră încă un pas înainte: Yu Niang plecase să se întâlnească cu Khun Sa. Orele următoare aveau să fie decisive.

*

* *

Drumul 107 ducea direct spre nord şi începuse deja să şerpuiască printre primele coline acoperite de junglă. Mercedesul 600 tocmai traversase satul Mae Rim fără să reducă viteza. După treizeci de kilometri, drumul se despărţea în două: drept înainte spre Chiang Rim şi la vest către Mae-Hong-Son. Drumul era încă foarte circulat: o sumedenie de camionete şi de motociclete. Mike Herald acceleră ca să depăşească Mercedesul în sat, apoi se opri la vedere. Americanul, echipat cu casca ce îi acoperea tot capul, sprijini piciorul în pământ. Aşteptă câteva minute, apoi porni mai departe, timp în care îl anunţă pe Malko:

— În maşină sunt patru persoane. Un şofer, un bărbat şi două femei în spate. Nu i-am putut vedea la faţă.

Încă douăzeci de minute de drum. Mercedesul reduse viteza. Se apropiau de un sat mare încă foarte animat, luminat de tuburi de neon şi lămpi cu acetilenă. În mijlocul satului se afla bifurcaţia care ducea spre Mae-Hong-Son, până la care mai erau încă două sute de kilometri. Mercedesul o luă pe acest drum.

Inima lui Malko bătu mai repede. Yu Niang şi familia ei se

îndreptau spre frontieră. Deci se apropiau de Pai, unde se aflau Khun Koi şi oamenii lui.

Mercedesul parcurse încă vreo zece kilometri. Apărură casele satului Thung Cho, care se întindea pe o distanţă de un kilometru. Mercedesul dispăru brusc după un viraj! Malko îşi continuă drumul din inerţie. Nu aveau cum să scape de urmărirea lui, drumul se întindea drept înainte. Ieşi din sat şi îl aşteptă pe Mike Herald care venea departe în spatele lui.

— S-au oprit undeva, zise el. Întoarce-te cu motocicleta şi încearcă să descoperi unde.

Un *farang* pe motocicletă nu era ceva bătător la ochi. Mulţi hippie băteau drumurile şi cărările cu motociclete închiriate. Malko trase maşina pe marginea drumului şi stinse farurile. Mike se întoarse după câteva minute.

— E un restaurant chinezesc, destul de mare, îl anunţă el. Maşina e oprită în curte.

— Nici urmă de Khun Sa?

— Nici una. Nici alte maşini nu mai sunt. Ce facem?

— O sun pe Virginia Hood să vină la noi. Nu ne putem mişca de-aici. Khun Sa ar putea sosi în orice moment... Să traversăm din nou satul, de partea cealaltă vom fi mai liniştiţi.

Malko reduse viteza când trecu prin faţa restaurantului. Firma era în thailandeză şi în chineză. Clădirea era simplă, cu un singur etaj. Intrarea principală se afla în curtea în care fusese parcat Mercedesul. De cealaltă parte, faţada dădea spre un teren viran. Parcurseră câţiva metri pe un drumeag şi opriră departe de privirile indiscrete.

— Până telefonez, zise Malko, tu întoarce-te la restaurant, opreşte normal şi întreabă dacă pot servi cina pentru mai multe persoane. Vezi care e meniul, informează-te...

Mike plecă şi Malko formă numărul telefonului portabil al Virginiei Hood. Încercă de câteva ori la rând fără să reuşească. Nu se stabilea legătura! Uneori undele nu treceau din cauza munţilor. Aşteptă două minute, apoi încercă din nou. Acelaşi rezultat. Un ghinion care ar fi putut să-i coste scump. Numai ei doi ar fi fost imposibil să-l înfrunte pe Khun Sa! În sfârşit, sosi şi Mike.

— Bingo! exclamă el. Am vorbit cu unul dintre bucătari. Restaurantul e rezervat în seara asta pentru nişte clienţi importanţi pe care nu-i cunoaşte. Unii au şi sosit. Ceilalţi sunt aşteptaţi pe la nouă. Am aflat chiar şi meniul... Nu se ştie cât o

să stea.

— Şi locul?

— Vor sta în sala cea mai mare, care dă spre bucătării. Singurul acces este uşa de la intrare. Va trebui să intrăm pe la bucătărie.

Malko scutură din cap.

— Nu, gărzile lui Khun Sa ar putea să ne lichideze imediat. Trebuie să intrăm pe uşa cea mare. În mod deschis.

— Şi uşa principală va fi păzită, obiectă americanul.

— Vom încerca, răspunse Malko. Khun Koi le va spune gărzilor că avem întâlnire. Oamenii lui Khun Sa vor crede că suntem nişte traficanţi de heroină invitaţi la petrecere. Dar avem o problemă. Khun Koi şi Virginia nu mai răspund.

— *Shit! Shit! Shit!*

Americanul aprinse cu nervozitate o ţigară. Malko văzu că mâinile îi tremurau.

— Probabil că idiotului ăluia i-a fost frică! izbucni el.

— Nu ştiu. Sper ca Virginia să nu fi păţit nimic. Iau maşina şi mă duc să văd.

— N-ai să poţi să dai de ei singur, obiectă americanul.

De asta se temea şi Malko.

— OK, mergem amândoi. Las aici motocicleta.

— Şi ceilalţi?

— Nu-şi vor lua zborul. O masă de logodnă durează... Până la Pai nu facem mai mult de o oră.

— Mergând repede... Şi dacă acolo *chiar* s-a ivit o problemă?

— Îi anunţi pe cei de la DEA.

*

* *

Virajele erau şi mai impresionante noaptea. Din cauza vegetaţiei, aveai impresia că te deplasezi printr-un tunel. Drumul devenise aproape pustiu. În ciuda eforturilor, Malko nu reuşea să meargă cu mai mult de şaizeci la oră. Şi erau zguduiţi ca într-o centrifugă.

— Încă douăzeci de minute! zise Mike Herald.

Amândoi se gândeau la acelaşi lucru. Încă nu trecuseră pe lângă Khun Sa. Era din ce în ce mai uimitor.

— Priveşte! exclamă deodată Mike Herald.

Malko zări, după o porţiune de urcuş şi coborâş, trei vehicule care veneau spre ei, mergând cu viteză, unul după altul. După un minut, treceau pe lângă ei trei camionete Toyota perfect

asemănătoare, ale căror platforme erau ocupate cu oameni, lucru obişnuit în Thailanda. Nici unul dintre vehicule nu avea număr… Camionetele dispărură la virajul următor.

— Ei sunt! zise americanul. Dumnezeule mare, ai avut dreptate!

Malko făcu un calcul rapid. Khun Sa va ajunge la restaurant în patruzeci şi cinci de minute. Acolo va sta cel puţin două ore. Aveau timp. După un sfert de oră ajunseră la Pai.

— La dreapta, îi zise Mike.

Drumul ocolea satul. Malko conduse maşina printre casele de lemn. Câteva băcănii mai erau încă deschise. Îndrumat de american, Malko ajunse la capătul satului. Pe dreapta, chiar înainte de a începe jungla, se înălţa o structură enormă de lemn: un templu vechi. Pe cărarea care ducea la templu staţionau două vehicule: o camionetă Toyota şi jeep-ul vechi al Virginiei Hood. Malko sări jos din maşină. Nu făcuse mai mult de zece metri, când Virginia ieşi din templu.

— Eram cumplit de îngrijorată! exclamă ea. Telefonul meu nu mai merge. Din cauza căldurii. Nu aveam nici o posibilitate să intru în legătură cu voi.

Khun Koi apăru şi el, masiv, impresionant. Îi strânse mâna lui Malko gată să-i strivească degetele. Malko se întoarse spre Virginia şi zise:

— Explică-i că vom merge direct la Khun Sa, care se află într-un restaurant din satul Thung Cho, la aproximativ o oră de aici. Cu toată escorta.

Khun Koi păru foarte impresionat. Mai întâi pentru că generalul se afla în Thailanda, apoi pentru că îi dăduse întâlnire lui Malko. Confuzia continua. Fluieră şi oamenii lui se adunară în fugă!

Malko văzu că toţi erau tineri şi aveau puşti de asalt. Cinci în total. Ideea nu era să lupte. Totul i se părea ca într-un joc de pocher. Un pocher mincinos şi mortal.

Porni cu maşina în fruntea convoiului. Jeep-ul Virginiei Hood făcea un zgomot îngrozitor. Malko îşi stăpânea cu greu îngrijorarea în timp ce lua viraj după viraj. Era nerăbdător să ajungă, dar profita de această scurtă destindere. Alături de el, Mike fuma fără să spună nimic. În sfârşit, coborâră în vale. Thung Cho se afla la câteva minute. Malko reduse viteza. Sosirea lor nu trebuia deloc să semene cu o ameninţare. Avea să fie un moment dificil… Câteva minute în care se juca totul.

Apărură primele case. Malko opri la cincizeci de metri înaintea restaurantului. Nici o agitaţie deosebită. Mike coborî.

— Eşti sigur că n-ai nevoie de mine?

— Nu, răspunse Malko. Eşti singurul care poate vorbi cu adjunctul lui Ed Kelly. Iar Virginia Hood vorbeşte mai bine decât tine thailandeza.

Tânăra femeie, după ce-i lăsă jeep-ul lui Mike Herald, se instală alături de Malko. Acesta se întoarse spre ea.

— Nu eşti obligată să vii. Ceea ce vom face e îngrozitor de periculos...

— Nu, vin, zise ea cu o voce uşor tulburată. Sper să meargă...

— Atunci, înainte.

La volanul jeep-ului, Mike, demară primul. Malko îl lăsă să se depărteze în direcţia oraşului Chiangmai. Era asigurarea lui de viaţă. Nu porni înainte ca luminile jeep-ului să fi dispărut în noapte.

Pulsul îi bătea cu repeziciune... Aruncă o privire în oglinda retrovizoare şi se convinse că thailandezul venea în spatele lui. Era ca înaintea unei catapultări.. Fiecare secundă părea o eternitate.

Poarta mare a restaurantului apăru brusc pe stânga. Malko pătrunse în curte cu o încetineală voită. Cele trei camionete se aflau acolo, deja gata să plece, în faţa Mercedesului cu număr roşu. Malko conduse până la capătul parcării şi opri, imitat de Khun Koi.

— Să mergem, îi zise el Virginiei Hood.

— Coborâră din maşină. Imediat fură luminaţi de fasciculul unui reflector, care întârzia asupra lor. Malko nu-i vedea pe toţi oamenii lui Khun Sa, ci doar pe doi care păzeau uşa, cu puşti de asalt la umăr. Proiectorul se deplasă şi lumină camioneta lui Khun Koi. Acesta coborâse deja cu oamenii lui înarmaţi.

Malko auzi în întuneric voci surescitate. Era momentul cel mai dificil. Dacă cineva ar fi început să tragă, ar fi urmat un masacru.

Khun Koi ridică mâna dreaptă făcând un gest şi le zise celorlalţi:

— *Hoey, sick harm!*[40]

Continuă apoi cu o frază mai lungă, zâmbind în bătaia luminii reflectorului.

— Ce-a spus? o întrebă Malko pe Virginia.

— Că suntem prietenii generalului Khun Sa. Că suntem

[40] Salut, bravi războinici!

aşteptaţi.

Secundele erau nesfârşite. Proiectorul îi lumina în continuare fără milă. Malko se străduia să aibă o atitudine relaxată. Khun Koi chiar era convins că generalul Khun Sa îi aştepta... Practic ajunseseră la uşă. Din întuneric se iviră câţiva oameni în uniforme, vizibil descumpăniţi. Nu semăna deloc cu un raid al celor de la *Border Police* sau al celor de la DEA. Malko vedea feţele crispate ale santinelelor. Stăteau cu armele în mână, dar nu ştiau ce să facă. Khun Sa avea mulţi prieteni, chiar şi printre străini. Prezenţa unei femei îi tulbura... Khun Koi ajunse la uşă, surâzând. Cu toată gura şi adresă o frază amicală celor care o păzeau.

— Spune că va rămâne afară împreună cu ei. Că unul dintre ei o să-l conducă pe stăpânul lui la generalul Khun Sa... traduse Virginia.

Malko îşi imaginase totul. Dacă Khun Sa s-ar fi pomenit în faţa unor oameni înarmaţi, ar fi putut să reacţioneze necontrolat. Văzând că soldatul nu face nici un gest, Khun Koi i se adresă din nou:

— Convinge-te că nu are nici o armă şi deschide repede.

Soldatul din MTA nu se mai aflase niciodată în faţa unei astfel de responsabilităţi. Creierul lui inhibat nu înţelegea de ce Khun Sa nu i-a spus nimic. Îşi zise că străinii aceia nu aveau arme şi că riscul era minor dacă îi lăsa să intre. Înăuntru, în încăperea dinaintea sălii, se aflau şase soldaţi înarmaţi... îl pipăi pe Malko cu repeziciune şi, deschizând uşa, îi făcu semn Virginiei Hood să treacă şi ea.

Khun Koi strigă cu un ton plin de veselie:

— Să nu mă lăsaţi să mor de foame!

Malko avea impresia că inima îi va face explozie, atât de mare era tensiunea. Se uită în jurul lui. Câţiva soldaţi stăteau la o masă rotundă şi înfulecau voinicеşte. Toţi se uitară miraţi la cei doi străini. Unul dintre ei se ridică în picioare şi veni înaintea lor. Virginia Hood îi zise tăios în chineză:

— Avem întâlnire cu generalul, ca să-i prezentăm urările noastre de fericire şi de prosperitate.

Era o chestie inventată de Malko... Soldatul ezită, apoi îşi zise că, dacă gărzile de afară îi lăsaseră să intre, nu erau probleme... Virginia Hood ajunsese deja la draperia care îi despărţea de sala cea mare. Tânăra femeie o dădu la o parte cu calm şi, urmată de Malko, intră în încăpere, lăsând draperia să cadă în urma ei.

Malko observă cu rapiditate scena. În mijloc se afla o masă foarte joasă, rotundă, plină cu mâncăruri şi cu sticle. Coca-Cola, bere Singha şi două sticle de coniac Gaston de Lagrange XO, complementul indispensabil meselor unor chinezi bogaţi. Pe podea fuseseră îngrămădite covoare şi o sumedenie de perne şi de mici taburete triunghiulare şi multicolore, care, în Thailanda, se folosesc deseori pentru a-ţi odihni spatele. La masă se aflau patru persoane.

Dinaintea lui Malko se găsea un chinez îmbrăcat în negru, cu faţă plată şi nas mare. Era Khun Sa. La brâu avea o centură militară de care era agăţat un pistol automat în tocul lui.

În faţa chinezului, cu spatele la Malko, Yu Niang purta o rochie brodată care o acoperea până la picioare; părul era împletit într-o coadă complicată. La stânga, stătea un chinez durduliu şi aproape chel, cu siguranţă tatăl. Iar la dreapta, se afla o chinezoaică slabă ca un ţâr, plină de bijuterii ca un pom de Crăciun. În fund, la dreapta, o uşă dădea spre bucătărie.

Privirea lui Khun Sa şovăi cu stupefacţie. Puse repede beţişoarele jos şi li se adresă tăios nou-veniţilor.

— Întreabă cine suntem, de îndrăznim să-i întrerupem masa, traduse Virginia Hood. E vorba de o cină particulară.

Chinezul nu-şi putea imagina o intervenţie agresivă.

Aveau să fie aruncaţi afară ca nişte mitocani. Malko privea spatele lui Yu Niang. Tânăra femeie nu putea să-i vadă, dar părinţii ei se uitau al ei cu priviri pline de dispreţ.

— Spune-i ce vrem, îi ceru Malko Virginiei Hood.

Nu ştia cât de bine vorbea englezeşte Khun Sa şi nu era momentul să fie înţeles greşit. Virginia Hood se apropie de masă şi începu să vorbească în chineză. Pe măsură ce vorbea, Khun Sa păli la faţă şi ochii negri i se înfundau în orbite. Părinţii lui Yu Niang încetaseră să mai mănânce şi contemplau scena cu gura căscată.

Şi ceea ce trebuia să se întâmple, se întâmplă. Împinsă de curiozitate, Yu Niang întoarse capul. Malko ştiu că îşi va aminti toată viaţa expresia de pe faţa ei. La început, stupoare totală, apoi trăsăturile deformate de machiaj se năruiră brusc, ca o ceară care se topeşte. Ochii i se umplură de lacrimi şi buzele îi fremătau. Malko avea impresia că urcă Golgota. Ar fi vrut să-i strige că fusese sincer în după-amiaza aceea de sâmbătă, că viaţa nu era niciodată neagră sau albă... Dar Yu Niang îşi întoarse faţa şi rămase încremenită, dreaptă, de parcă ar fi fost

brusc mumificată!

Atmosfera devenise tensionată dintr-o dată. Era suficient ca generalul să se înfurie şi să le ordone oamenilor lui să-i împuşte pe loc pentru ca tot planul frumos al lui Malko să se transforme într-o baie de sânge...

Nu îndrăznea să se mişte. Totul atârna de un fir de păr...

Cu o agilitate rară, Khun Sa se ridică brusc. Nu era foarte înalt, dar se degaja din el o putere uimitoare. Privirea cu care îl fixa pe Malko exprima o ură incredibilă. Mâna dreaptă îi alunecă până la mânerul din fildeş al coltului, îl apucă şi îl smulse din tocul său.

Capitolul XVIII

Preţ de câteva secunde, care i se părură adevărate secole, Malko crezu că generalul Khun Sa va trage. Ochii chinezului nu mai erau decât două puncte negre şi strălucitoare, braţul lui era întins la orizontală, cu ţeava pistolului îndreptată spre pântecele lui Malko. Un chelner se ivi din bucătărie, încărcat cu tăvi şi se opri brusc în faţa acelei scene incredibil. Zgomotul acela uşor destinse atmosfera. Trăsăturile lui Khun Sa se relaxară uşor. Malko profită ca să i se adreseze în engleză:

— Generale Khun Sa, nu am nici o intenţie rea. Am venit să discut despre eliberarea lui Matt Grit.

Deoarece chinezul nu răspundea, Virginia traduse în limba lui. Khun Sa lăsă încet arma în jos şi o puse la locul ei în toc. Traficantul zise într-o engleză aspră:

— Faci parte din DEA?

— Nu, din CIA.

— Bine. Ce vrei să-mi spui?

Engleza lui, deşi imperfectă, se putea înţelege foarte bine. Malko arătă spre o masă goală aflată într-un colţ.

— Cine eşti?

— Numele meu este Malko Linge. La Bangkok am luat legătura cu unul dintre prietenii tăi, Su Wan Ho.

Privirea lui Khun Sa se înnegură.

— Ah, tu eşti! Cum m-ai găsit aici?

— Nu pot să spun asta. Dar dacă aş fi avut intenţii rele, n-aş fi venit singur...

— Nu eşti singur, răspunse chinezul.

— Totuna e, în comparaţie cu escorta pe care o ai. Îţi repet că n-am venit cu gânduri războinice.

Khun Sa clătină din cap, de parcă ar fi aprobat, dar continuă imediat:

— Această seară e strict privată. Nu trebuia să mă deranjezi. Aşteaptă-mă afară.

Yu Niang şi părinţii ei stăteau nemişcaţi ca nişte statui. Malko se gândi o fracţiune de secundă la ce era în sufletul tinerei chinezoaice. Dar nu avea timp să se înduioşeze. Cu un zâmbet politicos, Malko răspunse:

— Generale, ceea ce am să-ţi spun, va lua doar câteva minute. Dar e important.

Chinezul miji ochii plini de răutate.

— Trebuia să vii mai devreme, domnule Linge. Lo Te Ming se află în Statele Unite de câteva zile. Nu mai avem ce negocia.

Era momentul critic. Malko îşi accentuă uşor zâmbetul şi zise cu aceeaşi voce calmă:

— Ba da, pe tine.

Văzu degetele lui Khun Sa strângând mânerul pistolului. Malko se afla din nou în pericol de moarte. Îşi cufundă privirea în ochii chinezului şi insistă.

— Generale Khun Sa, e uşor să mă ucizi aici şi acum. Dar în acest caz, n-ai să mai vezi niciodată Birmania. Nu la această soluţie m-am gândit. Vreau doar să mă asculţi câteva minute. După aceea vei face ce doreşti.

Trecură alte secunde interminabile, apoi Khun Sa se întoarse spre masa lui şi zise câteva cuvinte în chineză, cu un ton plin de respect. Apoi, cu un pas greoi, chinezul se apropie de o măsuţă pătrată din apropierea uşii de la bucătărie. Virginia se retrase.

Malko se deplasă şi el şi se aşeză în faţa chinezului. Abia dacă îi despărţea un metru. Putea să observe pupilele negre, care se mişcau tot timpul şi faţa plată agitată de tresărituri. Khun Sa îşi aşeză palmele pe masă: erau mici, îngrijite, iar inelul de pe inelarul stâng purta o pecete galbenă. La mâna dreaptă avea un ceas Rolex. Văzându-l astfel, nu-ţi puteai imagina marea lui putere. Chinezul se uita la Malko aşa cum se uită un tigru la un iepure: cu voracitate. Malko schiţă un zâmbet.

— Îmi dai voie să dau un telefon?

Scoase telefonul portabil din buzunar, trase antena şi formă numărul lui Mike Herald, rugându-se cerului ca aparatul să funcţioneze. Vocea americanului răsună în receptor, putând fi auzită foarte bine şi de Khun Sa.

— Malko, totul merge bine?

— Totul merge bine. Te sun peste o jumătate de oră.

Înfruntarea începea. În privirea lui Khun Sa nu vedea îngrijorare, ci curiozitate. În timpul conversaţiei cu Malko, chinezul aprinsese o ţigară.

— Îmi cer scuze pentru că ţi-am deranjat masa de logodnă, zise cu suavitate Malko. N-am avut de ales.

Khun Sa se înfioră.

— Du unde ştii asta?

— Nu pot să-ţi spun. În orice caz, pantofii încrustaţi cu rubine pe care i-ai oferit logodnicei sunt încântători.

Una dintre maximele de război ale chinezilor spunea că trebuie să stârneşti confuzia duşmanului... Khun Sa încasă lovitura fără să spună nimic. Schimbă subiectul şi zise:

— Sunt un om paşnic, un luptător pentru libertate şi ţin mult la americani. De altfel, i-am scris preşedintelui Clinton pentru a-i propune un plan de eradicare a tuturor plantaţiilor de mac din regiune. DEA încearcă să mă prezinte drept un traficant de droguri.

Îşi susţinea numărul de îmbrobodire a interlocutorului. Părinţii lui Yu Niang şi tânăra chinezoaică stăteau în continuare ca împietriţi în faţa farfuriilor goale. Buna dispoziţie a lui Khun Sa izvora din faptul că nu se simţea în pericol. Era convins că Malko, agent al CIA, venise pur şi simplu să pledeze pentru eliberarea ostaticului. Ar fi putut, fără probleme, să-i acorde câteva zile de amânare, să-i permită chiar o vizită cu însoţitor... Fără ca pentru asta să renunţe la răzbunarea lui...

Malko prinse mingea din zbor.

— Nici eu nu vreau să-ţi fac vreun rău, zise el. Îţi cer doar să-l eliberezi pe Matt Grit, agentul nostru.

Khun Sa nu răspunse direct.

— Când am fost prizonier la Rangoon, din 1969 până în 1974, partizanii mei au răpit doi medici sovietici de la spitalul din Taung-Gyi pentru a-i schimba cu mine. Sovieticii au reacţionat mult mai repede decât o fac americanii azi. Au exercitat presiuni asupra birmanezilor ca să mă elibereze. După aceea i-am eliberat pe acei medici care s-au arătat încântaţi de şederea lor în ţinutul Shan.

Aluzia era transparentă. Khun Sa agită bricheta ca pe o armă în direcţia lui Malko şi zise:

— În cazul nostru, nu v-aţi îndeplinit partea de contract, aşa că nici eu nu o voi îndeplini pe a mea.

Cu acelaşi ton calm, de parcă ar fi fost o banală discuţie de afaceri, Malko replică:

— Să spunem că schimbăm termenii contractului. Îl înlocuiesc pe Lo Te Ming cu generalul Khun Sa.

Ochii chinezului se închiseră aproape complet. În afara conversaţiei lor, în sală domnea o tăcere minerală. Chelnerii, retraşi în bucătărie, nu mai serveau, iar gărzile lui Khun Sa rămâneau afară.

— Nu te înţeleg prea bine, domnule Linge, zise Khun Sa ameninţător.

— Dă-mi voie să-ţi explic, zise Malko, exprimându-se cu o încetineală voită. Te afli în Thailanda, la aproximativ două ore de drum de frontieră. În afară de prietenul căruia i-am telefonat, de mine şi de însoţitorii tăi, nimeni nu ştie de asta. Oferta mea e următoarea: dai ordin ca Matt Grit să fie adus aici şi mi-l predai. După aceea, după ce-ţi vei termina serata familială, te întorci la Ho-mong. Nici DEA, nici *Border Patrol Police* nu vor şti că ai venit... Nu sunt aici ca să ne războim, ci ca să salvez viaţa lui Matt Grit.

Khun Sa asculta. Pupilele lui aveau o fixitate înspăimântătoare. O cobră gata să atace. Malko înainta ca pe ouă. Nu era vorba numai de un raport de forţe, ci era şi o problemă de „demnitate”. Dacă chinezul avea impresia ca aceasta avea de suferit, totul ar fi putut degenera într-un masacru. Malko se grăbi să adauge, pentru a-l mai îmbuna:

— Când cei de la DEA vor afla că ai venit până aici, vor fi furioşi, dar asta nu e problema mea.

Idee ce nu descreţi fruntea lui Khun Sa.

— Şi ce se întâmplă dacă refuz? întrebă el cu o voce aspră.

Malko nu-şi feri privirea.

— Lucruri neplăcute pentru toată lumea, răspunse el. Mai întâi, înţelegi că, dacă furia te-ar împinge la un gest ireparabil faţă de mine, prietenul meu Mike Herald, directorul biroului CIA din Bangkok, va acţiona imediat. Trebuie să-i telefonez la fiecare treizeci de minute pentru a-l asigura că totul e în ordine. Deci, în cazul în care refuzi, Mike va alerta DEA, ONCB şi armata thailandeză. N-ai să te mai poţi reîntoarce la bază. Sigur, înainte vei avea timp să mă omori, împreună cu cei cu care am venit... Matt Grit va fi cu siguranţă executat la Ho-mong. Dar tu vei intra la închisoare sau te vor omorî. Bineînţeles, nu e vorba de un ultimatum... Alegerea îţi aparţine.

Malko avea gâtul uscat şi nu numai din cauza căldurii. Khun Sa stătea în faţa lui încremenit ca un bloc de gheaţă.. Numai ochii i se mişcau. Analiza situaţia.

Apoi zise cu o voce tăioasă:

— Nu mi-e teamă nici de elicoptere, nici de *Border Patrol.* Oamenii mei au cu ce să riposteze.

Nu era foarte convins de ce spunea.

— E un *gambit,* zise Malko zâmbind, fără să fie sigur că

generalul înţelegea.

Se simţea de un calm olimpian. Hotărât lucru, a-şi risca viaţa devenise un fel de drog pentru el.

— Propunerea e inacceptabilă, zise Khun Sa cu o voce înăbuşită.

Malko închise ochii o fracţiune de secundă. Multe imagini îi trecură prin minte: momente asemănătoare, castelul din Liezen, zâmbetul radios al Alexandrei. Pierduse.

Vru să se ridice, cu un zâmbetul pe buze.

— Cu atât mai rău, zise el.

— Stai puţin!

Vocea lui Khun Sa răsunase ca un pocnet de bici. Chinezul continuă imediat:

— Iată propunerea *mea.* Eşti oaspetele meu, împreună cu femeia care te însoţeşte. După ce termin cu masa, pornim înapoi spre Ho-mong. După o noapte de odihnă, vei fi liber să pleci împreună cu Matt Grit…

Trebuie să fii chinez şi să joci ma-jong ca să spui toate astea fără să izbucneşti în hohote de râs. Totuşi Malko simţi o mare uşurare. Confruntarea se îndepărta; demara negocierea.

— Generale, zise Malko, mi-ar plăcea tare mult să-ţi pot accepta ospitalitatea, dar nu mai înainte de a rezolva problema noastră. În momentul ăsta pierdem timp, ceea ce îţi prelungeşte şederea în Thailanda. De ce refuzi oferta mea?

Khun Sa luă o scobitoare şi începu să se joace cu ea.

— N-am încredere în DEA. O soluţie intermediară ar consta în a mă însoţi până la frontieră cu escorta dumitale. Acolo îl vom găsi pe Matt Grit şi te vei întoarce împreună cu el.

Propunere vicleană… După ce ar fi ajuns la frontieră, nici DEA, nici thailandezii n-ar mai fi avut timp să intervină. Khun Sa ar fi putut să-l lichideze pe Matt Grit, dar şi pe Malko…

Un gradat din MTA traversă încăperea, se înclină în faţa lui Khun Sa şi îi şopti câteva cuvinte la ureche. Chinezul înclină papul afirmativ. Militarul plecă şi, după câteva clipe, draperia se dădu la o parte şi apăru Sombat Suwatana.

Jurnalistul încremeni când îl recunoscu pe Malko. Khun Sa se ridică şi se apropie de el. Îl prinse de cot şi îl duse spre uşă.

*

* *

Cu spatele lipit de peretele restaurantului, în curte, Sombat Suwatana, simţea cum îi clănţăne dinţii. Niciodată nu-l mai

văzuse pe Khun Sa în starea asta. Degetele chinezului îi strângeau braţul ca o gheară de oţel. De jur-împrejur, jurnalistul distingea în umbră siluetele oamenilor săi. N-ar fi primit ajutor din partea nimănui.

— Cum a ajuns aici străinul? bâigui jurnalistul.

Khun Sa îl strânse şi mai tare.

— Ştia de pantofi. Tu i-ai adus. Tu i-ai vorbit despre ei.

— Nu, nu, îţi jur, generale, zise gemând thailandezul.

Khun Sa dădu drumul braţului. Se dădu înapoi un metru, smulse pistolul din toc, trase piedica şi, cu braţul întins, ţinând extremitatea ţevii la câţiva centimetri de ochii holbaţi de groază ai lui Sombat Suwatana, apăsă pe trăgaci.

Primul glonţ sparse fruntea jurnalistului. Khun Sa continuă să tragă, însoţind victima în cădere, până când chiulasa se blocă în poziţia deschisă, cu încărcătorul gol. Scoase încărcătorul, puse altul, băgă un glonţ pe ţeavă, puse piedica şi vârî arma la loc.

După aceea se întoarse în restaurant, fără să arunce nici o privire cadavrului.

Malko îl văzu revenind nepăsător şi aşezându-se din nou în faţa lui. Toată lumea auzise împuşcăturile. Acest incident îi aminti lui Malko că ducea tratative cu un ucigaş feroce. Khun Sa îl întrebă imediat:

— Eşti de acord cu propunerea mea?

— Cu o uşoară modificare, răspunse Malko. Pe ce rută intenţionezi să te întorci la Ho-mong?

— Pe drumeagul KMT.

— Mi se pare că înainte de satul Nan-mon e un post al BPP. Cărarea e închisă de o palisadă.

Khun Sa nu-şi exterioriză surprinderea de a vedea că un străin cunoaşte atât de bine regiunea. Se limită să precizeze:

— Pentru mine, palisada nu e „niciodată” închisă.

Evident, tripla salariile soldaţilor din BPP…

— Nu mă îndoiesc de asta, îl asigură Malko. Iată ce-ţi propun. Vom pleca amândoi cu un şofer până acolo. Escorta ta rămâne aici. Unul dintre oamenii tăi îl va aduce pe Matt Grit. Vei pleca cu acest om şi eu cu Matt Grit. Escorta ţi se va alătura mai târziu.

Mai înainte ca generalul Khun Sa, să poată răspunde, telefonul portabil al lui Malko începu să sune. Imediat se auzi vocea anxioasă a lui Mike Herald.

— Malko?

— Totul e bine, Mike, îl asigură Malko. Îmi pare rău, nu mi-am

dat seama cum trece timpul. Te sun mai târziu.

Acest telefon venise la momentul potrivit ca să-i anunţe lui Khun Sa ameninţarea care plana asupra lui... Malko mersese cu concesiile cât putuse de departe. Chiar luând toate măsurile de precauţie, tot risca enorm aventurându-se singur la frontieră. Dar, pentru ca operaţiunea să reuşească, trebuia să-i ofere chinezului o propunere *acceptabilă.*

Ridică capul. Khun Sa se uita la el fix, cu maxilarele încleştate, reţinându-şi în mod vizibil dorinţa de a-l omorî.

Malko se gândi deodată la detaliul care l-ar fi putut face pe chinez să accepte mai cu uşurinţă.

— Generale, zise el, ai cuvântul meu că nimeni nu va afla despre relaţiile dintre tine şi *Miss* Yu Niang. Asta e viaţa ta particulară.

După expresia de pe faţa lui Khun Sa, Malko îşi dădu seama că nimerise bine.

— Accept, zise chinezul. Voi termina de mâncat. Poţi să te instalezi la masa asta cu prietena ta. Pe urmă vom pleca. Voi telefona la Ho-mong.

Capitolul XIX

Sfârşitul mesei de logodnă fusese aproape normal. Pentru a o face pe logodnica lui şi pe viitorii săi socri să uite întreruperea neaşteptată a petrecerii, Khun Sa ceruse să se aducă o sticlă de coniac Gaston de Lagrange XO, pe care îl băură cu toţii în pahare mari ca pe Coca-Cola. Chinezii, topiţi după coniac în general şi după cel franţuzesc în special, comandau mărcile cele mai bune pentru festivităţile lor. Yu Niang acceptă şi ea să bea.

Din când în când, Malko îi observa profilul de la masa lui. De la intrarea în sală, privirile lor nu se mai întâlniseră. Chelnerii se iveau din bucătărie încărcaţi cu feluri de mâncare, dar Malko n-ar fi putut să înghită nici un bob de mazăre, iar Virginia părea la fel de crispată ca şi el. După ce acceptase propunerea, Khun Sa trimisese după un telefon portabil cu care sunase la Ho-mong. Fireşte, vorbise în chineză. Virginia, zare încercase să asculte convorbirea, îi spusese după aceea ui Malko:

— N-am înţeles nimic. A vorbit în dialect *haw...*

Malko era stăpânit de sentimente contradictorii. Pe de o parte, se felicita că mizase pe pragmatismul chinezului şi câştigase. Pe de altă parte, îşi dădea seama că planul lui presupunea riscuri mari. În zona de frontieră, chiar dacă Khun Sa era singur, se afla pe terenul lui. Nimic nu l-ar fi împiedicat să pună la cale o ambuscadă pe drumul de întoarcere. Un om ca el va încerca până în ultima secundă să întoarcă situaţia în avantajul său. Dar zarurile erau aruncate.

Khun Sa şi invitaţii lui terminară *durian*-ul, un fruct de mărimea ananasului, plin de ţepi, a cărui pulpă unsuroasă cu gustul camebertului mucegăit era foarte apreciată de chinezi. Goliră ultimele picături de coniac, ceaiul fu băut foarte repede şi toată lumea se ridică, ploconindu-se unii în faţa altora, înclinat în faţa ei, puternicul Khun Sa îi întinse tinerei Yu Niang o cutioară pe care ea o acceptă cu un râs cristalin. După ce deschise cutiuţa şi puse inelul pe deget, părinţii nu mai conteniră cu plecăciunile.

Era emoţionant ca decernarea Legiunii de Onoare unei lichele.

Apoi Khun Sa îi conduse.

Virginia şi Malko se ridicară şi ei. Malko luă telefonul portabil şi

îl sună pe Mike Herald, căruia îi făcu un rezumat rapid al situaţiei.

— Imediat ce vom pleca, zise el, schimbă poziţia, vino în partea de vest a satului, astfel încât să poţi vedea dacă gărzile lui Khun Sa se pun sau nu în mişcare. Înţelegerea este să nu se mişte de-aici până la întoarcerea mea. Dacă pleacă, asta ar însemna că au ordin să ne intercepteze şi înţelegerea cade.

— Vrei să spui că atacăm?

— Da, fără să vă gândiţi la mine... poziţia mea va fi foarte proastă în acest caz.

— Şi Virginia?

— Rămâne aici cu oamenii lui Khun Sa. O vom lua după aceea. Dacă totul merge bine, te sun imediat ce îl am pe Matt Grit. Dacă derbedeii lui Khun Sa se mişcă, mă suni numaidecât.

— OK, încuviinţă Mike. Îţi ţin pumnii. *Take care.*

Convorbirea telefonică luă sfârşit. Nervii lui Mike Herald erau puşi la grea încercare.

Virginia şi Malko ieşiră din restaurant chiar în momentul în care Mercedesul ieşea din curte, salutat de Khun Sa. Khun Koi se ivi din întuneric. Virginia îi explică ce rol va juca. Thailandezul ascultă, apoi i se adresă americanei, care traduse:

— I-a auzit pe oamenii lui Khun Sa spunând că te duci să recuperezi un prizonier deţinut de el.

— Întocmai, zise Malko.

Khun Koi miji ochii şi zâmbi diabolic, adresând o frază lungă Virginiei.

— Spune că generalul Khun Sa valorează mai mult decât toţi prizonierii. DEA ar da milioane de dolari pentru el...

Thailandezul saliva. Ieşea la iveală vânătorul de recompense. Malko îi potoli entuziasmul prin intermediul Virginiei.

— Pentru noi, acest prizonier face mai mult decât Khun Sa.

Khun Koi ridică din sprâncene, gândindu-se zadarnic la ce-ar putea să fie mai preţios decât câteva milioane de dolari. Dar nu avu timp să reflecteze prea mult. Sosea Khun Sa. Thailandezul se înclină adânc în faţa chinezului care avu cu el o scurtă convorbire. După aceea se întoarse spre Malko.

— Sunt gata de plecare. Cred că suntem deja aşteptaţi acolo.

— Ai precizat că Matt Grit trebuie să fie însoţit de o singură persoană?

— Acesta e ordinul pe care l-am dat.

Ajunseră în faţa camionetei lui Khun Koi. Khun Sa urcă primul,

aşezându-se în mijlocul cabinei. Malko luă loc lângă portiera din dreapta. Pe peretele interior al cabinei era agăţată o puşcă de asalt. Toyota demară imediat.

Drumul era întunecos, nu era lună şi nu trecea nici un vehicul. Oamenilor nu le plăcea să circule pe acel traseu care mişuna de contrabandişti şi de oameni înarmaţi...

Khun Sa aprinse liniştit o ţigară şi se întoarse spre Malko.

— Păcat că nu vii până la Ho-mong, zise el cu o voce bolovănoasă. Ai fi văzut cum am transformat un sat într-un oraş modern cu douăzeci de mii de locuitori.

— Altă dată, răspunse Malko.

Împreună cu o divizie de puşcaşi marini...

*

* *

Toyota se zdruncina prin făgaşe, ajungând uneori de-a latul drumului. Khun Koi făcea eforturi ca să menţină vehiculul pe drumeag. Farurile luminau copaci care se întindeau la infinit şi creste întunecate se profilau pe cerul mai senin. Nu se vedea nici o lumină. De când părăsise şoseaua şi apucaseră pe acel drumeag care teoretic ducea la Mai-lun, în partea birmaneză, nu văzuse nici ţipenie de om, chiar traversând două sate izolate; nici măcar o pisică hoinară.

Toyota urca mici păsuri şi cobora apoi spre vale. La nesfârşit! Era cu neputinţă să te orientezi..

Încă douăzeci de minute de mers pe drumeag.

Khun Sa părea din ce în ce mai destins. Normal. Era foarte aproape de teritoriul său. Aici, intervenţia celor de la DEA era iluzorie. Până să se treacă la acţiune, le-ar fi tăiat capul de zece ori. Malko scruta drumeagul, cu o strângere în stomac. Şi dacă Khun Sa le întinsese o cursă?

Singura lui protecţie o constituia Khun Koi, al cărui pistol atârna la centură, unde Khun Sa nu putea să ajungă. Malko supraveghea mâinile chinezului.

Treceau printr-o vale întinsă. Khun Sa arătă cu mâna nişte creste, aliniate la câţiva kilometri în dreapta lor.

— Iată teritoriul Shan! anunţă el.

Se apropiau. Acum solul era plat, dar drumeagul şerpuia fără încetare. Brusc, farurile luminară un panou indicator mare în thailandeză. Drumeagul se scinda în două direcţii. În dreapta era închis de o palisadă de lemn, pe care se aflau câteva tăbliţe. La mijloc se înălţa o mică colină în vârful căreia se vedeau locuinţe

cufundate în beznă. La stânga, drumeagul cobora spre vale. Khun Sa dădu un ordin în chineză şi Khun Koi frână, lăsând motorul să meargă.

— Am ajuns, anunţă chinezul.

Malko privi în jurul lui. Nu era deloc liniştit. În jungla aceea deasă putea să se ascundă un întreg regiment.

— Unde sunt? întrebă el.

— Să semnalizeze de trei ori cu farurile.

Khun Koi semnaliză. În spatele palisadei se aprinseră imediat alte faruri. Vehiculul era oprit în umbra colinei. Khun Sa se întoarse spre Malko.

— Sunt acolo.

— Cum vor ajunge aici? Drumul e închis.

— Pe jos. Eu voi pleca înapoi cu ei.

— Stai puţin. Spune-i lui Khun Koi că voi conduce eu.

Thailandezul nu avu nimic împotrivă şi Malko ocoli maşina ca să se instaleze la volan. După care, întoarse Toyota cu faţa la pantă, apoi aprinse toate farurile, care luminară o camionetă. Una singură. Malko manevră reflectorul mobil instalat pe acoperişul cabinei şi baleie toată zona.

Precauţie nesigură. Oameni înarmaţi s-ar fi putut, ascunde foarte bine în pădure. Dar nu exista decât un singur vehicul.

Prudent, Khun Koi se trăsese în umbră şi nu mai putea fi văzut. Malko stinse reflectorul, luă puşca de asalt şi sări jos.

— Vrei să-i spui omului tău să-l elibereze pe prizonier? îi zise Malko lui Khun Sa. Şi să aprindă farurile.

Khun Sa coborî şi el din cabină şi strigă ceva cu mâinile pâlnie la gură. Malko ar fi vrut să fie mai bătrân cu o oră…

Una dintre portierele Toyotei se deschise şi din ea coborî un bărbat, slab şi destul de mic de statură. Cu un mers nesigur, prizonierul se îndreptă spre barieră şi începu s-o escaladeze fără dificultate.

Khun Sa îi zise lui Malko:

— Acum te părăsesc.

— Stai puţin!

Atâta vreme cât Khun Sa era lângă el, nu risca să fie doborât de rafala unei arme ascunse. Fireşte, era o protecţie pe termen foarte scurt. Tăcerea nopţii şi pustietatea din jurul lor erau apăsătoare. Malko strigă:

— Matt Grit!

— *Yes. That's me!* strigă americanul.

Matt Grit se lăsă să cadă greoi pe sol şi Malko crezu că nu va putea să se mai ridice. Dar se ridică, mai întâi în patru labe şi alergă şchiopătând! Malko fu frapat de faţa descărnată, ochii înfundaţi în orbite şi trupul scheletic. O barbă căruntă îi năpădise faţa. Americanul se opri brusc văzându-l pe Khun Sa.

— Ce caută aici… Acest ticălos oribil!

— Am încheiat o înţelegere, îi explică Malko. Pentru eliberarea ta. Urcă în camionetă să plecăm. Repede.

Americanul urcă în cabină fără să insiste, de parcă toţi dracii ar fi fost pe urmele lui. Malko îi aruncă lui Khun Sa o privire scârbită şi nu se putu abţine să nu remarce:

— S-ar părea că nu a păstrat o amintire plăcută despre ospitalitatea ta…

Khun Sa nu răspunse. Tensiunea era din ce în ce mai mare. Lui Malko îi venea greu să-i spună să plece: era ultima lui garanţie. Degeaba scrutase jungla, totul era calm. Arătă cu mâna spre clădirile de pe vârful colinei.

— Acolo e postul BPP?

— Da, dar noaptea nu stau niciodată acolo, răspunse Khun Sa.

Se măsurară din priviri câteva secunde. Deodată, Malko îşi dădu seama că Khun Koi dispăruse!

— Khun Koi!

Nu primi nici un răspuns. Nu avu timp să-şi pună prea multe întrebări. Dinspre colină răsună o detunătură. Khun Sa se învârti în loc şi căzu la pământ. Se agită câteva secunde, apoi se ridică în patru labe. Mâna i se îndreptă spre arma de la centură şi mârâi furios. Glonţul tras asupra lui lovise pistolul cu mâner de fildeş, smulgându-l din toc.

Chinezul făcu un salt refugiindu-se în umbra vehiculului. Malko îi întâlni privirea şi văzu că îi era frică.

Preţ de o fracţiune de secundă, Malko fu stăpânit de o tentaţie nebună: să se întoarcă cu Matt Grit şi cu generalul Khun Sa! Dar o respinse imediat. Un om de onoare trebuie să-şi ţină întotdeauna cuvântul. Chiar şi faţă de Khun Sa. Îndreptă arma de asalt în direcţia de unde venise împuşcătura şi strigă din toate puterile:

— Khun Koi, nu mai trage!

Nici un răspuns! Malko clocotea de furie. Nu putea să-l lase pe acel sângeros vânător de recompense să provoace eşuarea misiunii sale în ultimul moment. Cu siguranţă că soldatul lui Khun Sa avea un aparat de emisie-recepţie sau un telefon mobil.

Malko ţinti cu aproximaţie zona de unde pornise împuşcătura şi trase o rafală scurtă. Auzi un geamăt înăbuşit şi nu mai trase. Urcă în cabină, baleie colina cu reflectorul mobil şi descoperi un corp lungit la pământ spre care se îndreptă. Khun Sa se repezi în spatele lui la reflector şi îşi găsi revolverul. Ajunseră amândoi aproape în acelaşi timp lângă rănit. Khun Koi se strâmba de durere, cu mâinile pe abdomen. Fără să-l bage în seamă pe Malko, Khun Sa se aplecă spre el. Desfăcu cu calm nasturii cămăşii lui Khun Koi, de parcă ar fi vrut să examineze rana. Apoi scoase revolverul şi se întoarse spre Malko cu arma în mână. Ochii lui mici şi negri străluceau de ură.

— Omul acesta a vrut să mă omoare, zise el. Îmi aparţine.

Fără să aştepte răspunsul lui Malko, chinezul aşeză ţeava revolverului lângă prima dintre cele nouă amulete şi apăsă pe trăgaci. Detunătura fu de-a dreptul asurzitoare. Khun Koi deschise gura şi corpul său fu scuturat de un spasm violent. Khun Sa ţintea deja a doua amuletă. Aşchii de aur ţâşniră în toate părţile şi glonţul intră între coaste. Khun Koi abia dacă mai reacţionă... Khun Sa continuă... până la a noua amuletă. Khun Koi murise de mult. Chinezul se ridică cu o grimasă ciudată pe faţă.

— În felul ăsta, nici un *phi* nu-l va răzbuna.

Chiar şi el era superstiţios! Puse arma în toc.

— Pleacă, zise el. Mi-ai salvat viaţa, nimic nu ţi se va întâmpla pe drum. Dar dacă o să-mi mai ieşi încă o dată în cale, o să-ţi tai capul.

Malko privi jungla de nepătruns din jurul lui. Pentru prima dată era convins că generalul spunea adevărul.

— Ai pregătit o capcană? întrebă el.

Khun Sa nu răspunse. Îi arătă drumeagul care cobora spre sud.

— Du-te. N-ai cum să te rătăceşti.

Apoi se întoarse şi se îndreptă spre palisadă. Malko se afla deja la volanul camionetei. Matt Grit se ghemuise, terorizat. Scoase un fel de strigăt când Malko demară şi porni pe pantă în jos.

— Nu-mi vine să cred! bâigui el. În dimineaţa asta trebuia să mă omoare. Într-un mod oribil.

Americanul îi explică lui Malko soarta pe care i-o rezervase Khun Sa. Malko începea să regrete gestul său cavaleresc. Regretele se risipiră când, după cinci sute de metri, farurile

maşinii sale luminară o coloană de oameni înarmaţi care urcau pe drumeagul pe care el cobora. Pe uniformele lor se vedea ecusonul MTA. Toţi se prefăcură că nu observă camioneta.

În ciuda zdruncinăturilor, Matt Grit era pe cale să aţipească, doborât de oboseală.

Malko profită de o porţiune de drum netedă şi se uită la cer prin parbriz. Norii se adunau dinspre vest şi stelele dispăreau în spatele lor una câte una, făcând peisajul şi mai sinistru. Se simţea vlăguit şi conducea ca un automat. Regăsirea Virginiei va fi o compensaţie agreabilă. Câştigase pariul lui nebunesc, dar cu ce preţ...

Probabil că acum Khun Sa ajunsese deja la Ho-mong şi medita la eşecul lui. Niciodată n-ar fi crezut că cineva ar fi putut să-i smulgă victima.

Matt Grit alunecă şi se lovi de umărul lui Malko. Americanul gemea şi vorbea în somn.

Deodată, roţile camionetei atinseră asfaltul; ajunseseră pe şosea.

*

* *

Malko citea *The Nation,* instalat lângă piscina de la *Westin*. Trecuseră două zile. Părea că nimeni nu-şi dăduse seama că celebrul Khun Sa se apropiase atât de mult de Chiangmai... Matt Grit plecase spre Bangkok împreună cu Mike Herald care îi lăsase lui Malko maşina lui reparată. Iar Malko îşi destindea nervii făcând dragoste, în reprize mari, cu Virginia, care nu mai avea deloc chef să se întoarcă în acel *guest house* fără apă caldă. Asta îi înzecea capacităţile amoroase...

Un *boy* veni la el, aducându-i un pacheţel. Malko nu se nelinişti. Era prea mic ca să fie un pachet-capcană.

— Cineva v-a adus asta, domnule Linge.

Malko deschise pacheţelul. Înăuntru era o brăţară foarte frumoasă din aur, încrustată cu diamante şi rubine. Îşi zise că cea mai mare victimă a acestei aventuri era Yu Niang, care nu va mai crede niciodată în sinceritatea vreunui bărbat.

Cuprins

Prolog.....5
Capitolul I.....16
Capitolul II.....30
Capitolul III.....39
Capitolul IV.....52
Capitolul V.....62
Capitolul VI.....69
Capitolul VII.....78
Capitolul VIII.....87
Capitolul IX.....94
Capitolul X.....102
Capitolul XI.....110
Capitolul XII.....121
Capitolul XIII.....129
Capitolul XIV.....136
Capitolul XV.....145
Capitolul XVI.....153
Capitolul XVII.....166
Capitolul XVIII.....177
Capitolul XIX.....184
Cuprins.....191

Malko nu îndrăznea să mişte. Viaţa lui depindea de un fir de aţă...

Cu o agilitate rară, Khun Sa se ridică brusc. Nu era prea înalt, dar din el emana o putere uimitoare. Privirea cu care îl fixa pe Malko exprima o ură incredibilă. Mâna dreaptă îi alunecă până la mânerul din fildeş al coltului şi trase cu violenţă arma din toc.

La editura TINERAMA
au apărut în seria SAS:

- Embargo
- Samba pentru SAS
- Dispărut la Singapore
- Teroare la Santiago
- Misiunea Sarajevo
- KGB contra KGB
- În numele lui Allah
- Alertă, Plutoniu
- Suspectul de la Leningrad
- Zborul 007 nu mai răspunde
- Umbra lui Jirinovski
- Pe urmele lui Carlos
- Atentat la Casa Albă
- CIA contraatacă
- Saddam Hussein trădat de fiii săi

ISBN 973-9138-24-1